

Giới thiệu Khi Sư Phụ Hắc Hóa

Edit:Đậu Xanh

Bìa: Anh Anh

Ngày đào hố: 22/06/2020

Thể loại: ngôn tình, cổ đại, huyền huyền, tu chân, xuyên không, 1vs1, ngọt, sủng, hắc hoá, sư đồ....

Sư phụ trước ôn nhu, sau lại hắc hóa x tiểu đồ đệ ngây thơ, không lương tâm, chỉ biết diễn tình.

[Văn án 1]

Xuyên đến một quyển tiểu thuyết tu tiên, Hạ Lan Vi chưa kịp vui mừng vì được trải nghiệm cảm giác bay bổng, mặc đồ cổ trang phiêu dật, những chiêu thức hoa lệ mỹ miều, đã phải xui xẻo thừa nhận rằng bản thân xuyên thành một vai cực kì xấu hổ.

Cô không chỉ là một nữ phụ tranh giành nam nhân với nữ chủ, mà còn là một đồ đệ ác độc.

Nhiều năm trước sư phụ nắm bàn tay nhỏ của cô, mặt mày ôn nhu, bạch y phiêu lãng, mười phần tiên khí.

Hạ Lan Vi trong lòng thở dài." Sư Phụ đẹp như vậy, đáng tiếc về sau sẽ vì nữ chủ mà hắc hoá".

Nhiều năm sau trong ngày đại hôn của Hạ Lan Vi, sư phụ một thân hắc y, ánh mắt hung ác, nham hiểm, giữa mày nốt ruồi son yêu dã, quỷ mị.

Nàng một thân áo cưới đỏ thắm, trong lòng cảm thán:"Ai da, má ơi, sư phụ cuối cùng cũng hắc hoá".

Chỉ là bỗng nhiên hai mắt tối sầm, sau khi tỉnh dậy, người bị nhốt sao lại là cô?.

[Văn án 2]

Hi Loan nhặt được một tiểu đồ đệ, mỗi ngày nâng trên đầu ngón tay mà sủng.

Về sau, hấn xấu hổ, bức mình khi thấy trong phòng đồ đệ toàn các loại bản thảo—

.....

Hắn cảm thấy chính mình nên tránh xa đồ đệ này một chút.

"Uy, tại sao mỗi ngày đều là hai người đi luyện kiếm?".

"Tiểu tử nguoi cách xa đồ nhi của ta ra một chút".

"Thành thân, vì sư có chết cũng không đồng ý".

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thật sự không phải là mộng[1] □

Edit: Đậu Xanh

Dưới vòm trời, Thanh Sơn tựa như chốn tiên cảnh, núi non trùng trùng điệp điệp, phía trên đỉnh núi sương mù lượn lờ, từ xa nhìn lại tựa như tiên khí thoáng qua.

Nơi được tiên khí tập trung bao phủ đó chính là Đạo Diễn tông- một tông môn nổi danh tu tiên nhất trên đại lục Thanh Vân.

Ánh mặt trời xuyên qua sương mù, lại lướt qua tán lá cây liễu rơi xuống mặt đất, gió thổi nhẹ làm lá cây hơi đong đưa, trong khoảng thời gian này chỉ

nghe thấy tiếng lá xào xạc.

Nhìn qua nhánh cây, ở chỗ trống trái thấy một đoàn người trẻ tuổi mặc quần áo màu trắng, trên tay cầm bội kiếm, xếp thành nhiều hàng thẳng tắp, dáng người đĩnh đạc, kiên nghị.

Trước bậc thang còn có mấy chục người, quần áo hoa văn phức tạp, nhìn hướng về phía cầu thang.

"Ê...a".

Cửa gỗ chậm rãi đẩy ra, những thanh niên vừa rồi còn yên lặng, tức khắc đôi tay ôm quyền, khom người cúi đầu, thanh âm hàng trăm, hàng ngàn con người vang vọng khắp không gian: "Cung nghênh sư thúc tổ xuất quan". Như trận thể thiên quân vạn mã mà đi, như chuông lớn lay động cả trời đất.

Lúc này cửa đại điện hoàn toàn được mở ra, một nam tử mặc áo bào màu trắng xuất hiện, giống như những hành động này đã trở thành thói quen, hắn chỉ tiến lên phía trước vài bước, hàng lông mày tinh xảo hơi nhăn lại, đánh giá những đệ tử phía dưới đang cúi đầu.

Rõ ràng chỉ là cái nhìn thoáng qua, lại làm cho những người bị đảo qua đầu vai như nặng ngàn cân, người tu tiên đều biết đó chính là uy áp cường giả.

Xem ra Hi Loan sư thúc tổ tu vi lại tăng không ít, chúng đệ tử trong lòng thầm cao hứng, nghe nói sư thúc tổ lần này xuất quan sẽ lựa chọn đệ tử, nếu có thể được sư thúc tổ coi trọng..

Hi Loan không nghĩ được trong lòng bọn họ lúc này đều có tính toán, chỉ là điều tra một phen cũng chưa thấy có điều gì khác lạ, hắn mới thu hồi uy áp, quay người lại, chường môn sư huynh Túc Hoà còn có sư đệ Vân Hoàn đều tới.

"Hi Loan lần này lần này thành Thanh Vu ma tộc làm loạn đệ dẫn người đi có khả năng nắm chắc mấy phần". Chường môn sư huynh nói chính sự: "Ngày cả lần trước Kiếm Diễm tông phái ra mấy chục cao thủ đều không có tin tức, chuyện này đệ nhất định phải cẩn thận".

Khoé miệng Hi Loan hơi hơi gợi lên, trên mặt lộ ra ôn hoà như là xuân phong tháng hai, thanh âm như giọt sương mát lạnh, chậm rãi nói: "Đệ sư huynh phải lo lắng, sư đệ nhất định sẽ cẩn thận, cho Thanh Vu ta thái bình trở lại".

Đại lục Vân Nguyệt, thành Thanh Vu.

Bất đồng với ban ngày người đến người đi tấp nập, xe ngựa như nước, ban đêm đường phố yên tĩnh, trống trải. Một vòng Thanh Nguyệt doanh lướt qua bức tường vây cao lớn, qua cây liễu đầu cành trắng đến khi nhìn trời cao, ánh trăng bạc ónh, thanh thanh tự nhiên chiếu xuống làm cho không gian như mạ lên ngàn quang xuyên qua tán lá cây không nhanh không chậm rơi xuống. Quang cảnh đan xen, mờ hồ có thể thấy được dưới cái bàn chỗ góc cây có một đạo thân ảnh.

Chỉ thấy cả người co rúm thành một đoàn, dần dần giãn ra, cuối cùng đứng thẳng dậy.

Hoá ra là một tiểu hài đồng.

Đầu tiên tiểu hài đồng lười biếng duỗi cái eo, gió đêm luân bào quần áo rách nưôm nướp làm hài đồng không nhìn được run rẩy một chút, toàn bộ thân hình lại cuộn tròn, đầu tóc rối che khuất biểu tình khuôn mặt, chỉ dư một đôi mắt lộ ra bên ngoài, trong trẻo bức người.

"Hất xì".

Hạ Lan Vi theo bản năng kéo quần áo trên người mình lại, lẩm bầm nói: "Không nghĩ tới giấc mộng này còn rất chân thực".

Nàng đánh giá xung quanh, cây cối thưa thớt, dưới chân dẫm toàn lá cây, ngẩng đầu có thể nhìn thấy ánh trăng cao cao, cho dù là nửa đêm tầm mắt cũng rất rõ ràng, nàng thu hồi tầm mắt, thở ra một hơi, may mắn không có gì dị thường.

Nàng chép miệng, ngày xưa nàng mộng không phải bị người đuổi giết, chính là mơ thấy tang thi vây thành, hoặc mơ thấy chính mình bị biến thái bất cóc còn vui vẻ chịu đựng bị nấu chung với đầu người, không nghĩ tới lần này có thể bình yên đến vậy.

Nhưng chỉ một lát trong rừng bỗng nhiên nổi lên một trận gió mạnh, cây cối không ngừng đong đưa, một trận bước chân từ xa tới gần.

"Tới tới, nên tới, vẫn là tránh không khỏi". Hạ Lan Vi đáy lòng thầm than, quả nhiên nàng mộng không phải thứ gì tầm thường.

Nàng tìm được thân cây thô to, lợi dụng cò cao che dấu mình, phảng phất như có ma thuật, rừng cây trống trải có nhiều thêm hai thân ảnh, một trắng một đỏ, chấp kiếm đối lập.

Người mặc bạch y hẳn là nam tử nhìn qua tiên khí mười phần, còn người mặc hồng y là một nữ tử, ngực thật sự rất lớn, vòng eo nhỏ nhắn tinh tế, quyền rũ lòng người.

Nếu không phải trong tay bọn họ kiếm phiếm ngân quang, Hạ Lan Vi cho rằng là một đôi tình lữ muốn tăng cảm giác tình thú thể nên đánh bên trong sơn giả này.

Không đợi xem vài lần, chỉ nghe thấy thanh âm hai trường kiếm chạm vào nhau, chỉ sau vài hiệp, kiếm trong tay nữ tử áo đỏ bị đánh rớt, còn nàng hung hăng rơi xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi. Bởi vì trong lúc đánh nhau, quần áo nửa cởi, vai ngọc lộ ra, tạo ra cảnh hương diễm.

Bạch y nam tử chậm rãi rơi xuống đất, đi đến gần nữ tử áo đỏ.

Lúc này hai người cách Hạ Lan Vi rất gần, bạch y nam tử đưa lưng về phía nàng, nàng chỉ có thể thấy nữ tử áo đỏ nhìn chăm chăm nam tử, khoé miệng gọi lên nụ cười yêu mị, phảng phất vừa rồi người mới bị thương không phải là nàng ta.

"Ai da~". Nữ tử áo đỏ chớp mắt:"Lúc trước ở khách điểm đạo trường đối với ta lãnh đạm, còn một hai phải cùng ta quyết đấu tới đây, nguyên lai là...".

Nàng ta ha ha cười, giống như chuông bạc, lại cố ý đè nén thanh âm:"Nguyên lai đạo trường cố ý dẫn ta đến nơi này, thật không có cớ kị, cùng nô gia một phen mây mưa, đêm xuân thiên nhiên~".

Vừa nói xong nàng ta chậm rãi ngẩng đầu, khoé miệng có chứa vết máu nhưng lại không làm ảnh hưởng đến vẻ đẹp kinh thế động lòng người, ngón tay trắng nõn đi xuống lơ đãng vén lên váy lụa đỏ ẩn ẩn lộ ra chỗ da thịt dưới đùi bóng loáng, trong mắt không chút nào che dấu dục vọng:"Đạo trường a, thật đúng là gian tà".

Âm điệu kiều mị, thanh âm quyến rũ đến tận xương, làm cho tâm người chỉ sợ đã mềm đến rồi tình rồi mủ.

Thân hình Hạ Lan Vi cũng mềm nhũn xem ra đêm nay hẳn là mộng đạo sĩ giả vờ đứng đắn cùng tiểu nương tử phong tao.

Hơn nữa theo cảnh tượng này phát triển đạo sĩ cùng tiểu nương tử rất nhanh liền phải như vậy rồi như vậy, cuối cùng hướng con đường 18+ rộng thênh thang.

Quả nhiên những giấc mộng của nàng trước sau như một quá biến thái, nhưng, hắc hắc, nàng thích.

Hi Loan lạnh lùng trên mặt vẫn luôn là trạng thái đề phòng, hai tròng mắt lộ ra sự lạnh nhạt, trường kiếm tùy ý cầm trên tay chỉ thẳng vào trên ngực nữ tử áo đỏ:"Phạm Cơ, ngươi dùng cổ thuật làm hại bá tánh thành Thanh Vu, giết hại người tu tiên, hôm nay, không thể để ngươi sống".

Vừa dứt lời, thân kiếm vừa chuyển sát khí bốn phía.

"Không". Thanh âm nhỏ bé, yếu ớt giờ phút này vang lên, tuy rằng nghe không rõ ràng, nhưng đủ để quấy nhiễu hai người còn có Hạ Lan Vi.

Lịch đăng truyện: gần đây tui bận học chắc 1 tuần ra khoảng 1-2c còn ngày nào thì tui cũng chưa biết, khi nào thi xong chắc chắn sẽ bù cho mn.

Chúc các nàng đọc truyện vui vẻ, đừng quên vote+cmt cho mình để mình có động lực☐

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Thật sự không phải mộng[2] ☐

Edit: Đậu Xanh

Hạ Lan Vi không khỏi ngạc nhiên, bên cạnh mình khi nào lại có thêm một tiểu nữ hài, nhìn bộ dáng ước chừng khoảng bốn, năm tuổi, ăn mặc phục sức của người dân tộc, giữa trán còn đeo một chuỗi châu thạch màu sắc sặc sỡ.

Nhưng điều khiến Hạ Lan Vi ấn tượng nhất vẫn là cặp mắt, mà trước đó nàng chưa bao giờ gặp qua hài tử nào trong con mắt chứa đầy oán hận, giống như độc dược hại chết tâm hồn con người.

Phạm Cơ sau khi nghe thấy thanh âm nữ hài xong, biểu tình vũ mị trên mặt lập tức thay đổi, trong khi Loan Hi muốn quay đầu lại, nháy mắt nàng ta ném ra mấy mũi ám khí, thừa dịp hấn tránh né, lấy tiểu nữ hài làm trung tâm vùng tay lên làm cho cát bụi bay loạn xạ trong không khí.

Cũng may Hạ Lan Vi phản ứng nhanh nhạy, lập tức quỳ rạp trên mặt đất liều mạng túm rễ cây, bụi đất cuối cùng cũng lắng xuống, nhưng tiểu nữ hài nháy mắt không thấy.

Đất cát trong miệng Hạ Lan Vi còn chưa lấy ra, liền cảm giác mình bị người bế lên, mặt hung hăng vùi vào địa phương mềm mại, co dãn, rồi từ dưới mặt đất bay lên trên không.

Hương thơm nhàn nhạt quanh quần đầu chớp mũi làm Hạ Lan Vi say mê, nàng bị người một tay ôm vào trong ngực, đầu óc mơ mơ, màng màng- trời ơi, đây không phải nhà trẻ, mau buông ta xuống.

Chỉ nghe thấy người ôm nàng lạnh lùng nói:"Hi Loan, ta muốn nhìn xem, tiểu khát cái này, ở trong mắt loại người giả nhân giả nghĩa các ngươi có bao

nhieu quan trọng!".

Vừa dứt lời liền tăng tốc bước chân.

Ánh mắt Hi Loan dừng lại ở Hạ Lan Vi trong lòng Phạm Cơ khẽ cau mày, cũng đuổi theo.

Về mặt Hạ Lan Vi trở nên ngạc nhiên, vừa mới không phải là đôi tình lữ sao?. Như thế nào bây giờ lại trở thành kẻ thù?. Nàng còn biến thành con tin đáng thương?.

Phạm Cơ không dấu vết nhìn về phía sau một cái, rồi cuộc dừng lại, sau đó không hề do dự đem Hạ Lan Vi hung hăng ném lên trên trời.

Nàng ta khiêu khích mà nhìn Hi Loan cười, tiểu nữ hài thân thể mềm mại, yếu ớt, khi bị ném như vậy, rơi xuống Hạ Lan Vi nhất định sẽ ngã thành bánh nhân thịt.

Mà lúc này Hạ Lan Vi không có nhiều sợ hãi, ngược lại khi thấy mình càng ngày càng gần mặt trăng lớn thì càng vui vẻ:"Không nghĩ tới trông mộng còn có thể trải nghiệm một lần được làm tiên tử Hằng Nga. Thật thú vị! Haha!"

Hạ Lan Vi vui sướng dang hai tay ra, bày ra tư thế giống như mỗi lần Ultraman rơi từ trái đất xuống, nàng hưng phấn đến mức hét to lên, trong lòng tràn đầy vui mừng khi được hoà vào không trung.

Nhưng chỉ một giây tiếp theo, nàng lại rơi vào cái ôm thanh lãnh.

"Dừng sợ". Hấn nói.

Không sợ năm tháng luân chuyển, thời gian trôi đi, Hạ Lan Vi mỗi khi nhớ lại tình cảnh ngay lúc đó, không tự giác kinh diễm.

Mặt trăng giống như đĩa bạc khổng lồ treo lơ lửng trên đầu người, tãi ra ánh sáng dịu dịu, bình yên làm sáng cả một vùng rộng lớn.

Một nam tử mặc áo choàng trắng hoà cùng với ánh trăng, đập không mà đến. Hấn lơ lửng giữa không trung, đôi mắt sáng như sao, mày liễu nhãn lại, gương mặt tựa điêu khắc, ở dưới ánh trăng càng thêm nhu hoà, tuấn mỹ, môi mỏng hơi nhếch lên như gài đúng chỗ ngứa.

Hấn giống như từ trong mặt trăng ra, một tay ôm Hạ Lan Vi vào trong ngực.

Thanh âm và hơi thở anh giống nhau đều thanh lãnh, thuần khiết như băng, hấn nói:"Dừng sợ".

Hạ Lan Vi bất ngờ đập vào vòng ngực rắn chắc, ngửi hương bạc hà trên cơ thể Hi Loan, cảm nhận được hai cánh tay cơ bắp của hấn, trong lúc nhất thời nàng xem đến choáng váng, thể nhưng trong lúc hấn ôm nàng xoay người, có thứ gì nhanh chóng đi vào giữa mày hấn, trong quá trình đi vào còn phát ra ánh hồng quang, rồi nhanh chóng biến mất giống như chưa từng từng xuất hiện.

Hạ Lan Vi thoả mãn hưởng thụ mỹ nam ôm ấp, dù sao đây cũng là mộng, thật vất vả mới một lần mơ thấy cực phẩm, tất nhiên là phải hảo hảo... Hắc hắc hắc nàng khi cười về mặt thật đáng khinh, còn dùng tay mà sờ sờ cằm... Từ từ... nàng... cằm... Tay nàng, không mà phải nói thân thể của nàng khi nào mà nhỏ như thế này, giống như một tiểu hài tử?.

Hi Loan tất nhiên biết là vừa rồi Phạm Cơ nhân cơ hội tính kế hấn, nhưng nếu vừa rồi tránh đi, hấn lại không tiếp được đứa bé kia.

Hấn ôm hài tử trong ngực hạ từ trên không trung xuống, xoay một vòng, kiếm trong tay bay ra, lấy tốc độ mắt thường khó thấy nhảy mắt xuyên qua ngực Phạm Cơ.

Lúc này Phạm Cơ không kịp phản ứng, nhảy mắt phun ra một ngụm máu tươi, nàng ôm ngực hơi thở đứt quãng, ngẩng đầu nhìn Hi Loan ôm tiểu khất cái vững vàng rơi xuống đất.

"Hi Loan...". Máu trong miệng Phạm Cơ lại trào ra:"Người... Cho rằng..... Người..... Trúng..... Tinh cổ... Không được tốt... Ha ha ha ha ha....."

Lúc đầu thanh âm nàng ta rất lớn, sau đó hơi thở cũng yếu dần dần nhỏ tới mức chỉ nghe thấy tiếng thở gấp, cuối cùng không màng mọi thứ chỉ cười to lên, sau đó không còn tiếng động.

Thời điểm nàng ta chết, đôi mắt vẫn trừng lớn, lại không phải nhìn về phía Hi Loan, mà hướng lên trời chứa đầy oán hận.

Hi Loan nhìn thì thể không nhúc nhích, sắc mặt bất biến, phảng phất Phạm Cơ như một đồ vật vô tri vô giác cùng hấn không có quan hệ.

Giờ phút này, Hạ Lan Vi lại ngây ngẩn cả người.

Chân thật, là điều duy nhất nàng cảm nhận được.

Nếu mà là cảnh trong mơ cũng quá chân thật rồi.

Nữ tử áo đỏ ở trước mắt nàng cả người đầy máu, trước khi chết hai mắt phẫn hận.

cũng chính là nữ chủ, vì giết chết Hi Loan báo thù cho mẫu thân mà lên vào Đạo Diễm tông, bắt đầu quá trình báo thù.

Hạ Lan Vi khi xem cuốn tiểu thuyết này rất tức giận, không phải bởi vì nữ xứng cùng tên với cô, tranh đoạt nam nhân với nữ chủ, sau đó bị cho "ăn hành" mà bởi vì cuốn sách này không hề logic.

Rõ ràng nữ chủ đem Đạo Diễm tông nháo đến chướng khí mù mịt, thân là đệ tử nhưng nam chủ vẫn bao dung nữ chủ, thậm chí giúp đỡ nữ chủ đối phó với Đạo Diễm tông, nơi cư mang hấn lớn lên.

Còn có giai đoạn trước nàng thích nhất là người sư phụ này như ánh trăng thanh lãnh, mãi mãi không thể với tới, thế nhưng vì nữ chủ hắc hóa đọa ma, giết người vô số, còn cầm tù nữ chủ.

Hạ Lan Vi nhớ rõ rằng lúc ấy sau khi xem tiểu thuyết xong, càng nghĩ càng giận, sau đó cảm thấy ngực đau kịch liệt, liền ngất đi.

Hiện giờ xem ra, nàng hấn xui xẻo mà chết đột ngột, còn xuyên thành nữ xứng, trở thành vai ác.

"Từ hôm nay trở đi, ta là sư phụ của ngươi". Hi Loan ôn nhu dặt tay nàng, thanh âm ôn hoà như dòng nước mát lạnh thấm vào lòng làm cho người ta thoải mái.

Hạ Lan Vi ngẩng đầu, đối diện với khuôn mặt tuấn mỹ của Hi Loan, đáy lòng cảm thán:" Sư Phụ đẹp như vậy, đáng tiếc về sau sẽ vì nữ chủ mà hắc hoá".

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Sở Minh[1] □

Edit: Đậu Xanh

Chuyện Hi Loan giết chết ma tu thành Thanh Vu đã sớm truyền khắp Đạo Diễm tông, thời điểm Hi Loan mang theo Hạ Lan Vi trở về, một nhóm người ngay lập tức chú ý tới.

Trong đó Hạ Lan Vi là người được chú ý nhiều nhất.

Người không vương bụi trần như Hi Loan bỗng nhiên bên cạnh có thêm một tiểu nữ hài, thật là chuyện lạ nhất trên đời.

Hạ Lan Vi cảm thấy mình như là động vật quý hiếm bị mọi ánh mắt dò xét đến từ bốn phương tám hướng, nàng cảm thấy khó chịu, ngay cả bàn tay được Hi Loan nắm cũng run theo.

Hi Loan cúi đầu nghi hoặc nhìn cô, Hạ Lan Vi nói:"Sư Phụ, con sợ".

Hoá ra là tiểu hài từ sợ người lạ.

Vừa dứt lời, Hi Loan liền ôm Hạ Lan Vi vào lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vùi sau vào trong ngực Hi Loan, bên trong xoang mũi tất cả là hương thơm tươi mát của hấn, che khuất tầm mắt của những người tò mò.

"Đừng sợ, có vi sư ở đây".

Giọng nói lạnh lùng nhưng chứa đầy quan tâm làm cho lòng người trầm luân, ý lại.

Nghe được những lời này trái tim Hạ Lan Vi mềm mại, a a a sư phụ sao có thể ôn nhu như vậy?.

Hạ Lan Vi được Hi Loan ôm chặt suốt quãng đường, cho đến khi đến cửa đại điện mới thả nàng xuống, nắm tay nàng đi vào.

Hạ Lan Vi thấy giữa đại điện, một nam tử mặc áo bào màu trắng đang đứng đó, không nàng quên mất, Đạo Diễm tông từ trên xuống dưới ai cũng đều mặc áo màu trắng.

Nhìn bề ngoài nam tử chỉ mới đến tuổi tứ tuần, cả người mang khí tức trầm ổn, đôi mắt rử xuống, hai tay bắt ra sau hông lẳng lặng nhìn bọn họ.

Túc Hoà xa xa nhìn thấy sư đệ mình, dặt một tiểu nữ hài đi tới, khuôn mặt ôn nhu, mỗi động tác đều rất cẩn thận, đôi mắt hấn đột ngột mở to.

Chẳng lẽ, ngày này rốt cuộc cũng đến?.

Túc Hoà hỏi hấn mà nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt, nhìn về mặt ngây thơ của Hạ Lan Vi, cố gắng bình tĩnh nói:"Sư đệ, người... người vẫn đưa nàng trở lại...".

Hi Loan cảm thấy kì quái." Sư huynh đã biết nàng từ lâu rồi sao?".

Túc Hoà vô cùng đau đớn nói:" Ta đã sớm liệu được...".

Hạ Lan Vi:"....".

Hai người này có phải đang đánh đố nhau không?.

Trước ngực Túc Hoà càng thêm đau đớn, hẳn không thể ngờ được sẽ có ngày này.

Từ khi còn nhỏ đến khi trưởng thành có biết bao nữ tử trên Tu Tiên giới mơ ước kể cả thềm muốn về đẹp của sư đệ.

Vốn dĩ làm một người sư huynh hẳn phải vui mừng cho sư đệ của mình. Tuy nhiên hiện nay các môn phái tu tiên đang dần suy tàn, người có thể tu luyện thành tiên lại càng hiếm.

Mặc dù ở giới Tu Tiên việc song tu là chuyện hết sức bình thường, nhưng Túc Hoà thân là một tông chủ, hẳn hi vọng sư đệ nhà mình có thể dốc lòng tu luyện, cố gắng sớm ngày đột phá đến Hoá Thần kỳ, làm cho Đại Diễn tông nở mày nở mặt.

Nhưng hôm nay, không chỉ bị nữ tử xa lạ hấp thụ nguyên dương*, mà còn thực sự sinh ra hải tử.

*nguyên dương: tính dịch nam nhân

Nghĩ đến đó tâm can đều rất đau.

Trong lòng có cổ tức giận không biết trút lên đầu ai.

Hi Loan gạt đầu bình tĩnh nói:"Lúc trước sư phụ từng nói, ở vùng đất hoang phía bắc đệ sẽ thu nhận đệ tử duy nhất của mình, lần này cũng coi như hoàn thành uỷ thác của sư phụ".

"Đồ đệ?". Túc Hoa ngạc nhiên hỏi lại:" Sư đệ đây là đồ đệ của người?".

"Đúng vậy".

Giống như trong cơn bão, trời bỗng nhiên trong xanh trở lại.

Túc Hoà liền nghĩ, sư đệ nhà mình là người bộc trực, thẳng thắn làm sao có thể giấu nữ sắc được.

Trong đầu Túc Hoà hiện lên ngày sư đệ giữ được trình tiết, đột phá Nguyên Anh tấn cấp Hoá Thần.

Chờ đến ngày đó hẳn nhất định mang sư đệ đến trước mặt mấy lão đạo sĩ Kiếm Diễn tông khoe khoang.

Nghĩ như vậy khuôn mặt đau khổ của Túc Hoà ngay lập tức bình thường, trên môi không kìm nén được nụ cười.

Đôi mắt đào hoa, phong lưu,khuôn mặt từ ái hướng Hạ Lan Vi vẫy tay:"Quả nhiên là tiểu hải tử xinh đẹp, mau mau lại đây để sư bá nhìn rõ hơn".

Túc Hoa tuy rằng đã trung niên nhưng vẫn dữ nguyên phong độ, mặc dù không đẹp bằng sư phụ nhà mình nhưng khi sư bá cười lên quả thật làm người ta chóng mặt không được.

Vì thế Hạ Lan Vi rút tay Hi Loan ra, đôi chân ngắn chạy đến trước mặt Túc Hoà, ngọt ngào kêu lên:"Sư bá...".

Hi Loan:"....".

Không phải sợ người lạ sao?.

Sau khi gặp xong Túc Hoà, Hạ Lan Vi nghiễm nhiên trở thành đệ tử chính thức của Hi Loan được trên dưới Đạo Diễn tông công nhận.

Sau đó, Hi Loan lấy cớ có chuyện quan trọng muốn cùng Túc Hoà thương lượng, liền gọi người trước đem Hạ Lan Vi đi rửa mặt, chải đầu sạch sẽ, rồi sẽ đưa đến phòng của mình.

Thời gian nửa nén nhang, trong điện đã yên tĩnh, chỉ có làn khói trắng từ lư hương lượn lờ trong điện.

"Đệ có ý".

Mày Túc Hoà nhăn lại, dẫn đầu mở miệng, trên mặt nghiêm túc khác hẳn với lúc đầu vui vui cười cười.

"Sư huynh có từng nghe qua...".

Hi Loan mở miệng nói, nghĩ đến điều gì, khẽ nhủ mảy: "Nói đến thật kỳ quái, lúc đệ trở về từng dùng pháp lực đem cổ tinh ép ra khỏi cơ thể, nhưng thế nào cũng không tìm thấy nơi ẩn thân của nó. Đệ nhớ rõ ràng cổ tinh chắc chắn đã đi vào cơ thể".

"Cổ tinh này, đệ từng thấy ở sách cổ thượng, thật không ngờ có một ngày sẽ có người nghiên cứu ra được".

Túc Hoà trầm tư đi đi lại lại trong điện, sau đó quay đầu nhìn Hi Loan: "Loại cổ này vì tinh mà sống lại, đệ chưa từng động lòng, nó cũng sẽ trong cơ thể đệ ngủ say, đệ tự nhiên không tìm được nó".

"Huynh có biện pháp".

"Cổ tinh khi ngủ say sẽ vô hại, nhưng một khi phát tác hậu quả khó lường. Nhưng...". Túc Hoà cười đến không có ý tốt: "Sư huynh cảm thấy cổ tinh lưu lại trong cơ thể đệ thật ra mới là tốt nhất".

"....".

Không nhiều lời, Hi Loan áo bào vừa động, tay áo vurun lên, xoay người liền đi.

Nhưng còn chưa ra tới cửa điện, đệ tử vừa mới dẫn Hạ Lan Vi đi xuống, hốt hoảng chạy vào điện.

"Tông chủ, quân thượng, việc lớn... không xong rồi...".

Đệ tử kia không kịp hành lễ đã vội nói: "Tiểu sư thúc mới tới cùng với Sở Minh đánh nhau ở Dục Trì...".

Mà người nhắc đến trong miệng hẳn không ai khác chính là Hạ Lan Vi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Sở Minh[2] □

Edit: Đậu Xanh

Hi Loan có bối phận không tầm thường, cho nên tầm quan trọng của Hạ Lan Vi cũng cao lên, vì vậy cho dù là đệ tử tu luyện lâu năm, cũng phải gọi Hạ Lan Vi một tiếng sư thúc.

Còn Sở Minh lại là đệ tử nhỏ nhất của Túc Hoà, so với Hạ Lan Vi tuổi không chênh lệch nhau nhiều lắm.

Một người là đệ đệ tông chủ yêu thương nhất, người khác lại là đồ đệ duy nhất của Hi Loan sư thúc, hai tiểu tổ tông này, tuổi tuy nhỏ nhưng bối phận lại cao, bệnh vực hay uy khuất người nào cũng không được vì thế chúng đệ tử đành phải tới điện báo cáo.

Túc Hoa với Hi Loan liếc nhìn nhau, liền đi theo đệ tử đến Dục Trì.

—————Nửa canh giờ trước—————

Hạ Lan Vi được đệ tử đưa đến Dục Trì, đem quần áo cho nàng, rồi để nàng tự mình tắm rửa.

Nhưng thật ra Hạ Lan Vi biết, Đạo Diễn tông là môn phái tu tiên, ít nhiều có nô bộc chuyên môn hầu hạ người khác hoặc những người có tu vi thấp lại không có người chống lưng, nhưng không được làm quá.

Vì thế Hạ Lan Vi ngọt ngào cảm ơn, sau đó cầm quần áo đi vào.

Trong cung nhắc tới Dục Trì ở Đạo Diễn tông thực tế là ao linh tuyến, nước ở đây mùa đông thì ấm còn mùa hạ thì mát mẻ, không chỉ có thể còn bài trừ ô uế mà đối với người tu tiên có rất nhiều lợi ích.

Những người có năng lực và những ai có người nâng đỡ mới được sử dụng.

Hạ Lan Vi vén màn che đi vào, không khí nhẹ nhàng, thoang thoang mùi thơm khiến người ta thoải mái.

Dục Trì rất lớn, sương mù dày đặc bốc lên từ mặt nước, giữa hồ có một nhóm tiểu cô nương xấp xỉ tuổi của nàng đang chơi đùa vui vẻ.

Nàng tốt xấu gì cũng đã 20 tuổi, hơn nữa từ nhỏ sống ở phương nam nên không có thói quen tắm ở một nơi lớn như thế này.

Nàng nghĩ tìm một góc không người nhanh chóng tẩy rửa rồi đi ra ngoài.

Nhưng không ngờ khi nàng đi đến gần, những hài tử đang đùa giỡn trong nước đứng dậy.

Đập vào mắt Hạ Lan Vi là một loạt bờ mông trắng nõn, còn có những tiểu "kê kê" lắc lư trước mặt nàng.

Trời ơi! Nàng đã tạo nghiệp gì?.

Nơi nào còn tiểu cô nương, rõ ràng là một đám nam hài.

Hạ Lan Vi tuy rằng tung hoành nam bắc, chỗ đó của nam nhân cũng nhìn vô số lần nhưng nàng không vô sỉ đến mức ngay cả nam hài cũng xuống tay được.

A di đà phật, nàng vẫn nên lặng lẽ lui ra ngoài là tốt nhất.

Nghĩ như vậy Hạ Lan Vi liền ôm quần áo đi về phía cửa.

"Mau tập trung lại một hàng cho ta".

Giọng hài tử non nớt vang lên.

Hạ Lan Vi theo bản năng dừng bước chân, quay đầu lại.

Nàng liền nhìn thấy bảy nam đồng lõa thể, đưa lưng về phía nàng, cả người hướng về chỗ bồn nước nhìn khá giống WC nam ở hiện đại.

Giọng nói lại phát ra từ nam hài ở giữa, hần di chuyển xung quanh, hai cái mông tròn lắc lư theo từng bước chân." Theo quy tắc cũ, hôm nay ai phun nước tiểu ra xa nhất, mỗi người đều phải trả cho hần một linh thạch hạ đẳng".

"Phốc... haha".

Hạ Lan Vi nhìn không được cười lớn lên, nàng tưởng rằng mấy hài tử này sẽ làm chuyện gì đó quan trọng, hoá ra lại là chuyện này.

"Này, ngươi là ai?",

Sở Minh hét lên, ngữ khí không vui.

"Ngươi không cần biết". Hạ Lan Vi mỉm cười khiêu khích.

Lúc nàng ở trước mặt Hi Loan, Túc Hoà, thậm chí là một số đại đệ tử ngoan ngoãn, lấy lòng điều đó không có nghĩa là ở trước mặt mấy hài tử này nàng cũng sẽ làm như thế.

Bây giờ nàng như một tiểu bá vương, khuôn mặt bình thản mỉm cười, dọa cho nhóm hài tử sùng sốt.

Ngay lúc đó có người nhìn không được hỏi:"Người này là ai, chưa từng thấy bao giờ?".

"Có ai biết hần không?".

"Đây chắc là người mới tới".

"Nhìn có vẻ so với Chu Minh còn lợi hại hơn".

Những lời này đều được Sở Minh nghe rõ ràng, đệ tử trên dưới Đạo Diễn tông hần đều đã gặp qua, nhưng chưa từng gặp qua người này, có thể thấy cũng không phải người quan trọng.

Vì thế trong thế giới đơn giản của Sở Minh, "người mới" tương đương với "có thể bắt nạt" vì vậy Sở Minh sẽ không bỏ qua người này.

"Này, ngươi đứng lại đó cho ta".

Mắt thấy Hạ Lan Vi sắp đi, Sở Minh đành phải lớn tiếng ngăn cản:" Ngươi dám cùng ta so tài không?".

Hạ Lan Vi dừng chân, cảm thấy tiểu hài tử này thật buồn cười, nàng quay đầu lại mỉm cười hỏi:" So cái gì?".

Nụ cười rơi vào mắt Sở Minh đó là trần trụi khiêu khích, vì thế chỉ thấy bàn tay của hần gắt gao nắm chặt, khuôn mặt bị chọc tức làm cho phồng lên, hần cúi đầu xuống làm như đã hạ quyết tâm gì đó.

Rồi đột nhiên hần ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hạ Lan Vi nói:" Ngươi với ta so ai có thể phun nước tiểu xa hơn".

Hạ Lan Vi choáng váng, chân run run, thiếu chút nữa đã trượt ngã vào hồ.

Xin lỗi các nàng hứa lúc tối đăng mà wattpad bị gì không vào được□.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Nam nhân không ai đáng tin □

Edit:Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Thì xem ai tiêu được xa hơn?.

Hạ Lan Vi cố gắng kiềm chế khoe miệng đang run rẩy, tranh thủ điều chỉnh nét mặt của bản thân để nhìn không quá thất thố.

Nàng chỉ muốn cùng hân tử thí một cách bình thường chứ không phải sẽ cùng nhau so lợi hại cái đồ vật kia.

Xem ra trẻ trâu không riêng gì hiện đại, ngay cả thời đại tu tiên cũng có. Nàng cũng lười phải so đo cùng một đứa trẻ, lúc này, thật sự chỉ muốn đi thật nhanh.

Sở Minh thấy người mới này lại giám coi thường mình thì rất tức giận, chân nhỏ hướng tới Hạ Lan Vi đá một cái. Nàng chỉ cảm thấy trên người mất trọng tâm, hai đầu gối bất ngờ thẳng tắp đập xuống sàn nhà đá xanh, đầu đón chột xuất hiện làm người nàng quỵ xuống.

Sở Minh nắm lấy cổ áo nàng hung ác nói:

"Hôm nay ta nhất định phải tỷ thí với người".

Hạ Lan Vi bất động, rừ mắt, hít sâu, nắm tay, mắt hình lưỡi dao rồi bất ngờ lộn mình đem Sở Minh gắt gao đè dưới thân, bắt đầu động thủ.

"Lão nương cho người nói!. Hôm nay bà đây không đánh chết đứa trẻ hư nhà người!".

Hạ Lan Vi thở hổn hển vừa đánh vừa mắng, vẻ mặt dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi thành công dọa lui một đám người hầu muốn tiến lên giúp đỡ Sở Minh. Mà Sở Minh cũng bị đánh cho mê man rồi, từ khi hân nhập tông tới nay, ngoại trừ sư phụ, cho tới bây giờ không có ai giám đánh hân như vậy.

Cho đến khi bị Hạ Lan Vi đánh thật đau, hân mới kịp phản ứng lại, lập tức ở dưới người Hạ Lan Vi gãy gập. Tính tới tính lui, năm nay Hạ Lan Vi cũng đã 20 tuổi rồi nhưng suy cho cùng cơ thể này mới khoảng 6,7 tuổi, cộng thêm Sở Minh lại là nam hài nên dần dần có chút không chống đỡ nổi, chỉ dốc hết sức mà đánh. Hai người cứ giằng co như vậy, lần qua lần lại trên mặt đất, cuối cùng song song rơi xuống bồn tắm.

Hạ Lan Vi bị uống mấy ngụm nước, nàng hít sâu một hơi, nắm lấy thời cơ, chân nhỏ duỗi ra không chút lưu tình hướng "Đồng tử kê" của Sở Minh đá vào một cách nhanh, tàn nhẫn, chính xác.

"A...".

Tiếng hét cực kỳ bi thảm tê tâm liệt phế của Sở Minh vang lên trong Dục Trì như tiếng heo bị giết. Đợi đến lúc Hi Loan cùng Túc Hoà chạy vào liền nhìn thấy cảnh tượng. Sở Minh sắc mặt tái nhợt che lại tiểu kê kê đang lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Còn Hạ Lan Vi toàn thân ướt đầm, tình trạng không hơn Sở Minh là mấy, nàng cúi đầu ngồi một bên không biết đang suy nghĩ gì. Hạ Lan Vi liếc mắt thấy sắc mặt Sở Minh trắng bệch, dường như thật sự đau đớn mới nghĩ:"Nguy rồi, chẳng lẽ một cước vừa rồi của nàng không biết nặng nhẹ".

Hạ Lan Vi thấy thấp thỏm trong lòng nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện gì, đã diễn là phải diễn đến cùng. Nước lạnh theo lọn tóc từ gương mặt trượt xuống thấm vào quần áo đã ướt đầm. Nàng cắn môi chịu đựng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy, đầu vai không ngừng run rẩy. Giờ phút này Hạ Lan Vi cảm thấy mình nhất định còn yếu ớt hơn cả tiểu bạch hoa trong gió. Đến khi nhìn thấy Hi Loan, Hạ Lan Vi giống như gà con tìm được mẹ, lập tức nắm lấy vạt áo của chàng rồi nhào vào ngực chàng khóc lớn.

"Sư phụ ô ô ô sư phụ....ô.....ô....ô".

Tiếng khóc lạnh lạnh quanh quẩn trong phòng tắm nghe vào tai thật làm cho người cảm thấy thương xót, rơi lệ.

Nếu như ngay từ đầu Hạ Lan Vi đã khóc lóc tố cáo thì còn tốt nhưng ngược lại nàng cái gì cũng không nói, chỉ một mực khóc lớn gọi sư phụ, thanh âm đứt quãng nghe giống như là không thở nổi.

"Đừng sợ, ngoan... đừng sợ".

Hi Loan vỗ nhẹ sau lưng nàng, thấp giọng trấn an: " Có vi sư ở đây".

Hạ Lan Vi vốn còn muốn khóc lớn nhưng khi nghe được thanh âm hoà hoãn trầm thấp của sư phụ mình thì cũng không tự giác hạ thấp giọng xuống, chỉ còn lại một đôi mắt đầm nước tràn đầy uy khuất.

Hi Loan ôm Hạ Lan Vi, nghiêng đầu nhìn Sở Minh với sắc mặt lạnh lùng. Túc Hoà kiểm tra một chút phát hiện vết thương của Sở Minh còn chưa tồn tại đến căn cơ thì âm thầm cảm thấy may mắn nhưng khi quay đầu lại thấy ánh mắt của sư đệ. Đáy lòng liền thấy hồ thẹn, quay đầu lại gõ lên trán Sở Minh một cái, hân " Ai da" một tiếng rồi rút đầu lại.

" Con...tiểu hồn đản!. Con đã làm gì?. Sao lại bắt nạt tiểu sư muội mới của con!".

" Tiểu sư muội?".

Sở Minh ngừng lẫn lộn tựa như quên mất đau đớn, khiếp sợ nhìn Hạ Lan Vi mấy lần.

" Nàng... nàng... Nàng không phải nam hài?".

Lúc này Hạ Lan Vi mới lên tiếng:"Sư bá, vừa rồi sư huynh muốn tắm cùng với Lan Vi, là con quá sợ hãi không nên trách sư huynh!".

Giọng điệu non nớt mang theo một chút ngây thơ, độ lượng vượt quá tuổi tác cùng với một tia uy khuất như có như không. Giờ phút này, ánh mắt Hi Loan nhìn Sở Minh tựa như một lưỡi dao sắc bén.

" Sư phụ con không có —— ai da!".

Sở Minh đang muốn giải thích đã bị Túc Hoà đá một cước vào mông. Lông mày Túc Hoà nhếch lên cao cùn không để ý đến tiếng kêu đau của Sở Minh nói:" Con, con... làm ta thật thất vọng, ta tuyên bố cấm túc con mười ngày kể từ hôm nay, đi về phòng đem Đạo Đức Kinh>>> chép một trăm lần cho ta!".

Lần này Hồn Thế Ma Vương nhận được bài học nên rất thành thật. Cuối cùng sai một nữ đệ tử của Túc Hoà đến mang Hạ Lan Vi đi tắm rửa sạch sẽ.

Gió thổi qua chậm chậm, Hạ Lan Vi nắm tay Hi Loan đi từng bước lên đỉnh núi. Chỗ ở ngày thường của Hi Loan ngay tại trên đỉnh núi này.

Ánh mặt trời xuyên qua cành cây chiếu lên người của hai thầy trò, kỳ thật hơn phân nửa ánh nắng đã bị thân thể cao lớn của Hi Loan che lại. Hạ Vi Lan ngửa đầu nhìn lên, vừa vận đôi mắt với tuyết thể dung nhan của Hi Loan. Trong lòng nàng động một cái.

" Sư phụ".

Nàng chợt kêu một tiếng.

"Hửm?".

"Vì sao sư phụ đối với con tốt như vậy?".

Hi Loan bật cười sờ đầu nàng.

" Con là đồ đệ duy nhất của ta, tại sao ta lại không tốt với con chứ?".

Hạ Vi Lan rừ mắt, sau đó vờ ngây thơ hỏi:" Sư phụ sẽ phải lấy sư nương, đến lúc đó người vẫn còn đối xử tốt với Lan Vi chứ?".

Hi Loan trầm giọng cười, nghĩ tâm tư của nha đầu này cũng thật nhiều, một lát sau cố làm ra vẻ huyền bí, nói:" Vạn vật đều có một chữ duyên, chuyện của tương lai là ý trời sắp đặt nên thuận theo ý trời thì đều có thể".

".....".

Đây không phải nói nàng nên thuận theo tự nhiên, thuận theo ý trời sao....

Mà ý trời còn không phải như nguyên tác Hi Loan sẽ phải quỳ dưới váy của nữ chủ rồi sau đó nhập ma, đến người thân cũng không nhận sao.

Đến lúc đó có nữ chính, tên đồ đệ như nàng chỉ sợ đã sớm bị ném ra sau đầu rồi.

Quả nhiên là thế, *nam nhân đều là đại móng heo**. Sư phụ mỹ nhân của nàng cũng sẽ bị nữ chủ đánh gục. Hạ Lan Vi vừa đi vừa đá hòn đá dưới chân, Hi Loan đã bước lên trước 2 bước nắm tay nàng chậm rãi nói:" Lan Vi, vi sư đưa con về nhà".

*nam nhân đều là đại móng heo: ý nói không đáng tin.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Đồ Đệ kì quái□

Edit:Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Cứ như vậy, Hạ Lan Vi được Hi Loan đưa về chỗ ở của mình.

Toạ trên núi là một toà viện cổ kính, to lớn và rộng rãi còn mang đậm phong cách cổ xưa nhưng cũng rất khiêm tốn.

Lúc này đang vào tháng ba của mùa xuân, hoa đào theo gió rơi là tả rồi từ từ tản ra trên mặt đất. Dưới cây đào được đặt một cái bàn đá, ở trên đó được bày ra một bộ dụng cụ pha trà tinh xảo, cạnh bên còn có mấy băng ghế được làm từ gỗ tử đàn. Vốn dĩ dưới gốc cây đào từ lâu đã trở thành nơi ngắm cảnh, mỗi khi đứng ở đó nhìn xuống không chỉ thấy được sương mù lượn lờ mà còn có cây cối xanh ngắt, hoa cỏ tôn nhau lên. Toàn bộ cảnh đẹp đều được thu vào mắt.

Hạ Lan Vi vừa đi vừa nhảy nhót, nàng cảm thấy mỗi đồ vật ở đây đều vô cùng mới lạ, lập tức chạy lại sờ vào bàn đá, chốc chốc lại nhìn cây đào. Khi còn ở hiện đại, khắp nơi đều là những toà cao ốc chọc trời mọc san sát nhau, dù cho có một số nơi còn lưu lại các di tích lịch sử cổ xưa thì cũng bị tu sửa lại rất nhiều nên làm sao có thể có được vẻ đẹp cổ kính như thế này. Huống chi đây thật sự là thời cổ đại!.

Hạ Lan Vi nhìn Đông nhìn Tây một hồi rồi sau đó đi thăm thú hết sân trước sân sau thì sư phụ nàng đã làm xong cơm chiều từ sớm, liền gọi nàng vào ăn cơm. Từ khi xuyên qua đến bây giờ, đây là bữa cơm đầu tiên của nàng ở thời đại này nên cảm thấy rất mới lạ, đôi mắt tròn nhìn chăm chăm vào các món được dọn ra ở trên bàn, tất cả có bốn món ăn và một món canh đều là một màu xanh ngắt. Xem ra khẩu vị của sư phụ có vẻ rất thanh đạm.

Thấy sư phụ bắt đầu động đũa, nàng cũng bắt đầu ăn. Mùi vị của mấy món ăn này cũng coi như là chấp nhận được không quá khó nuốt, nhưng lại không hợp khẩu vị của Hạ Lan Vi. Vì nàng là một người có khẩu vị nặng như là thích ăn bún ốc, lẩu, đồ nướng BBQ cùng với mỳ chua cay.

Trước kia, lúc mà đang còn học đại học, mỗi buổi tối sau khi tan học nàng với bạn cùng phòng liền vội vàng chạy đến chợ đêm gần nhất, ăn một đĩa tôm hùm đất xào chua cay trước tiên. Thỉnh thoảng ngẫu hứng thì gọi thêm một cốc bia ướp lạnh. Loại cảm giác cay nồng của ớt hoà với sự mát lạnh của bia thì không từ nào có thể lột tả được. Ngán ngùi mấy ngày mà bây giờ nó đã cách nàng rất xa rồi. Hạ Vi Lan thở dài trong lòng..

Ngày đầu tiên rời xa lẩu, nhớ nó. Ngày đầu tiên rời xa bún ốc, rất nhớ nó. Ngày đầu tiên rời xa đồ nướng, rất rất nhớ nó. Ngày đầu tiên rời xa tôm hùm đất xào chua cay, cực kỳ cực kỳ nhớ nó.

"Tập trung ăn cơm của con đi".

Hi loan đang ăn thì phát hiện đồ đệ nhà mình lấy tay chống cái đầu nhỏ, hai mắt tròn xoe mở to không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Chàng liền gấp một miếng thịt trước mặt mình bỏ vào chén của nàng giọng ôn tồn nhắc nhở.

Hạ Vi Lan liền tùy ý đáp lời, đem cơm và thịt ăn vào, khi cảm thấy hơi no liền dùng đũa nhàm chán mà quan sát bốn phía, sau đó chống cằm nhìn Hi Loan ăn cơm.

Chàng ăn rất nhả nhai, dáng người ngồi ngay ngắn, đoan chính, động tác gấp đồ ăn thì không nhanh không chậm, làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui. Từ từ đưa miếng thịt vào miệng nhắm nuốt thực kỹ càng.

Hạ Lan Vi nhìn một lúc, đột nhiên nhận ra môi của sư phụ thật đẹp. Dày mỏng vừa phải, không cần bôi son cũng là màu đỏ tự nhiên. Khiến nàng không nghĩ ra được từ nào để khen, bởi vì bây giờ trong đầu nàng chỉ còn lại đôi môi mềm mại giống như thạch trái cây ấy nhìn chỉ muốn cắn một ngụm.

"Vì sao lại nhìn vì sư như vậy?".

Hi Loan dùng ăn cơm, chàng cảm thấy ánh mắt của đồ đệ mình thật kỳ quái nhưng cụ thể ở đâu thì lại không nghĩ ra được.

"Không có gì... không có gì..".

Hạ Lan Vi ngượng ngùng cười "ha ha" nói.

Thật là mắt mặt quá đi mất.

Sư phụ hỏi vấn đề này nàng làm sao trả lời đây!. Chẳng lẽ nói thẳng rằng nàng mơ ước sắc đẹp của sư phụ hay sao?. Nhớ lại ánh mắt hoài nghi lúc này của Hi Loan đối với những suy nghĩ đáng khinh của mình. Hạ Lan Vi chỉ cảm thấy trên mặt nóng ran rồi lan dần đến hai tai.

Trời ơi, Hạ Lan Vi!. Người vẫn còn là một tiểu hài tử sao lại có thể sinh ra tà niệm đối với khuôn mặt băng thanh ngọc khiết của sư phụ cơ chứ!.

Sau khi củng cố lại tâm lý thì Hạ Lan Vi cũng bình tĩnh lại, nài nỉ lại tiếp tục an tĩnh ăn cơm.

Hi Loan: Đồ đệ của mọi người cũng kỳ quái như vậy sao.

Hạ Lan Vi tiếp tục ăn rồi khi nhìn thoáng qua bát của Hi Loan như là đột nhiên nhớ đến vấn đề gì đó ngẩng đầu lên, gọi: " Sư phụ".

Đôi mắt nàng phát sáng như ngàn vạn vì sao trời hỏi: " Người tu tiên cũng cần phải ăn cơm sao?."

Không phải là nàng dự theo cốt truyện đề hỏi mà đây là vấn đề mà nàng vẫn luôn thắc mắc sau khi đọc qua vô số tiểu thuyết về tiên hiệp, trong đó nó chỉ nói rằng người tu tiên có thể ăn Tích Cốc Đan. Chứ không hề nói những người tu tiên nhiều năm giống như Hi Loan có thể ăn cơm.

Mặc dù nàng đã đọc qua cuốn tiểu thuyết > nhưng không ai rành miêu tả chi tiết chuyện ăn uống của vai phản diện cả, vì tận mười năm sau nữ chính mới xuất hiện.

Hi Loan khẽ mỉm cười, một lần nữa gấp miếng thịt cho Hạ Lan Vi trả lời: " Những thức ăn này đều được chế biến từ linh thú, linh thực nên ăn vào rất có lợi cho tu tiên".

" À à".

Hạ Lan Vi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu sau đó tiếp tục ăn.

" Vậy mỗi ngày sư phụ có phải tắm rửa, đi wc... ý con là đi vệ sinh, người có phải đi vệ sinh không?". Nàng sấu kín bời thêm một câu.

Tay cầm đũa của Hi Loan dừng lại một chút nhìn vào cặp mắt to tròn trong suốt của nàng, lông mày hơi nháy lên một cái nói: " Lúc ăn cơm không được nhiều chuyện".

"A".

" Sau này con cũng thành người tu tiên".

"Vâng".

Hạ Lan Vi nhỏ giọng đáp một tiếng rồi không hỏi nữa nghĩ thầm dù sao thì sau này nàng cũng biết.

Sau khi ăn xong cơm chiều, từng người một tách ra đi về phòng mình nghỉ ngơi. Lúc này nếu ở hiện đại đoán chừng Hạ Lan Vi còn đang xem chương trình hài kịch. Có lẽ ngày hôm nay thật sự mệt mỏi cũng có thể là không còn việc gì để làm nên khi lên giường nằm chốc lát nàng đã ôm chăn rồi chìm vào giấc ngủ say. Cái chăn này cũng không biết được làm bằng chất liệu gì mà khi sờ vào thì rất mềm mại thoải mái. Trải qua một đêm không mộng mị.

" Ku ku ku ku—— cô".

"Ku ku ku ku —— cô".

Hạ Lan Vi bị đánh thức bởi một tiếng chim kỳ lạ. Nàng mở đôi mắt còn buồn ngủ, ánh sáng đột ngột làm nàng hơi khó chịu.

Hạ Lan Vi vội lấy tay che mắt, đợi khi nhìn rõ cảnh vật thì thấy một con gà đang đứng trên bệ cửa sổ phòng nàng. Toàn thân của con vật có màu trắng tinh điểm xuyết thêm bởi những chấm tròn màu đen giống hệt con gà ở trong vườn bách thú. Chỉ có một điểm bất đồng đó là nó có cái mỏ màu xanh lục.

"Ha ha ha ha!".

Hạ Lan Vi nhìn không được cười thành tiếng.

"Ôi, trời ơi, nhìn một cái đi, nữ nhân ngu xuẩn này cuối cùng cũng tỉnh rồi!".

???

Hạ Lan Vi cười không thành tiếng nghĩ, rốt cuộc là ai đang nói chuyện nhỉ?.

" Thật không hiểu sao loại nữ nhân ngu xuẩn này lại có thể trở thành đồ đệ của tiên quân".

Con gà quý hiếm có cái mỏ màu xanh ở trên cửa sổ vừa bước đi vừa nghiêng đầu nói. Hạ Lan Vi cảm thấy toàn thân sợ hãi, đảo mắt quanh phòng, cuối cùng đem tầm mắt dừng ở trên người con gà.

" Nhìn cái gì, nữ nhân xấu xí kia".

Con gà nghiêng đầu kêu. Giờ phút này, Hạ Lan Vi bị khiếp sợ không hề nhẹ.

Mặc dù nàng biết trong thế giới tu tiên có rất nhiều dị thú nhưng đây là lần đầu tiên nàng gặp một con gà biết nói chuyện, tin tức này thật quá chấn động.

Nàng bước xuống giường, chạy đến bên cửa sổ, chuẩn bị cùng con gà kia thân mật nói chuyện.

Nhưng khi thấy Hạ Lan Vi chạy lại gần thì nó sợ hãi gân gọng kêu: "Quá xấu, quá xấu!". Rồi cất cánh bay đi.

"Nói ta xấu".

Hạ Lan Vi khom người nhặt cọng lông gà từ trên cửa sổ bay xuống nói: "Xấu...".

Nàng khẽ mỉm cười lộ ra hàm răng trắng.

"Lần sau mà để ta bắt gặp, xem ta có đem người hàm lên không".

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Lần đầu tu luyện (1)

Edit: Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Lúc này trời cũng đã sáng Hạ Lan Vi không muốn nhớ đến con gà kỳ quái lúc nãy, sau khi rửa mặt, chải tóc đơn giản xong nàng liền đẩy cửa phòng đi ra.

Nắng sớm đã chiếu xuống sân, Hạ Lan Vi giơ hai tay lên trời "a" một tiếng, lười biếng duỗi eo ra. Trong sân đã nghe thấy thanh âm múa kiếm, thanh kiếm xé gió loé lên ánh sáng trắng, từng chiêu đưa ra đều sắc bén giống như muốn xé không khí ra làm đôi.

Người múa kiếm mặc một thân bạch y, khi múa vạt áo bay theo thân kiếm. Xoay người một cái, ba ngàn sợi tóc như mực phiêu phiêu trong gió, chỉ thấy được nửa mặt, đang nước chảy mây trôi thì suýt nữa đuôi tóc đã chạm vào thân kiếm, nguy hiểm vô cùng.

Đợi đến lúc người nọ hoàn toàn xoay người lại, bạch y bay bay, tóc xoã tùy ý ở trên vai, hoa đào rơi là tả phía sau lưng. Màu hồng của cánh hoa làm nổi bật lên khuôn mặt tuấn mĩ ôn nhuận. Hạ Lan Vi tròn mắt há hốc miệng.

Đây không phải là Hi Loan thì còn có thể là ai?.

Quả nhiên người đã đẹp thì làm gì cũng đẹp, sư phụ ngay cả luyện kiếm một mình dưới hoa đào mà cũng có thể đẹp như vậy, thật không biết nữ chính có bị mù hay không nữa?.

Hạ Lan Vi lắc đầu thờ dài.

Chắc là có đi, không nghĩ đến nữ nhân đó nữa tránh lại mất hứng, có thời gian rảnh thì nên nhìn nhan sắc tuyệt thế này nhiều hơn, dưỡng cho mắt nhìn cao một chút, bằng không đến khi nữ chính xuất hiện, sư phụ vì yêu mà hắc hoá thì lại không có cơ hội thấy nữa.

Vừa nghĩ đến đó, Hạ Lan Vi lại tiếp tục thờ dài.

Hi Loan đã sớm chú ý đến Hạ Lan Vi từ lúc nàng ra khỏi phòng, sau khi múa được 2-3 chiêu thì liền thu bội kiếm sắc bén vào vỏ, treo vững vàng ở bên hông.

Chàng rử mắt nhìn Hạ Lan Vi. Nàng đang đứng một mình bên cửa lắc đầu ảo não thờ dài ở phía đằng xa, dáng người thấp bé mặc đồng phục màu trắng của Đạo Diễn Tông, trên đầu có hai búi tóc tròn tròn, một cái bên phải và một cái bên trái giống như hai cái bánh bao.

Chàng dùng tay áo che đi khoe miệng đang khẽ giương lên của mình rồi hướng Hạ Vi Lan bước đến.

"Chào buổi sáng, sư phụ".

Hạ Lan Vi mới vừa mở miệng chào thì Hi Loan đã đi đến đứng đối diện, làm cho nàng phải ngửa cổ để nói vì nàng mới cao đến bên hông của Hi Loan.

A.

Mỗi cổ quá.

Hi Loan sờ chòm tròn trên đầu của Hạ Lan Vi, hỏi: "Tối hôm qua con ngủ có ngon không?".

" Ngủ ngon ạ".

Hạ Lan Vi bất động thanh sắc dịch sang bên cạnh tránh khỏi tay của Hi Loan.

Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng tóc thì không thể rời. Đây là kiểu tóc mà nàng khổ cực lắm mới có thể hoàn thành được.

Cũng may Hi Loan không có ý định tiếp tục xoa đầu nàng nữa, thanh âm của chàng vang lên trên đỉnh đầu của Hạ Lan Vi.

" Về sau cần phải dậy sớm hơn một chút nữa, đã là người tu tiên thì không thể lười biếng như vậy".

Hạ Vi Lan:".....".

Ánh mắt nàng nhìn về phía mặt trời mới vừa nhô lên, khoé mắt giật giật. Như thế mà còn nói nàng lười biếng?.

Vậy ở hiện đại, lúc nào nàng cũng ngủ đến 12 giờ trưa mới dậy, nếu như để Hi Loan biết được chẳng phải sẽ rất thảm sao. Hạ Lan Vi trong lòng nghĩ vậy nhưng trên mặt thì không biểu hiện gì, liên tục đáp ứng.

Hi Loan hài lòng gật đầu rồi nhìn Hạ Lan Vi nói:" Hôm nay, ta sẽ dạy con cách hấp thụ linh khí."

Hai mắt Hạ Lan Vi sáng lên.

Rốt cuộc cũng được học rồi sao?.

Hắc hắc, phải biết rằng ở thế giới này nàng chờ mong nhất là tu tiên đó!.

Trong nguyên chủ cũng là một trong những thiên tài hiếm thấy. Tuy rằng kém hơn so với Hi Loan nhưng khi đấu với các cao thủ ở Đạo Diễn tông thì có rất ít đối thủ. Chắc một phần cũng do bàn tay vàng của nữ chính chen ép nên khó gặp được thiên tài.

Nghĩ lại thì mới nhận ra, Hi Loan cũng vì vậy nên mới nhận nàng làm đồ đệ cũng nên. Chỉ tiếc rằng đã làm nhân vật phụ thì sẽ mãi là nhân vật phụ cho dù có xuất sắc như thế nào đi chăng nữa thì cũng đều có kết cục giống nhau, khá hơn tí thì chỉ là chết một cách vinh quang hơn thôi.

Hạ Lan Vi cũng đã tỉnh xong, đợi đến khi nàng tu luyện không sai biệt lắm rồi sẽ rời đi Đạo Diễn tông trước khi nữ chính xuất hiện, đến nhân gian một mình sung sướng tiêu dao tự tại, sau đó kiếm một lang quân tuấn mỹ.

Hi hi hi mới nghĩ đến đó nàng đã cảm thấy rất kích thích rồi. Tu tiên đối với nàng cũng dễ dàng như uống nước mà thôi, chút nữa nàng sẽ thể hiện khả năng của mình.

" Nhắm mắt lại, tĩnh tâm".

Hi Loan lên tiếng, Hạ Lan Vi vội vàng làm theo.

" Thả lỏng người rồi hít thở thật sâu".

Hạ Lan Vi lan hít sâu.

" Hô hấp trầm xuống, cảm thụ đan điền. Lấy da làm ranh giới cảm thụ linh khí từ ngoài đi vào cơ thể hội tụ ở đan điền...".

Hi Loan nghiêm túc dạy mà Hạ Lan Vi cũng rất nghiêm túc lắng nghe.

Chỉ là...

Hô hấp trầm xuống...làm nàng cảm thấy bụng có chút trướng giống như lúc sáng chưa đi vệ sinh vậy.

Cảm thụ linh khí của đất trời...cái này thì, gió thổi làm nàng cảm thấy hơi lạnh...

Qua nửa canh giờ Hạ Lan Vi không cảm nhận được cái gọi là linh khí.

Một canh giờ trôi qua, ngoại trừ cảm thấy lạnh ra thì Hạ Lan Vi vẫn không thể nhận được cái gì thêm.

Nàng rất tức giận thế nên đã cự tuyệt lời khuyên của Hi Loan bảo nàng đi ăn điểm tâm sáng trước.

Hơn nửa canh giờ tiếp theo, ngoài việc mang một thân cánh hoa đào do gió thổi đến còn lại cũng không có gì.

Một canh giờ tiếp, nàng rớt cuộc....

Ngủ rồi.

Tới bây giờ Hạ Lan Vi mới nhận ra số mệnh không bao giờ tha cho con dê là nàng. Đột nhiên xui xẻo bị chết rồi còn xuyên tới nơi này thì không nói làm gì, đường này thân thể thiên tài về tu tiên này của nguyên chủ rơi vào trên người nàng lại không linh nữa.

Quá thảm đi.

Cứ nghĩ đến đó là Hạ Lan Vi lại tức đến nỗi trưa cũng ăn nhiều thêm một chén cơm. Hi Loan thấy vậy thì chỉ cho rằng đồ đệ nhà mình luyện công mệt mỏi nên trong lòng cảm thấy yên tâm, vui vẻ bội phần.

Không hổ là đồ đệ của mình, tuy rằng thiên tư hơi kém một chút nhưng bù lại là một người chăm chỉ.

Nghĩ đến đó, chàng gấp một miếng thịt cho đồ đệ ngốc của mình.

Ăn no Hạ Lan Vi ngủ trưa một chút, sau đó thần thanh khí sảng đi học ở Điện Chủ Phong.

Bởi vì Đạo Diễn tông cho rằng người tu tiên cần phải có nội công và ngoại công kết hợp, cho nên mới đặc biệt xây dựng một học đường ở trong tông, cả ngày chỉ dạy *chi, hồ, giả, dã** cùng với một ít công pháp cơ bản.

*Chi, hồ, giả, dã (之乎者也): là bốn hư từ thông dụng trong Hán văn cổ để làm trợ ngữ từ để âm vận câu văn được êm tai, réo rắt hơn, hoặc tăng thêm ngữ khí. Cho nên "chi, hồ, giả, dã" thường được dùng để chỉ những lời lẽ sáo rỗng, chẳng có nghĩa lý gì. Do vậy, chúng thường được dùng để ví với những gì hư huyền, không thực tế. Làm chuyện "chi hồ giả dã" tức là làm chuyện phù phiếm, không thiết thực.

Trong tông có quy định chỉ cần có đệ tử ngang độ tuổi cơ bản thì mỗi ngày đều phải đi học, đến khi nào trình độ tốt thì mới bắt đầu đi ra ngoài rèn luyện, nói như thế nhưng may mắn lắm thì mỗi tháng cũng chỉ được vài lần.

Vì thế Hạ Lan Vi bất hạnh phải quay lại làm học sinh một lần nữa. Bất quá, vì đây cũng là lần đầu tiên đi học ở thời này nên nàng cảm thấy rất mới mẻ.

Hạ Lan Vi tới chậm một chút, thời điểm bước vào Điện Chủ Phong, tuy nói cũng không phải là muộn nhưng mọi người đã ngồi vào chỗ của mình hết rồi.

Từ xa nhìn lại thấy toàn một màu trắng. Nàng suýt nữa quên mất đạo phục của Đạo Diễn tông là màu trắng. Cũng màu trắng nhưng khi nhìn sư phụ mặc thì giống như trích tiên trên trời, tiên khí vây quanh. Mĩ nhân sư bá thì có vẻ hơi lẳng lơ nhưng cũng không làm mất đi phong thái. Trái lại người bình thường mặc vào thì lại làm cho ta cảm thấy có chút cứng nhắc, khô khan, vô vị.

Chính là do nàng mới đến lại thêm là đệ tử mà Hi Loan nhặt về ở giữa đường nên đại đa số người đều không biết nàng, giờ phút này ai cũng tò mò nhìn lại.

Vì vậy dù da mặt của Hạ Lan Vi có được làm từ bê tông cốt thép thì cũng không thể nào chịu được nhiều con mắt quan sát như vậy!.

Nàng có chút xấu hổ nhìn xung quanh tìm chỗ ngồi, liền thấy một nữ tử trắng trẻo mặc váy màu hồng cánh sen khoảng 12,13 tuổi hướng nàng vẫy tay. Váy có màu sắc nổi bật như vậy thì không thấy cũng khó, Hạ Lan Vi liếc mắt liền thấy nàng.

"Tiểu sư muội".

Lâm Tư Dao vẫy tay bảo nàng đến đó. Đây không phải là sư tỷ hôm qua dẫn nàng đi thay quần áo sao?.

Hạ Lan Vi nhìn về phía sư tỷ thì quả nhiên thấy chỗ bên cạnh còn trống. Nên đôi chân nhỏ liền đi về phía Lâm Tư Dao.

"Hắc hắc, tiểu sư muội!".

Lâm Tư Dao hưng phấn nói:"Sở Minh bị cấm túc rồi nên không đi học, trước hết khoảng thời gian này muội cứ ngồi ở đây đi!".

Tư Dao vừa nói vừa thu thập sạch sẽ chỗ ngồi của Sở Minh. Hạ Lan Vi nhìn vị sư tỷ trước mặt một cái đầy hồ nghi, chuyện gì mà có thể khiến tỷ ấy nói chuyện với giọng điệu hưng phấn thế nhỉ?.

Nhớ tới lời tỷ ấy nói về chuyện Sở Minh bị cấm túc, Hạ Lan Vi bừng tỉnh hiểu ra. Thì ra đây là chỗ ngồi của tên hài tử hư hỏng ngày hôm qua?.

Hạ Lan Vi có chút ghét bỏ, bất quá nhớ đến việc xui xẻo mà ngày hôm qua hần gặp phải nàng thiếu chút nữa không nhịn được mà cười ra tiếng. Tâm trạng của Hạ Lan Vi đang tốt nên liền thuận theo ngồi xuống, quay đầu nhìn sang Lâm Tư Dao ngọt ngào cười một tiếng:"Cảm ơn sư tỷ".

Thanh âm trong veo thêm một chút mềm mại làm cho Lâm Tư Dao rất kích động, tay không hề báo trước tập kích lấy hai má mềm mại trắng nõn của Hạ Lan Vi. Lâm Tư Dao bung lấy khuôn mặt nhỏ nhắn Hạ Lan Vi, mặt đầy vẻ kích động.

"Ai nha, tiểu sư muội đáng yêu của ta, về sau nếu tên Sở Minh đó còn giám to gan tìm muội khinh để liền tới tìm sư tỷ!. Sư tỷ có rất nhiều biện pháp giúp muội thu thập hần!".

Hạ Vi Lan"..... Sư tỷ có thể thả muội ra trước được không?. Muội..... muội không thờ được nữa".

Lâm Tư Dao buông lỏng tay, tức thì trên má của Hạ Lan Vi xuất hiện hai vệt đỏ sau đó nhanh chóng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Lần đầu tu luyện (2)

Edit: Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Lúc này, lão tiên sinh mặc bộ đồ trắng một tay cầm quạt xếp, một tay cầm sách vở từ ngoài tiến vào. Tóc tiên sinh đã bạc đi một nửa, khoé mắt cũng đã có những vết nhăn hằn sâu, râu quăn lên như râu cá trê thoảng lay động.

Mà lớp học vừa rồi vẫn còn âm ỉ nay đã im lặng chỉ còn sót lại vài người thì thầm.

"Đây là Trần lão sư, ông ấy rất nghiêm khắc nên lát nữa mọi người phải cẩn thận!".

Nửa người trên của Lâm Tư Dao nghiêng về phía Hạ Lan Vi, nhỏ giọng nhắc nhở.

Nàng gật đầu một cái biểu thị đã hiểu, trên kia Trần lão sư cũng vừa lúc ngồi xuống, lớp học cũng trong nháy mắt không có tiếng nói làm không khí như ngưng đọng lại. Bầu không khí căng thẳng làm Hạ Lan Vi cũng khẩn trương cúi đầu lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi đều bị nàng lau vào vạt áo.

Sao giống như cảm giác khi đứng trước mặt của cô chủ nhiệm nhỉ?

Nhưng vì ở hiện đại đã làm học sinh rất nhiều năm nên cách giảm bớt cảm giác tồn tại xuống như thế nào thì nàng vẫn nhớ.

Trần lão sư ngồi ở bàn đầu tiên nằm chính giữa, lớp thi tổng cộng có bảy hay tám mươi người, vốn dĩ từ chỗ của Hạ Lan Vi đến chỗ ngồi của lão sư cũng không tính là gần nhưng do nàng sợ nên vẫn luôn cúi đầu không dám ngẩng đầu lên quan sát.

Trần lão sư cũng không quá để ý đến bầu không khí căng thẳng ở phía dưới, nhàn nhã mở sách vở ra, suy nghĩ một chút rồi thông thả mở miệng, thanh âm trầm thấp xa xăm.

"Lần trước chúng ta nói đến Đạo Pháp chính là sinh ra đầu tiên là Đạo, thứ hai là đời người, thứ ba là vạn vật....".

Giọng của Trần lão sư vang vọng trong Điện Chủ Phong, ngoài điện, ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống xuyên qua cửa sổ đi vào, thỉnh thoảng có vài con gió nhẹ lướt qua mang theo hương hoa thoang thoảng cùng với tiếng chim hót líu lo vang lên từng nhịp.

Hạ Lan Vi liếc qua thấy ở trên Trần lão sư còn đang lắc đầu đọc thơ giống như đang chìm đắm vào trong bài thơ đó, đầu cũng theo đó mà lay động thì cảm thấy có chút buồn cười.

Tựa hồ lão sư cũng không đáng sợ giống như lời của sư tỷ nói.

Nửa khắc sau, đầu óc của Hạ Lan Vi đã mơ mơ màng màng chất đầy cỏ vẩn. Sự hưng phấn vì cảm giác mới mẻ lúc ban đầu đã sớm không còn. Lại thêm cả khung cảnh ngoài cửa sổ thì cảm thấy đây chính là thời điểm thích hợp để ngủ.

Trần lão sư đọc bài vừa chậm vừa buồn tẻ giống như đang ru ngủ. Hạ Lan Vi sau khi trải qua mấy lần đấu tranh tâm lý vì mí mắt đánh nhau thì bắt đầu mặc kệ thuận theo tự nhiên.

Thanh âm của Trần lão sư càng ngày càng xa mờ mịt, khi thì giống như vọng xuống từ 18 chỗ cong của đường lên núi, lúc lại như từ trên trời trời truyền xuống vậy.

Thanh âm nhỏ dần, mờ nhạt dần, rồi bỗng nhiên hoá thành một tiếng rỗng.

"Lâm Tư Dao!".

Đầu của Hạ Lan Vi đang gục xuống nhanh chóng ngẩng lên, con buồn ngủ cũng bay đi sạch.

Bên cạnh Lâm Tư Dao đứng lên. Trên kia Trần lão sư đang từ từ bước xuống đi về phía Lâm Tư Dao. Hạ Lan Vi mở to mắt nhìn, cuối cùng cũng thấy rõ mặt của Trần lão sư. Nhìn qua thì khoảng 60 tuổi, tóc nửa trắng nửa đen, khoé mắt có một vài nếp nhăn nhưng ấn tượng nhất là một đôi râu cá trê. Hạ Lan Vi phi thường hoài nghi, tự hỏi không biết trong nhà của lão sư có máy uốn tóc không.

"Lâm Tư Dao, trò đem nhưng câu ta vừa đọc giải thích lại một lần?".

Trần lão sư đứng bên người Lâm Tư Dao, nên Hạ Lan Vi ngừng thở cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của mình.

Lâm Tư Dao nuốt nước miếng, toét miệng hỏi: "Vâng... là câu nào ạ?"

Lông mày của Trần lão sư liền nhíu lên làm nếp nhăn ở khoé mắt sâu thêm một chút, râu cũng theo đó run một cái.

"Trò hiểu được câu nào thì nói câu đó".

"Đệ tử..... đệ tử câu nào cũng không hiểu".

"Ba!".

Trần lão sư đặt mạnh quyển sách lên mặt bàn của Lâm Tư Dao.

"Suốt ngày chỉ biết chơi đùa, thật hổ thẹn với công sức dạy dỗ của Túc Hoà!".

Lâm Tư Dao cúi đầu bộ dáng ngoan ngoãn nhận sai.

"Trò mặc quần áo gì thế này?"

Con giận đã tắt của Trần lão sư nay lại bùng lên dữ dội.

Lâm Tư Dao trầm mặc.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Lâm Tư Dao.

Đạo phục của đạo diễn tông ngày thường không mặc thì không sao nhưng khi vào Điện Chủ Phong, đặc biệt là tiết của Trần lão sư thì ai cũng phải mặc, không mặc chính là thiếu đôn với lão sư.

Hôm nay, Lâm Tư Dao mặc một kiện y phục màu hồng phấn, cả người trông có vẻ trắng trắng mềm mềm, linh khí mười phần nhưng mà giờ phút này nàng có bao nhiêu đẹp thì chờ lát nữa sẽ thể thảm bấy nhiêu.

"Đạo phục của trò đâu?"

"Hai ngày trước..... con cùng luyện đan với sư phụ không cẩn thận nên bị cháy hồng...". Lâm Tư Dao càng nói thanh âm càng nhỏ.

"Hừ".

Trần lão sư hừ lạnh: "Luyện đan cháy hồng...sao trò không ở nhà cùng sư phụ mình tu luyện luôn đi?"

"Phốc...ha ha ha".

Hạ Lan Vi không nhịn được cười ra tiếng nhưng khi ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Trần lão sư.

Toàn bộ lớp học yên tĩnh như tờ.

OMG!

Thì ra vừa nãy chỉ có mình nàng cười.

Tuy rằng trên mặt mọi người không có quá nhiều biểu tình nhưng ngoài ý muốn Hạ Lan Vi thấy được một tia bi tráng trong mắt bọn họ, đó là dành cho mình.

Lâm Tư Dao ngạc nhiên mở to mắt, bội phục dũng khí của nàng.

"Buồn cười lắm sao?"

Trần lão sư tiến về phía nàng, râu cũng run lên từng nhịp theo bước chân. Hạ Lan Vi lắc đầu như trống bỏi.

"Trò giải thích câu này xem."

Trần lão sư đặt câu hỏi: "Câu *Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật*"* nghĩa là như thế nào?"

*Trích trong: *Đạo Đức kinh*.

"Đệ tử không biết".

Hạ Lan Vi thành thật trả lời.

Trước kia cô nàng đã nói qua, nếu bị gọi trả lời biết thì trả lời là biết không biết thì nói không biết không cần phải cảm thấy ngại ngùng dỗi mắt thời gian của hai bên.

Lần đầu tiên người thường xuyên ngủ gật trong giờ học như Hạ Lan Vi lại nhớ được lời cô nói rõ ràng như vậy. Thế nên sau này lúc bị thầy cô giáo nào gọi thì nàng cũng đều đứng lên trả lời "Em không biết".

Hơn nữa trả lời càng nhiều thì mặt càng dày lên nên cũng không thấy ngại nữa, lần này cũng không ngoại lệ.

Trần lão sư khinh ngạc, có lẽ thấy thái độ thành khẩn của nàng nên trên mặt cũng hoà hoãn đôi chút, cũng thoải mái vài phần.

"Trò không cần phải giải thích cặn kẽ, chỉ cần nói ý chính là được".

Xung quanh bắt đầu có người nhắc khe khẽ.

"Yên lặng".

Trần lão sư gõ gõ quạt xếp, ánh mắt nhìn chăm chăm Hạ Lan Vi, toàn bộ lớp học đều im lặng chờ đợi đáp án của nàng. Hạ Lan Vi rũ mắt, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Nói như thế nào đây?.

Một học sinh khoa tự nhiên như nàng tại sao lại phải học mấy cái đạo pháp linh tinh này.

Xem ra hôm nay không phải là ngày may mắn gì, mới sáng sớm gặp phải con gà màu xanh đó thì mọi việc đều không thông thuận.

Gà?.

Hạ Lan Vi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào khuôn mặt nghiêm khắc của lão sư, ánh mắt hơi loé lên, trả lời: "Thực ra, đệ tử cảm thấy câu nói này cũng giống với con gà".

Hạ Lan Vi vừa nói xong, trong phòng liền vang lên tiếng xôn xao, sắc mặt của Trần lão sư cũng biến đổi.

Ngược lại Hạ Lan Vi đang chìm đắm trong câu trả lời nên vẫn hồn nhiên chưa phát hiện ra.

"Lão sư nghĩ mà xem " Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật" nếu đặt trên người con gà thì phải nói là cực kỳ hợp lý. Giống như gà có thể đẻ trứng, trứng lại ấp nở ra thành gà, gà lại tiếp tục đẻ trứng, trứng nở ra vạn gà, đại khái thì cái này cũng gọi là Đạo Pháp đi".

Hạ Lan Vi vừa nói xong thì liền nghe thấy một trận cười. Sắc mặt Trần lão sư xanh mét, thối râu trừng mắt, phảng phất như một giấy tiếp theo sẽ xé xác nàng.

Tay cầm quạt xếp của Trần lão sư run rẩy, chỉ vào Hạ Lan Vi nói: "Trò... trò... trò."

Đến nửa ngày mới nói nên lời: "Trò là đệ tử của ai?".

"Trần lão sư?". Lâm Tư Dao nhỏ nhẹ đáp

"Muội ấy là đồ đệ của Hi Loan sư thúc".

"Hi Loan?".

Lâm Tư Dao gật đầu. Trần lão sư có vẻ đã nguôi giận hơn, quan sát từ trên xuống dưới một phen, rồi hừ lạnh một tiếng: "Tức Hoà, Hi Loan, hai thằng nhãi này toàn nhận đồ đệ kiểu gì không biết, ngày xưa có Sở Minh chưa đủ nay lại thêm Lan Vi".

Lâm Tư Dao yên lặng cúi đầu, Hạ Lan Vi cũng yên lặng rút thân mình lại, để giảm cảm giác tồn tại.

Trần lão sư sau một hồi im lặng thì trầm giọng nói: "Về nhà, đem bộ văn chương này chép lại 20 lần, ngày mai nộp lại cho ta".

"Còn Lâm Tư Dao, 40 lần".

Tức thì bên tai vang lên tiếng than thở của Lâm Tư Dao. Hạ Lan Vi cũng không bình tĩnh được nghĩ, đây là phạt học sinh tiểu học sao?.

Không..

Cái này cùng với cái nàng tưởng tượng như kiểu đi mây về gió, cuộc sống tu tiên thành thói tốt đẹp một chút cũng không giống nhau...

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Cô Cô Gà □

Edit: Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Sau khi trải qua sự việc đó, Hạ Lan Vi đã nhanh chóng nổi danh trong Điện Chủ Phong cùng Lâm Tư Dao, Sở Minh tạo thành ba *Đại tâm phúc*** ở Đạo Diễn tông.

*Đại tâm phúc: người được chọn để bồi dưỡng thành người tài

Trước khi về viện, tâm trạng của Lâm Tư Dao rất tốt giống như người mới kêu gào khóc lóc thảm thiết lúc này không phải nàng vậy.

Tư Dao thân mật sờ sờ mặt Hạ Lan Vi, vui vẻ nói: "Sư muội đáng yêu của ta, ngày mai gặp lại".

Hạ Lan Vi bình tĩnh tiếp nhận khuôn mặt chính mình bị xoa nắn thành các loại hình dạng, chết lặng gật đầu. Vị tỷ tỷ này không lo lắng một chút nào sao, nàng phải chép phạt tận 40 lần mà...

"Đúng rồi! Tiểu sư muội!". Lâm Tư Dao vốn dĩ đã rời đi đột nhiên quay lại, lấy từ trong ống tay áo ra một vật đưa cho Hạ Lan Vi.

"Đây chính là bảo bối quý giá gia truyền mà tỷ thường dùng để chép phạt! Bây giờ tỷ tặng nó lại cho muội!".

Lâm Tư Dao nắm lấy tay Hạ Lan Vi nói với vẻ mặt thương tiếc: "Mặc dù vậy thì cũng đừng nên chép phạt đến làm hỏng bàn tay nhỏ bảo bối của muội nha". Hạ Lan Vi chỉ kịp nhận thấy tay mình cầm mấy cây bút, cúi đầu nhìn thì hoá ra là ba cây bút lông sói dính liền vào với nhau.

Đây chẳng lẽ là ba cây bút liền nhau trong truyền thuyết?.

Nàng ngẩng đầu kích động nhìn đôi phương, trong mắt hiện lên tia sáng.

Lâm Tư Dao nhìn vẻ mặt hưng phấn của nàng một chút rồi gật đầu.

Sau đó hai người ngửa mặt lên trời cười to. Hạ Lan Vi mừng rỡ nghĩ, có cây bút thần này thì không cần phải chép 20 lần nữa, chỉ cần chép bảy lần, bảy lần thôi nha!.

Nàng nghĩ vậy nên tảng đá lớn trong lòng cũng vui đi không ít. Hai tay nàng giơ lên ôm quyền, thần sắc chân thành như các nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp khi đa tạ ơn cứu mạng của tráng sĩ, nói với Lâm Tư Dao: "Nếu vậy muội đây xin đa tạ sư tỷ".

Lâm Tư Dao cũng trầm giọng đáp: "Một chút chuyện nhỏ thôi, sư muội không cần khách sáo như vậy".

Hạ Lan Vi vui vẻ cầm cây bút về nhà tìm sư phụ. Nàng nghĩ ngày hôm nay mình đã trải qua quá nhiều chuyện đen đủi rồi, nên giờ nàng cần phải trở về nhìn ngắm nhan sắc tuyệt mỹ của sư phụ một chút để an ủi tâm hồn bé nhỏ đang tổn thương của mình.

"Nha nha nha, để bốn gà nhìn một chút, đồ nhà quê này từ đâu đến!".

Thanh âm chói tai, cùng với giọng điệu kỳ quái đầy mùi vị giễu cợt vang lên. Hạ Lan Vi vốn đang vừa hát vừa hái những bông hoa nhỏ dọc đường khi nghe thấy thanh âm đó nàng liền quay đầu lại nhìn một vòng xung quanh, thì không thấy gì ngoại trừ mấy bụi cây có những bông hoa nhỏ đang lung lay trong gió.

???

Chẳng lẽ là ảo giác?.

Hơn nữa sao khi nghe được thanh âm này nàng lại cảm thấy có chút quen thuộc?.

Chân ngắn của Hạ Lan Vi dừng lại, rồi đi tiếp coi như không nghe thấy gì. Nhưng thanh âm đó lại vang lên một lần nữa rõ ràng hơn so với lúc này: "Đồ nhà quê này chỉ xứng liếm chân cho bốn gà thôi!".

Gà?.

Hạ Lan Vi hí mắt nhanh chóng bắt được trọng điểm của câu nói.

Sẽ không phải là...

Nàng nhanh chóng xoay người lại. Nhìn chăm chăm vào bụi cây an tĩnh ở trước mặt, cuối cùng phát hiện ra chân gà vàng nhạt lộ ra trong góc bụi cây màu xanh thẫm. Hạ Lan Vi nhìn chăm chăm vào chân gà, khoé miệng khê cong lên: "Này thì chỉ xứng liếm chân của người?".

Nàng liếm môi trong đầu hiện lên các loại món cánh gà, chân không tiếng động tiến lại gần bụi cây.

Con gà vốn đang rìa lông thì cảm thấy chân hơi lạnh giống như có điều không ổn. Nó nghĩ nghĩ đem chân thu vào người rồi ngẩng cổ lên thì liền nhìn thấy khuôn mặt không chút hảo ý của Hạ Lan Vi.

"Ku ku ku! Ku ku ku ku! Ku ku ku ku!"

"Ôi trời! Tồn thọ quá! Hù chết ta rồi!"

Cô Cô Gà bị dọa sợ đến mức bay lên trời, cánh màu trắng đập trúng miệng của Hạ Lan Vi, còn lưu lại trên áo nàng hai dấu chân rồi biến mất dạng.

Hạ Lan Vi phì một hơi, tức thì có mấy cái lông màu trắng bay ra từ trong miệng nàng. Trên mặt còn có chút tê dại, như nhắc nhở nàng những việc con gà đó đã làm. Quan trọng hơn là trước ngực nàng còn in lại hai dấu chân của nó nữa!.

Mà quần áo nàng lại có màu trắng!

Rất khó tẩy sạch!.

Con gà sau khi thoát được thì liền kêu lên, càng ngày càng to: "Ku ku ku! Ku ku ku! Ku ku ku!"

"Người xấu, giết gà rồi!"

"Người xấu, giết gà rồi!"

"Người xấu, giết gà rồi!"

Hạ Lan Vi nghe xong, liền xoay người đuổi theo. Nàng thề hôm nay nhất định phải làm thịt con gà đó! Còn phải thêm tỏi, đồ thơm để át bớt mùi thối của con gà đáng ghét này!.

Chân của Hạ Lan Vi ra sức chạy, dốc toàn lực đuổi theo con gà lông trắng: "Con gà chết tiệt kia! Đứng lại đó cho ta!"

Hạ Lan Vi gào to.

"Ku ku ku! Ku ku ku!"

"Người nghĩ ta ngu sao! Nói đừng là đừng! Nữ nhân ngu ngốc!"

Cô Cô Gà lắc mông chạy trước, Hạ Lan Vi hỏn hển chạy theo, sau khi nghe gà nói xong nàng một mồi dựa vào thân cây, tức giận cầm lấy đá ném vào nó: "Người mới ngu ngốc! Người có tin ta đem người nướng lên không!"

Cô Cô Gà nghe vậy liền dừng lại, giương cổ lên thật cao, lông thì dựng đứng lên như một con nhím, rồi dùng lực rũ một cái đem toàn bộ bụi đất rũ sạch sẽ. Chân nó cong lên đứng cách Hạ Lan Vi một khoảng an toàn, rồi tao nhã đi qua đi lại.

"Ku ku ku ku ku ku ku ku?"

"Nữ nhân xấu xí kia, người hiểu được tiếng của bản gà sao?"

Vừa hỏi, đầu gà vừa đong đưa theo, đôi mắt ti hí nhìn với vẻ đầy nghiêm túc. Hạ Lan Vi vuốt ngực, thở mạnh mấy cái, rồi nhìn chăm chăm vào mắt của nó, khiêu khích nói: "Chút chuyện này sao có thể làm khó được bản cô nương!"

Cô Cô Gà đi qua đi lại ngày càng nhanh, tầm suất nhắc chân cũng nhiều lên rõ ràng.

"Thật kỳ lạ. Sao cái đồ nhà quê này lại hiểu được tiếng của ta nhỉ?"

Cô Cô Gà nghiêng đầu tự hỏi sau đó rìa lông thì cảm thấy không khí như bị nén lại...

Đây là...

Không ổn...

Cô Cô Gà lập tức bay lên nhưng vẫn bị Hạ Lan Vi bắt được mấy cái lông màu trắng làm nó đau đến mức liên tục phát ra những tiếng chói tai.

"Chết gà rồi!"

" Chết gà rồi".

" Chết gà rồi".

Nó vừa đập cánh tiếp tục chạy vừa tiếp tục kêu:" Nữ nhân xấu xí giết gà rồi!".

Hạ Lan Vi tiếp tục đuổi theo ở phía sau, con gà lông trắng thì liều mạng chạy phía trước. Nửa khắc sau, Cô Cô Gà đột nhiên dừng bước, cẩn thận giơ chân ra cảm nhận độ lạnh lẽo của nước sông trước mặt, hai mắt ti hí mở to đầy hoảng sợ.

Không sai, phía trước là một dòng sông nhỏ.

Hạ Lan Vi nở nụ cười yêu kiều đi lên từ phía sau nói:" Chạy tiếp đi, sao không chạy nữa?".

Cô Cô Gà giương cao đầu quật cường nói:

" Chẳng qua là ta mệt nên muốn nghỉ ngơi một chút, không được sao?".

" Dĩ nhiên là được". Hạ Lan Vi gật đầu cười.

" Nhưng mà sao mông người lại ướt nha".

Cô Cô Gà cảm nhận được mông ướt, nó mới nhớ lúc nãy lông của mình đã bị dính nước. Theo bản năng kẹp chặt mông nói:" Ai cần người lo!".

Nói xong nó mới kịp nhảy người lên đã bị Hạ Lan Vi dùng cành cây chặn gát gao.

" Lại muốn chạy nữa à?".Hạ Lan Vi cười nhạt.

" Người coi lão nương chết rồi sao?".

Người Cô Cô Gà run lên. Một lát sau, Hạ Lan Vi nhàn nhã nằm trên cỏ, nhìn trời. Cô Cô Gà bị trói giống như cái bánh chưng nằm bên cạnh, nó cũng ngước đầu xanh nhìn trời nhưng với ánh mắt đầy bi thương.

Do vừa nãy đuổi theo con gà quá lâu, bây giờ ngay cả khí lực để đi cũng cạn kiệt nên nàng đành phải tìm một chỗ sạch sẽ trên mặt cỏ để nhìn trời, nghỉ ngơi một lát. Lúc này nàng cảm thấy có chút mệt nên chậm rãi nhắm mắt lại.

Trên đầu nàng có mây trắng lượn lờ, dưới chân thì có đất đai, sông nước. Thông thả dạo chơi rồi cùng với đất trời hoà làm một. Nàng dần cảm nhận được hơi thở mình càng lúc càng dài hơn, sâu hơn. Gió đêm từ trong rừng thổi qua mang đi hết khô nóng trên người nàng.

Hạ Lan Vi cảm thấy từng lỗ chân lông như được mở ra tự do hô hấp, cảm thụ nụ hôn của gió. Cổ mát mẻ của làn gió giống như đem bao vây lấy cả người nàng, xuyên qua từng lọn tóc, nhu nhu hôn lên da thịt nàng. Mở ra từng lỗ chân lông, tiến vào thân thể nàng, du tẩu trong lục phủ ngũ tạng rồi dần dần biến thành một dòng chảy đuổi đi hết mệt mỏi trên người nàng.

Cuối cùng hội tụ lại ở đan điền rồi chậm rãi trầm xuống. Hạ Lan Vi trợn tròn, mọi mệt trong mắt cũng biến mất, hai mắt hiện lên chút mờ mịt cùng với một chút ngạc nhiên. Nàng đây là, hấp thụ linh khí thành công rồi?.

Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, thì thấy thân thể mình nay trở nên thật khoan khoái, nhẹ nhàng uyển chuyển hơn rất nhiều, cơn đau ở bắp thịt cũng đã biến mất.

" Trời ơi! Trời ơi! Gà đầu xanh ơi! Ta hấp thụ linh khí thành công rồi này!".

Hạ Lan Vi nắm lấy cổ Cô Cô Gà lắc lắc.

" Ôi trời! Nữ nhân đáng chết kia.... Mau buông bỏ gà ra!".

Đầu Cô Cô Gà vừa muốn thoát khỏi ma trảo của Hạ Lan Vi vừa nói tiếp:" Bỏ gà không phải là gà đầu xanh! Ta tên là Cô Cô Gà! Người là nữ nhân đáng chết!".

Hạ Vi Lan cười hắc hắc:" Cô Cô Gà thì Cô Cô Gà!".

" Hôm nay may nhờ người, nếu không có người ta cũng sẽ không thể tự nhiên đánh bại đánh bại liền dẫn được khí nhập thể".

Nàng ôn nhu sờ đầu Cô Cô Gà. Nghe Hạ Lan Vi nói hai mắt ti hí của Cô Cô liền trợn to, sừng sốt một chút sau đó bắt đầu gãi gãi." Xấu nữ nhân kia sao dám sờ đầu của bản gà, người mau buông bỏ gà ra!".

Tâm tình hiện tại của Hạ Lan Vi đang rất tốt nên cũng không so đo với nó, nàng tháo dây trói gà ra. Cô Cô Gà kêu to một tiếng rồi chạy đi, rất nhanh liền biến mất khỏi tầm mắt của Hạ Lan Vi, nàng cũng luồn đuôi theo.

Hiện tại nàng chỉ muốn chạy về thật nhanh, tìm mỹ nhân sư phụ khoe khoang một chút. Nàng nói rồi mà, thân thể này của nàng chính là thể chất tốt nhất

để tu tiên! Sao có thể không làm được việc đơn giản như hấp thu linh khí cơ chứ!.

Nghĩ như thế, Hạ Lan Vi liền vui vẻ nhảy nhót trở về tìm Hi Loan. Còn chưa đi vào sân thì đã thấy mỹ nhân sư phụ mặc một thân bạch y, đang đứng dưới cây đào.

Hi Loan vốn dĩ đã cao lớn, phong thái đỉnh đặc, tóc dài như thác nước nay lại thêm bạch y phiêu phiêu, đằng sau còn có cây đào đang nở hoa rực rỡ. Nhìn từ xa giống như thần tiên bước ra từ trong tranh.

Gió nhẹ thổi qua, con người chàng hơi lưu chuyển rung động lòng người. Sư phụ nàng có khác, quả nhiên mỗi lần nhìn thấy đều làm cho người ta cảm thấy kinh diễm. Hạ Lan Vi nỗ lực che trái tim nhỏ đang đập liên tục, vui mừng hoan hô:" Sư phụ!".

Hi Loan nhìn nàng gật đầu, lông mày giãn ra.

Hạ Lan Vi nhảy nhót đi vào sân rồi bắt ngờ nhào vào ngực Hi Loan. Chàng nghiêng người, tức thì cả người Hạ Lan Vi bổ nhào trên mặt đất làm bụi đất bay mù mịt!" khụ khụ".

Hạ Lan Vi ngửa đầu, ho khan thì mơ hồ nghe thấy tiếng than thở của Hi Loan:" May quá thiếu chút nữa là bản quần áo mới rồi".

Thanh âm sư phụ mang theo chút vui mừng, còn Hạ Lan Vi thì lại thấy tim mình đang rỉ máu.

Sư phụ mỹ nhân ôn nhu của nàng cứ nhiên lại ghét bỏ nàng. Nàng nhìn xuống thấy hai bàn tay nhỏ bị bẩn, còn đạo phục đang mặc trên người thì đã không còn là màu trắng nữa. Có lẽ lúc này vì đuổi theo con gà đầu xanh đó vì vậy không tránh khỏi việc lăn lộn trên mặt đất, nên chắc bây giờ người nàng rất bẩn.

Nàng an ủi mình một chút, rồi vỗ bụi đất đứng dậy. Hi Loan quay đầu nhìn nàng bắt quá cách nàng hơn hai mét.

" Sao về muộn vậy?".

Sau đó nhìn chằm chằm người nàng từ trên xuống dưới, nhúu mày nói:" Còn biến mình thành bộ dáng như thế này?".

Hạ Lan Vi đem sự tình con gà nàng gặp kể cho Hi Loan. Sau khi Hi Loan nghe xong thì cũng không hỏi gì thêm, do ở Đạo Diễn tông linh khí rất dồi dào nên ngẫu nhiên có 1,2 linh thú xuất hiện thì cũng không có gì lạ. Ngược lại điều làm chàng bất ngờ là Hạ Lan Vi đã biết dẫn khí vào cơ thể, có lẽ đồ đệ của mình không ngốc mà còn có thể rất có thiên phú trong tu tiên.

Hi Loan cảm thấy đồ đệ của mình có lẽ đã chịu vất vả rồi, vì thế lúc ăn tối gấp thêm cho Hạ Lan Vi một miếng thịt. Chờ sau khi ăn tối xong, Hạ Lan Vi không quên lấy pháp bảo của Lâm Tư Dao ra chép xong văn chương mà Trần lão sư giao phó, rồi chuẩn bị đi ngủ.

Nàng đứng bên cửa sổ nhìn thấy bầu trời một màu đen nhánh ở giữa treo một vầng trăng. Hoa đào đẹp dễ giống như cũng đã ngủ thật say, chỉ còn gió đem lành lạnh thổi lay động màn che.

Ở dưới cây đào, có một nhân ảnh bạch sắc đang đánh cờ một mình, bàn tay màu trắng hợp làm một với tay áo, ngón tay kẹp một quân cờ đen nhánh đặt lên bàn. Chàng như cảm nhận được ánh mắt của Hạ Lan Vi quay đầu lại, đối mặt với mắt nhìn của tiểu đồ đệ.

Chàng hơi mỉm cười, nụ cười so với ánh trăng còn đẹp hơn vài phần, thanh âm ôn nhu say lòng người xuyên qua gió vang lên.

" Mau ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm".

" Vâng, sư phụ".

Hạ Lan Vi đóng cửa sổ, thật lâu sau mới thở dài một hơi, trong đầu đều là hình ảnh Hi Loan cười cùng với lời nói ôn nhu. Nàng cảm thấy tựa hồ xuyên đến đây cũng không tệ đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Mỹ nhân sư bá

Edit:Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Không biết có phải do tối qua Hạ Lan Vi quá hưng phấn hay không mà giờ lại không ngủ được. Nàng lăn qua lộn lại ở trên giường mãi đến khi trăng treo lên cao rồi mới cảm thấy buồn ngủ, mà chìm dần vào giấc ngủ say.

Hi Loan vẫn đang ngồi trong sân, đến khi hạ xuống quân cờ cuối cùng mới chậm rãi đứng dậy, trường bào lay động, chậm rãi bước về phòng.

Dưới ánh trăng, bóng người chàng kéo dài xiêu vẹo.

Ngày hôm sau, khi Hạ Lan Vi mở mắt ra, bên ngoài ánh mặt trời đã chiếu thẳng vào mặt.

Nguy rồi, nàng ngủ quên mất.

Không biết hôm qua bị gì mà đến khuya mới ngủ được, không nghĩ tới sáng nay lại dậy muộn như vậy.

Nàng lo lắng thu thập xong chính mình rồi đi tìm Hi Loan, thì thấy chàng đã sớm ngồi trong phòng, đồ ăn sáng cũng đã dọn xong xuôi.

" Tỉnh? Mau lại đây dùng bữa đi". Giọng điệu nhàn nhạt làm cho người ta không thể nghe ra được hi nộ.

Chẳng lẽ sư phụ đang tức giận sao?

Đáy lòng Hạ Lan Vi lộp bộp, vội vàng "vâng" một tiếng rồi nhanh chóng ngồi xuống, trong lòng hồ thẹn mười phần.

Dù sao cũng mới làm đồ đệ của người ta được mấy ngày mà ngày nào cũng dậy muộn, tốt xấu gì nàng cũng đã là người trưởng thành 20 tuổi rồi, chứ không phải 7,8 tuổi nữa.

Nàng cầm lấy bánh bao trên bàn bắt đầu ăn, sau đó liền nhướng mày nghĩ.

Nàng đang ăn cái gì thế này?

Trong bánh bao có nước thịt?. Một chút hương vị cũng không có.

Đây đúng là bánh dẻo nhất mà nàng từng ăn.

" Sao vậy?".

Hi Loan dùng đũa, nhìn chăm chú vào Hạ Lan Vi, nàng liền cứng ngắc mỉm cười, máy móc ăn xong rồi mở to đôi mắt ngập nước nhìn Hi Loan nói:" Không có gì, do đồ ăn sư phụ nấu quá ngon. Lan Vi chưa bao giờ được ăn đồ ngon như vậy".

À thì, điểm tâm của sư phụ làm thì dù có dở thế nào đi nữa cũng phải khen ngon!

Hi Loan khẽ cười, trong đôi mắt chứa tất cả đều là ý cười tựa như tuyết tan đầu mùa, gió xuân thổi qua mười dặm. Đáy lòng của Hạ Lan Vi cũng theo đó mà trở nên vui vẻ, xem ra lần này nàng vô mong ngựa đứng chỗ rồi.

Hi Loan lại gấp thêm một miếng bánh vào chén của Hạ Lan Vi:"Nếu ngon thì con ăn nhiều một chút".

Hạ Lan Vi:"....".

Hạ Lan Vi chấp nhận số phận chọc chọc đồ ăn trong chén nghe Hi Loan nói tiếp:" Nếu con thích ăn bánh này thì ngày mai ta sẽ nói phòng bếp làm nhiều hơn".

Phòng bếp??

Không phải của sư phụ làm sao?

Vậy công sức nàng bỏ ra để biểu hiện chẳng phải uổng phí rồi sao, Hạ Lan Vi cắn một miếng bánh thật to để phát tiết tức giận, vừa nhai vừa nhìn sư phụ đang bình tĩnh ăn cơm, nàng thấy chàng cũng không có biểu hiện bất thường nào.

Nhưng không biết tại sao, nàng luôn cảm thấy rằng sư phụ nhà mình có chút không giống như trong sách viết.

Hạ Lan Vi xuyên tới đây vừa đúng lúc, lớp học cũng mới dạy được nửa ngày nên rất dễ đuổi kịp chương trình trong hai ngày nghỉ, cho nên hôm nay nàng không cần phải đi học. Nhưng lại bị Hi Loan kéo đi luyện công.

Trải qua lần đầu tiên dẫn khí vào hoàng hôn ngày hôm qua nên hôm nay Hạ Lan Vi chỉ mất một lúc đã tìm lại được cảm giác.

Nàng ngồi xếp bằng trên mặt đất, cảm thụ đất trời vạn vật dần dần cảm thấy toàn thân mát lạnh. Trong thoáng chốc liền sinh ra một loại ảo giác như giao hoà cùng núi non đất đai, hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt, cùng thiên địa hợp làm một thể.

Đến khi nàng chậm rãi mở mắt ra thì liền cảm nhận được một luồng khí ấm áp lắng đọng ở đan điền, nồng đậm hơn so với hôm qua.

Hi Loan đi tới trước mặt Hạ Lan Vi, vui mừng nói:" Lan Vi, vì sư thấy với tư chất của con chỉ cần có tâm đạo vững vàng cùng với chí hướng tiến lên thì đến một ngày nào đó sẽ trở nên rất mạnh".

"Vâng, đồ nhi sẽ không phụ sự kỳ vọng của sư phụ". Hạ Lan Vi cúi đầu, khom người lại, mặt mày kiên định đáp.

Sẽ có một ngày nàng trở thành cao thủ số một, số hai của Đạo Diễn tông, đến lúc đó, không cần biết nam nữ chính, nữ xứng là ai, chỉ cần dựa vào bản lĩnh của chính nàng, rồi tìm một chốn bồng lai tiên cảnh, sống một cách nhàn nhã, an ổn.

Trước khi rời đi Hi Loan nhìn chằm chằm vào bóng lưng kiên định của cô bé, nhớ lại đôi mắt long lanh cùng gương mặt ngây thơ ngày thường, mày nhíu lại.

Chàng nhớ lại lời dặn dò lúc trước của sư phụ.

"Hi Loan, con có một kiếp nạn, kiếp nạn này, vì người này nên mới có con, cũng vì vậy mà con hắc hoá".

Hi Loan lúc đó cung kính, nhượng mày:" Sư phụ, đồ nhi không hiểu".

Ngọc Lâm Uyên cúi đầu nhìn đồ đệ mà mình coi trọng nhất, xoay người nhìn mưa phùn ngoài cửa sổ thở dài nói:" Bắc hoàng thành, đồ đệ duy nhất của con sẽ đến từ Bắc hoàng thành".

Sau khi nói xong liền nhắm hai mắt lại, không nhúc nhích, giống như đã ngủ thật say. Nếu như bình thường, lúc có Túc Hoà ở đó, sợ rằng sẽ lại trêu ghẹo sư phụ mình rằng sao đứng mà cũng có ngủ được. Nhưng vì người này lại là Hi Loan nên chàng biết, lần này, sư phụ đã toạ hoá*.

Toạ hoá: Ý là đã chết

Chàng cũng rất thắc mắc không biết là kiếp nạn gì mà khiến cho sư phụ trước khi toạ hoá còn không quên dặn dò mình, nhưng cũng không dám nhiều lời vì sợ làm trái thiên đạo?

Hi Loan hồi phục lại tinh thần sau hồi ức, nhìn bóng lưng nho nhỏ của Hạ Lan Vi, mặt mũi hơi hoà hoãn, trên mặt cũng xuất hiện một nụ cười.

Nghĩ mọi người đều có vận mệnh của chính mình, nếu thật sự có ngày đó, chàng cũng không sợ. Chàng chỉ hy vọng sẽ dạy dỗ Lan Vi thật tốt.

Hai ngày nghỉ trôi qua rất nhanh, Hạ Lan Vi vẫn luôn rất chăm chỉ luyện tập dẫn khí theo lời chỉ đạo của Hi Loan.

Ở trên núi dưới sự chỉ đạo của sư phụ nên khả năng dẫn khí vào cơ thể tăng mạnh, hiện tại nó đơn giản giống, nhanh chóng như ăn cơm uống nước vậy.

Sáng sớm nàng lao đến Điện Chủ Phong thật sớm nhưng lại không thấy được bóng dáng màu hồng quen thuộc. Nàng nhìn thời khoá biểu hôm nay mới nhận ra, khó trách, hôm nay học võ, lại là tiết học đặc biệt dạy cho những người mới giống như nàng, Lâm Tư Dao ở Đạo Diễn tông đã mười năm, tiết sơ cấp này hẳn là không cần tới nữa.

Người dạy là Ngô lão sư, trên người cũng mặc một trường bào, nhìn qua thì có chút gầy gò nhưng bù lại tuổi còn rất trẻ, nhìn khoảng 30 tuổi. Bất quá, vạm vạm không nên nhìn mặt đoán tuổi của những người tu tiên.

Vị này nhìn chừng 30 nhưng nói không chừng đã sống đến vài trăm năm rồi. Lốp của nàng hầu như đều là tay mơ, chủ yếu là tiểu hài tử choai choai, nhiều lắm là 10 tuổi.

Thấy Ngô lão sư tới, mọi người rất tự giác đứng vào hàng, Hạ Lan Vi cũng đứng vào đội ngũ.

Ngô lão sư liền cho mọi người đứng trung bình tấn, buộc một chân, nguyên một ngày. Từ lúc sáng sớm tỉnh mơ cho đến giữa trưa lúc mặt trời chói chang, rồi tiếp tục cho đến hoàng hôn khi mặt trời đã lặn.

Đúng thật là, tại sao đến cổ đại rồi mà vẫn phải huấn luyện là sao!

Hơn nữa còn nghiêm khắc hơn cả huấn luyện quân sự!

Trước kia khi các nàng đi huấn luyện quân sự thì huấn luyện viên cũng sẽ thương tình mà cho bọn họ mà cho nghỉ một chút, mà nàng còn kêu khổ nữa là bây giờ nghỉ lại mới thấy, huấn luyện viên cũ đúng là thiên sứ!

Chờ đến khi kết thúc huấn luyện, trên dưới toàn thân Hạ Lan Vi chỗ nào cũng đau ê ẩm, may mà nàng có thể dùng linh khí giảm bớt một chút mệt mỏi của cơ thể, lúc này mới đủ sức đi về viện.

Về đến cửa, liền thấy một bóng người mặc bộ quần áo trắng lẳng lẳng đứng ở dưới cây đào, đưa lưng về phía nàng, hai tay chấp sau lưng.

Không hiểu sao vừa nhìn thấy Hi Loan, ỷ khuất trong lòng Hạ Lan Vi càng lớn hơn.

Hai chân nhỏ của nàng liền nhanh chóng bạch bạch chạy về phía trước, tội nghiệp mà kéo lấy ống tay áo màu trắng, cúi đầu, rồi vang lên tiếng nói non nớt:" Sư phụ~".

Hạ Lan Vi tựa hồ cũng không ý thức được mình đang làm nũng.

"Lan Vi con sao thế?".

Thanh âm vang lên không giống với Hi Loan.

Hả?

Hạ Lan Vi ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào dung nhan tuấn mỹ quen thuộc trước mặt, thốt lên: "Mỹ nhân sư bá?".

Mặt Túc Hoà liền biến sắc.

Nguy rồi, sao nàng lại đem biệt danh của Túc Hoà nói ra chứ!

Đều do Đạo Diễn tông đáng chết từ trên xuống dưới ai cũng mặc một màu trắng! Hai nàng đem sư bá nhận nhầm thành sư phụ!

Hầu như tất cả nam nhân đều không thích được người ta khen đẹp, huống hồ lễ giáo ở cổ đại rất nghiêm ngặt! Cho dù là thế giới tu tiên, thì cũng được coi là bất kính với người lớn tuổi!

Quả nhiên lúc nhìn mặt Túc Hoà đã chuyển sang màu xanh mét.

Hạ Lan Vi vội vàng giải thích: "Chường chường chường môn sư bá, con không có ý đó".

"Quá hay!". Túc Hoà lên tiếng: "Mỹ nhân sư bá! Tên này ta rất thích!".

Túc Hoà ngồi xuống xoa bóp mặt Hạ Lan Vi, cợt nhả cười: "Hắc hắc hắc, tiểu sư đệ con thật có mặt thưởng thức đó! Hoá ra dung mạo ta đẹp như vậy, ngay cả hải tử cũng trầm mê. Nhưng mà, danh dự mỹ nhân sư bá này con phải lên kêu đừng để người ngoài biết đấy!".

Hạ Lan Vi: ".....".

Sao nàng cảm thấy giống như vụng trộm sau lưng chồng vậy?

Hạ Lan Vi lắc lắc đầu, nhớ lại những chi tiết miêu tả về mỹ nhân sư bá trong sách, đều như thế này:

[Túc Hoà đứng trên đài cao, nhìn xuống hàng vạn đệ tử phía dưới, ánh mắt ác liệt, nói một cách chính nghĩa: "Lần trừ ma này, Đạo Diễn tông ta, nghĩa tử bất dung!"]

[Túc Hoà vỗ bàn đứng dậy, mắt lạnh nhìn thẳng về phía trước, khoe miệng nở nụ cười lạnh: "Có đệ tử của Đạo Diễn tông là ta ở đây, người nói mang đi, là mang đi được sao?"]

[Trường kiếm trong tay Túc Hoà chỉ về phía trước, nháy mắt đã xuyên qua ngực của một người. Hắn quay đầu nhìn những thi thể của đồng môn. Đôi mắt đã chuyển sang màu đỏ tươi, tiếp tục xuất chiêu, tóc bay tứ tán, kiếm khí ngất trời:] Dù Đạo Diễn tông chỉ còn lại một người là ta, thì ta cũng muốn quyết tử với ma giáo!"]

Hồi tưởng lại về chường môn chân nhân trong tiểu thuyết một chút, rồi nhìn vị nam tử chỉ biết ông ọ trước mắt. Hạ Lan Vi cảm thấy hoài nghi sâu sắc, không biết có phải chính mình đã xuyên vào đúng quyền tiểu thuyết đó hay không.

Cặp mắt đào hoa của Túc Hoà hơi nhướn lên, trên mặt xuất hiện tia không hảo ý làm Hạ Lan Vi cảm thấy hơi sợ hãi.

Đôi mắt hắn chớp vài cái, dự đoán nói: "Tiểu sư đệ, người nói xem đáng đáp của sư phụ nhà người so với sư bá ai đẹp hơn?".

"Khụ khụ khụ". Hạ Lan Vi cảm thấy mình quá xem nhẹ trình độ vô sỉ của mỹ nhân sư bá mất rồi.

Hiển nhiên đây là một câu hỏi khó. Cũng gần giống với câu "Nếu như bạn gái và mẹ cùng rơi xuống nước thì anh cứu ai trước?", "Bố và mẹ con yêu ai hơn?".

Tất nhiên không thể trả lời một cách qua loa được. Vì vậy Hạ Lan Vi ngọt ngào cười một tiếng, nói với giọng ngọt ngào: "Tất nhiên là mỹ nhân sư bá đẹp hơn rồi hi hi hi".

Kỳ thật thì nếu so sánh một cách công bằng Hi Loan vẫn nhìn hơn một chút, lại là vai phản diện nên chắc chắn nhan sắc phải đẹp hơn.

Dù sao Hi Loan cũng không có ở đây, nên nàng trả lời như vậy hẳn là không sao.

Quả nhiên khi nghe xong Túc Hoà liền cất tiếng cười lớn, "Cô bé này có vẻ thú vị hơn sư phụ con nhiều lắm!".

"Mỹ nhân sư bá vậy sư phụ con đâu?".

Lúc này Hạ Lan Vi đã nhìn xung quanh một vòng nhưng cũng không thấy tung tích của Hi Loan.

"Nga~". Túc Hoà giống như đột nhiên nhớ ra nói: "Sư phụ con có việc phải ra ngoài một chuyến, không yên tâm khi để con ở nhà một mình nên nói con

đến ở với ta vài ngày".

Hạ Lan Vi gật đầu một cái, nơi này núi sâu hoang dã, nếu chỉ có một mình nàng thì đúng là rất nguy hiểm.

Nghĩ như vậy, Hạ Lan Vi không chút do dự đồng ý. Vì khoảng cách giữa các viện cũng không xa nên cũng không cần thiết phải dùng ngự kiếm. Túc Hoà dùng khinh công rồi ôm tiểu sư đệ bay về.

Ai biết đang bay giữa đường, Túc Hoà liền dừng lại, chậm rãi hạ xuống đem Hạ Lan Vi thả trên mặt đất, thần sắc nghiêm túc ngồi xuống, đặt hai tay lên vai nàng, ánh mắt ưu sầu giống như nhìn người bị bệnh nặng giai đoạn cuối.

Làm da đầu Hạ Lan Vi tê dại: "Sư bá...chúng ta dừng lại làm gì vậy?"

"Không có gì".

Túc Hoà vỗ đầu Hạ Lan Vi mấy cái, thành khẩn nói: "Sư chất..."

"Dạ?"

"Con nên giảm cân rồi".

Hạ Lan Vi: ".....".

Do Hạ Lan Vi lần đầu tiên lộ ra ánh mắt lạnh lẽo, nên Túc Hoà ho nhẹ mấy tiếng giải thích.

"Hay là chúng ta đi bộ về đi, sư bá người cảm thấy ngày nào cũng bay tới bay lui thật không thú vị, chúng ta đi bộ còn có thể nhìn được một chút phong cảnh ở hai bên đường".

Hạ Lan Vi thả lỏng bắp chân một chút rồi nghĩ, ngắm phong cảnh sao?

Ha ha...

Nhưng Túc Hoà đã nói như vậy rồi nên Hạ Lan Vi đành phải nghe theo. Mới vừa đi được vài bước thì Túc Hoà đã bắt đầu lải nhải: "Tiểu sư đệ à, con có muốn nghe một chút về lịch sử sư bá làm thế nào để mê đảo hàng vạn thiếu nữ ở giới tu tiên không?"

Hạ Lan Vi trầm nghĩ "Đây mới là trọng điểm chứ gì? Ngắm phong cảnh cái gì đều là lừa đảo. Quả nhiên nàng vẫn quá non nớt nên mới bị lừa".

Dĩ nhiên là Túc Hoà không đợi Hạ Lan Vi đồng ý liền bắt đầu nói về chuyện phong lưu của hắn.

Tỷ dụ như năm đó có một đôi tỷ muội xinh đẹp thuộc môn phái xx đồng thời coi trọng hắn, sau đó hai người đó liền xảy ra xích mích với nhau rồi trở thành kẻ thù, đến bây giờ vẫn như nước với lửa không hề qua lại với nhau.

Lại tỷ như năm đó hắn đi nhân gian trừ ma, làm một vị công chúa đối với hắn vừa gặp đã thương. Sau khi bị hắn cự tuyệt liền bắt đầu nuôi 3000 nam sủng, mà mỗi người mắt, mũi, miệng đều tương tự hắn vài phần.

Lại tỷ như có tiếp một vị là đệ tử dòng chính của tu tiên đại tông, vốn dĩ đã có hôn ước rồi nhưng vì hắn nên đã vứt bỏ vị hôn thê, đến tận bây giờ vẫn còn chờ hắn.

Lại tỷ như cho dù hắn đã ở ẩn nhiều năm nhưng vẫn luôn đứng trong 5 người đẹp nhất trong bảng xếp hạng mỹ nam của tiên giới.

Hạ Lan Vi lắng nghe hắn nói, nàng cảm thấy hoài nghi sâu sắc có phải là Túc Hoà vì muốn khoe tiểu sử phong lưu với nàng nên mới đề nghị đi bộ hay không.

Dọc đường Túc Hoà nói rất nhiều nhưng trọng điểm vẫn là việc hắn ở tiên giới được rất nhiều người hoan nghênh.

Cuối cùng Túc Hoà thở dài rồi kết lại một câu:

"Ai...chỉ tại ta trời sinh lệ chát khó từ bỏ..."

Hạ Lan Vi: Thật muốn một cước đạp bay người này?

"Lan Vi! Muội tới rồi!".

Lâm Tư Dao đứng từ phía xa đã nhìn thấy sư phụ nhà mình nói liến thoắng bên tai tiểu sư muội. Lâm nàng âm thầm trợn trắng mắt, trong lòng khẳng định chắc chắn sư phụ nhà mình lại nói chuyện đào hoa năm xưa của hắn với sư muội. Nàng đã nghe những cái đó đến mức lỗ tai sắp mọc kén rồi.

"Sư tỷ!"

Hạ Lan Vi chưa bao giờ vui vẻ như việc thấy Lâm Tư Dao lúc này, nàng kích động, tránh tay Túc Hoà chạy về phía trước rồi ôm lấy Lâm Tư Dao.

Khi biết Hạ Lan Vi có thể ở lại đây mất ngày, Lâm Tư Dao liền cảm thấy rất vui vẻ.

Hiện nay đệ tử của sư phụ nàng có rất ít nữ, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có 3 người gồm 2 sư tỷ cùng với nàng. Nhưng một người đã lấy chồng rồi, người còn lại thì ra ngoài rèn luyện, còn một tiểu sư muội nữa nhưng còn rất nhỏ, đợi đến khi đủ tuổi rồi mới được đưa đến Đạo Điện tông bá sư.

Cho nên sau khi Hạ Lan Vi dùng xong cơm chiều, liền bị Lâm Tư Dao kéo đi tản bộ nói chuyện phiếm.

Bản thân Hạ Lan Vi không phải là còn nít, miệng cũng rất ngọt, lại thêm được nói chuyện cùng với người nàng rất thích nên cuộc trò chuyện của hai người rất hài hoà, rất nhanh sau đó đã vang lên tiếng cười của cả hai ở trong sân.

Hai người đang đi tới đi lui thì phía trước mặt liền xuất hiện một vật thể đen nhánh không rõ ràng, nhìn kỹ lại thì hoá ra là một tiểu hài đồng.

"Sao người lại xuất hiện ở đây!". Tiểu hắc ảnh lên tiếng.

Thanh âm này hình như có chút quen thuộc?

Hạ Lan Vi nương theo ánh trăng nhìn lại lần nữa thì nhận ra đây không phải là Sở Minh mấy ngày trước bị thương sao?

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thịt nướng*

Sở Minh phồng má, đôi mắt đen lúng liếng nhìn Hạ Lan Vi đầy cảnh giác, cả người tròn xoe, nhìn như một cục tuyết trắng.

"Ta còn tưởng là ai, hoá ra là tiểu sư huynh Sở Minh nha!".

Tâm tình Hạ Lan Vi rất tốt, lập tức tiến lên trước vài bước, Sở Minh thấy thế lập tức theo bản năng che bộ vị máu chót của mình, nhay bén hỏi: "Người muốn làm gì?".

Hạ Lan Vi khanh khách cười rồi hướng Sở Minh, trầm giọng nói: "Không biết là sư huynh đã hết bệnh hay chưa nhưng khi nghĩ đến việc làm sư huynh bị thương khiến cho sư muội ngày ngày đều cảm thấy ăn không ngon ngủ không yên, áy náy vô cùng!".

"Thật sao?". Sở Minh nghi ngờ nhìn mặt đầy ý cười của Hạ Lan Vi, trong lòng cảm thấy lời nói cùng với nụ cười của nàng có chút kì quái. Người sau khi đã nếm trải qua vô số thua thiệt như Sở Minh cuối cùng cũng hiểu được cảm giác này—— không khỏe.

Mặc dù Sở Minh không thể hiểu được ý ranh mãnh thoáng qua trong mắt của Hạ Lan Vi nhưng nếu nàng đã quan tâm đến mình như vậy thì một nam tử như hán sao lại không thể bỏ qua chứ, bất quá cũng không thể ngay lập tức thân thiết với nhau được, bằng không nàng sẽ nghĩ rằng hán rất dễ lừa?

Như vậy thì uy nghiêm của hán còn đâu nữa?

Vì thế khuôn mặt nhỏ bánh bao của Sở Minh nhăn lại, miệng dẩu lên, hừ một tiếng: "Ta thấy chắc người chỉ ước gì vết thương của ta mãi không tốt lên! Không thì chí ít cũng bị sư phụ bắt chếp phạt mấy lần nữa chứ gì!".

Trong lòng lại nghĩ, nhanh lên tiếng đi, chỉ cần khen hán vài câu hán sẽ tha thứ cho nàng ngay!

Hán mở to hai mắt nhìn Hạ Lan Vi đầy mong đợi.

Bất quá Hạ Lan Vi còn chưa kịp mở miệng thì Lâm Tư Dao đã xông lên trước điên cuồng đánh Sở Minh: "Hỗn tiểu tử nhà người, ngày thường quậy phá lộn lộn thì cũng thôi đi, vậy mà giờ còn dám bắt nạt cả tiểu sư muội!".

Sở Minh vừa né vừa giải thích, "Sư tỷ! Không phải là ta đánh sư muội! Do muội ấy đá ta trước!".

"Còn dám cãi hả?". Hiển nhiên Lâm Tư Dao sẽ không bao giờ tin lời biện giải của Sở Minh mà hung hăng đánh tiếp, "Người nhu nhu nhược nhược, văn tình ôn nhu, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở như sư muội không thể làm chuyện đó được!".

Hạ Lan Vi bị những lời tán dương của Lâm Tư Dao làm cho chột dạ. Hoá ra trong lòng sư tỷ nàng lại ưu tú như vậy sao?

"Ta ta ta...nàng nàng nàng...". Đồng chí Sở Minh đúng là có khổ mà không nói nên lời, cuối cùng vẫn phải chịu khuất phục dưới quả đấm của đồng chí Lâm Tư Dao.

Tóc hán bù xù, quần áo xốc xếch đi tới trước mặt Hạ Lan Vi, mặt nhỏ nhẵn trắng nõn đầy nước mắt, mắt to ầng ậng, nghẹn ngào nhìn nàng ngoan ngoan

nói:" Tiểu sư muội thực xin lỗi!".

Từ xưa đến nay Hạ Lan Vi đều rất ghét những đứa trẻ hư nay khi nhìn mặt Sở Minh thì bỗng nhiên tình mẫu tử dâng trào cuộn cuộn. Lòng nàng trở nên mềm mại đến rồi tỉnh rồi mù, thậm hận nghĩ "Hạ Lan Vi ơi là Hạ Lan Vi! Một ngày nào đó người sẽ bị tật xấu này hại chết cho mà coi!"

Nàng tiến lên ôn nhu sờ sờ đầu Sở Minh, dỗ như dỗ trẻ con nói:"Sư huynh không khóc nha, sư huynh ngoan nhất".

Sở Minh cảm động, hung hăng nhào vào lòng Hạ Lan Vi, mặt đầy nước mắt nước mũi gào khóc:" Ta không thích Tư Dao sư tỷ...Ô ô ô...Ta chỉ thích sư muội thôi...".

Nhìn hai người đang ôm nhau, Lâm Tư Dao:???

Hai người đã giải hoà với nhau từ sau tối hôm đó, Sở Minh nghiêm nhiên liền trở thành cái đuôi của Hạ Lan Vi.

Từ việc cùng Hạ Lan Vi luyện công, cho đến ăn cơm, lúc không nhìn thấy nàng liền kêu trời gọi đất, nếu không phải nam nữ khác biệt e rằng Sở Minh cũng muốn ngủ cùng giường với Hạ Lan Vi.

Chuyện này khiến nàng hết sức đau đầu, nhưng mà mỗi lần chỉ cần lớn tiếng với Sở Minh một chút thôi là y như rằng đôi phương liền bày ra vẻ mặt uỷ khuất cùng với đôi mắt ầng ầng nước làm cho mọi phiền não của Hạ Lan Vi đều mắc ở cuống họng. Nghĩ đến đây, Hạ Lan Vi sâu kín thở dài một hơi.

Lâm Tư Dao đi từ ngoài vào thì thấy Hạ Lan Vi đang ngồi một mình trước bàn, một điều rất hiếm gặp gần đây, nàng liền mở miệng trêu ghẹo:" Ô? Tiểu sư muội sao lại ngồi một mình ở đây? Sở Minh đâu rồi?".

Hạ Lan Vi nghe xong liền ngẩng đầu oán niệm nhìn Lâm Tư Dao một cái, đúng lúc này Sở Minh hấp tấp từ ngoài chạy vào. Hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ ý nghĩ đối phương nhưng không nói ra "thật đúng là sợ điều gì thì điều đó sẽ đến".

Sở Minh vui vẻ chạy vào, hưng phấn gọi:" Sư muội!". Quay đầu thấy Lâm Tư Dao liền kêu một tiếng sư tỷ, tiếp tục nói:" Sư phụ hôm nay bán chim, nói là tối nay muốn ăn thịt nướng, nên bảo ta kêu hai người qua đó!".

" Thịt nướng!".

Hạ Lan Vi cả kinh đứng lên, có chút khó tin nghĩ, không biết có phải là thịt nướng mà nàng nghĩ không? Là thịt nướng mà hàng đêm đều xuất hiện trong mộng nàng sao?

" Thật tốt quá!". Lâm Tư Dao cũng thực vui vẻ, kéo Hạ Lan Vi vừa đi vừa nói:" Muội có lẽ chưa được ăn thịt nướng của sư phụ làm đi! Rất ngon đó!".

Ba người tung ta tung tãng đi đến sân thì đã thấy Túc Hoà đặt cái lò ở một nơi mát mẻ vừa tìm được, ngón tay khẽ động, đáy liền nổi lên một ngọn lửa. Bên cạnh bếp lò đặt sẵn thịt đã được xử lý qua. Trên bàn đã đặt một bầu rượu bạch ngọc.

" Ta thích người quá đi, mỹ nhân sư bá à!". Hạ Lan Vi vui vẻ khoa tay múa chân, nhảy nhót bên người Túc Hoà.

Tiếng gọi " Mỹ nhân sư bá " này đã thành công làm Túc Hoà cảm thấy ngây ngất, cặp mắt đào hoa của hắn liếc một cái rồi hướng về ba con tiểu miêu tham ăn nói:"Nhanh đi rửa tay để cùng nướng thịt nào!".

Ba người vô cùng nghe lời đi rửa tay, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh Túc Hoà tự mình cầm lên mấy xâu thịt bắt đầu nướng.

Ở hiện đại Hạ Lan Vi là người chỉ biết ăn chứ không biết làm mặc dù nàng cũng thường đi ăn BBQ nhưng cũng chỉ qua qua về chứ không thành thạo, cũng không trông chờ gì được từ Lâm Tư Dao cùng Sở Minh.

Cho nên ba người đều bỏ cuộc mà mở to đôi mắt to tròn long lanh, chờ mong nhìn Túc Hoà.

Hạ Lan Vi đã chú ý từ con bò câu trong tay Túc Hoà từ sớm, da vàng rộm, ngoài cháy trong mềm, mùi thơm toả ra.

Túc Hoà lại cho một ít thảo dược vào bụng bò câu, rồi rải thêm một ít muối, khiến cho cổ hương vị càng nồng nàn hơn.

Ánh mắt ba người như dính luôn vào đó không chuyển động, Túc Hoà khẽ cười một tiếng rồi xoay bò câu một vòng trên lửa, trông mắt của ba người cũng theo đó mà đảo một vòng. Hắn đem bò câu nướng đến trước mặt Sở Minh và Lâm Tư Dao, thanh âm kéo dài:" Cái này nên cho...".

Lâm Tư Dao thấy thế liền trực tiếp chồm lên phía trước tranh đoạt, đúng lúc này tây Túc Hoà liền chuyển đi dễ dàng tránh thoát được Lâm Tư Dao sau đó trực tiếp nhét vào ngực Hạ Lan Vi:" Vẫn là cho tiểu chất đi!".

Túc Hoà quay đầu nhìn Hạ Lan Vi híp mắt cười. Sở Minh nuốt một ngụm nước miếng thật lớn rồi yên lặng cúi đầu không lên tiếng. Lòng thầm nghĩ, hắn cũng muốn ăn lắm, thịt sư phụ nướng thực sự quá ngon nhưng mình không thể tranh vì người mà sư phụ đưa lại là tiểu sư muội mà hắn rất thích!

Lâm Tư Dao tức giận đến mặt cũng giương lên, lớn tiếng nói:" Sư phụ người thiên vị tiểu sư muội!".

" Thiên vị như thế nào? Sư muội người nhỏ tuổi nhất ở đây, cho nàng ăn thì có gì không đúng? Ngày thường sư phụ dạy người thế nào?".Túc Hoà nghiêm mặt hỏi.

"Vậy thì so với sư phụ, đồ nhi cũng nhỏ tuổi hơn nhưng sao lần nào ăn cũng phải tranh giành cùng người! Ngay cả phần của Sở Minh người cũng không tha!". Lâm Tư Dao bị phản đáp trả, đến cả Sở Ninh ngồi bên cạnh cũng không nhịn được mà lặng lẽ gật đầu tán thành.

Lúc này Hạ Lan Vi mới chen vào giảng hoà.

"Sư bá chỉ nói giỡn thôi mà ha...ý của người là chúng ta cùng chia nhau ăn cái này".

Không đợi Túc Hoà phản ứng kịp Hạ Lan Vi đã trực tiếp chia cho Lâm Tư Dao cùng Sở Minh, mới kịp thời cứu vớt được tình hữu nghị non nớt của ba người, bất quá nàng cảm thấy, quan hệ sư đồ giữa sư bá và sư tỷ sợ là khó cứu vãn.

Sau khi cơn "sóng gió" chia đồ ăn đi qua bốn người lại tiếp tục cười nói, nướng thịt như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Hạ Lan Vi nhìn thấy trong gia vị mà Túc Hoà chuẩn bị cự nhiên lại có thêm một đĩa bột màu đỏ, chẳng lẽ là...

Túc Hoà nhấp một ngụm rượu, khẽ mỉm cười nhìn Hạ Lan Vi:"Đây gọi là bột ớt, tiểu sư đệ đệ có muốn ném thử không?".

Lâm Tư Dao thấy thế liền lên tiếng ngăn cản:

"Sư muội, muội đừng nghe lời dụ dỗ của sư phụ, lần trước hắc lù ta ăn thử một lần, làm hại ta khóc nguyên cả một đêm!".

Sở Minh cũng bổ sung:"Cay lắm đó!".

Hạ Lan Vi lắc đầu, nghĩ họ thật không biết thưởng thức đồ ăn nha! Ăn đồ nướng mà sao có thể không bỏ ớt chứ! Hèn gì lúc này khi ăn thịt nướng đó nàng lại cảm thấy thiếu thiếu!

Thịt nướng mà ăn với ớt, loại mỹ vị này, chỉ nghĩ thôi cũng đã làm Hạ Lan Vi chảy nước bọt rồi.

Túc Hoà thấy nàng ăn ngon lành thì rất ngạc nhiên. Đợi đến khi Hạ Lan Vi vui vẻ ăn xong liền nhìn bột màu đỏ rồi quay sang hỏi Túc Hoà:"Sư bá lấy bột này ở đâu vậy?".

Nàng đến Đạo Diễn Tông cũng được vài ngày rồi nhưng chưa thấy bột cay này bao giờ.

"Hình như là một vùng biên giới của một nước nhỏ nào đó...ta cũng không nhớ nữa...".

Túc Hoà rót tiếp một chén, giờ này cũng hơi say, gió nhẹ thổi qua, mang theo nồng nặc mùi rượu, hắc trả lời một cách mờ mịt.

Lúc Hạ Lan Vi hỏi lại thì Túc Hoà đã không có phản ứng, gục xuống trên bàn đá, chắc là đã say.

Hạ Lan Vi nhủ thầm cũng không vội, về sau có cơ hội thì nàng sẽ hỏi lại. Chờ đến thời điểm nàng rời khỏi Đạo Diễn tông ẩn cư, nhất định phải tìm được bột ớt này, chứ nếu không có thì nàng sẽ không sống nổi mất!

Hạ Lan Vi lại nghĩ mình đã ở chỗ Túc Hoà mấy ngày rồi mà sao vẫn chưa có tin tức trở về của Hi Loan.

Ai, đoán chừng là đã quên có một đồ đệ đang gào khóc đòi ăn là nàng rồi. Chớp mắt đã đến cuối tháng, ngay cả Túc Hoà cũng đã bắt đầu bận bịu vì công việc của Đạo Diễn tông. Lâm Tư Dao cũng vì vậy mà bắt đầu xúi dục, dụ dỗ Hạ Lan Vi làm chuyện đại sự.

"Cái gì, xuống núi?".

Lâm Tư Dao vội vàng lấy tay che miệng Hạ Lan Vi rồi nhìn quanh như ăn trộm, đến khi không thấy ai nghe được mới thở phào một cái, thần sắc khẩn trương nói:"Ai da tiểu sư muội, người nói nhỏ một chút được không hã. Chuyện này mà bị Sở Minh biết được thì kiểu gì cũng đòi đi theo cho mà xem".

Nhớ đến Sở Minh, Hạ Lan Vi cũng yên lặng gật đầu một cái.

"Nhưng dưới núi được canh giữ rất nghiêm ngặt, nếu không có thẻ bài đi ra được là chuyện không thể nào?".

Lâm Tư Dao trả lời đầy tự tin:"Cứ vào cuối tháng, trong tông sẽ cử người xuống núi mua một lượng lươn thức ăn cùng các vật phẩm thiết yếu nên sẽ không trông giữ nghiêm, lúc trước tỷ cũng hay thừa dịp này để trốn ra ngoài nên muội cứ yên tâm đi!".

Nghe được Lâm Tư Dao đã đi rất nhiều lần nên Hạ Lan Vi cảm thấy rất yên tâm, thoải mái đồng ý theo Lâm Tư Dao xuống núi.

Tối nơi này lâu như vậy nàng còn chưa thấy chợ đâu!

Lâm Tư Dao vừa đi vừa trò chuyện cùng Hạ Lan Vi, nàng quay sang nhìn tiểu sư muội đáng yêu một chút rồi nghĩ thầm, sư thúc có lẽ cũng sắp trở về rồi, đến lúc đó sẽ không có ai chơi cùng nàng nữa, nàng liền thở dài một cái, sau đó nhìn Hạ Lan Vi như bỗng nhớ ra cái gì, vui vẻ nói:"Tiểu sư muội, không bằng muội làm đồ đệ của sư phụ ta đi, như vậy thì chúng ta có thể chơi cùng nhau mãi mãi!".

Hạ Lan Vi quyết đoán lắc đầu, Lâm Tư Dao vẫn chưa từ bỏ tiếp tục khuyên:"Vì sao vậy? Sư phụ tỷ đối xử với muội rất tốt mà, còn tốt hơn so với ta nữa!".

"Hả?". Hạ Lan Vi không hiểu, chẳng lẽ vì chuyện bỏ câu nướng đó làm sư tử hiểu làm gì sao?

Lâm Tư Dao gật đầu:"Còn không phải sao! Ngày xưa sư phụ đâu có hào phóng như vậy, đều cướp thịt của ta, tự nhiên lúc đó lại nguyện ý đem nguyên một con bò câu nướng cho muội, có thể thấy được là sư phụ rất thích muội đó!",

Hạ Lan Vi:".....".

Chỉ là một con bò câu nướng thôi mà, từ khi nào nó đã mang nhiều ý nghĩa như vậy?

" Cho nên nếu muội làm đồ đệ của người thì người còn đối xử với muội tốt hơn so với Hi Loan sư thúc rất nhiều!".

Hạ Lan Vi vẫn kiên định lắc đầu:" Túc Hoà sư bá rất tốt nhưng muội chỉ cần có một sư phụ là đủ rồi".

Đây cũng là lời nói phát ra từ đáy lòng nàng, tuy rằng đi theo Túc Hoà rất thú vị nhưng chỉ khi ở bên sư phụ nàng mới thấy an tâm.

Bỗng nhiên nàng lại có chút nhớ Hi Loan.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bản thoại*

Edit:Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

*Bản thoại: là truyện tiểu thuyết.

Hai người cùng nhau đi đến chỗ kết giới dưới chân núi, quả nhiên đúng như lời của Lâm Tư Dao nói, người trông coi tương đối rời rạc. Hai người dễ dàng trà trộn vào những mây đệ tử tập vụ xuống núi để mua sắm đồ, ra khỏi Đạo Diễn tông.

Nhưng khi trốn được ra thì trước mắt nàng chỉ có núi non cây cối rừng cây vượn dậm, làm Hạ Lan Vi có chút khó xử.

Lâm Tư Dao mặc một bộ quần áo màu xanh lam, trên bàn tay trắng nõn trống rỗng liền xuất hiện một thanh băng ngọc trường kiếm, nàng ném lên không trung, thân kiếm nhanh chóng phóng đại ra vô số lần.

Lâm Tư Dao nhảy lên một cách thuần thục, rồi quay đầu lại vươn tay ra đỡ Hạ Lan Vi, cười tủm tỉm nói:" Tiểu sư muội, mau lên đây đi!".

Hạ Lan Vi nhanh nhẹn bắt lấy tay Lâm Tư Dao bước lên. Xúc cảm lạnh lẽo của vật liệu chế nên băng ngọc kiếm truyền đến lòng bàn chân, nhưng không đủ để khiến người ta cảm thấy rét lạnh. Thanh kiếm bay lên, mang theo hai người xông thẳng lên trời.

" Tiểu sư muội, người mau nhìn Đạo Diễn tông của ta đi cũng rất đẹp đó chứ?".

Hạ Lan Vi thò đầu ra từ trong ngực Lâm Tư Dao, một tay thận trọng nắm lấy ống tay áo của Lâm Tư Dao, mặc dù chân vì sợ hãi mà run run nhưng cũng không nhìn được mà nhìn xuống một chút.

Hiện tại nắng sớm đã chiếu xuống mờ mờ, làm cho viền trắng của đám mây cũng bị nhuộm những sợi tơ vàng nhỏ, núi rừng yên tĩnh, chỉ có tiếng của trăm điều thi nhau hát ca, màu xanh của mây lượn lờ cùng sương mù giao hoà, tất cả như tiên cảnh quanh co khúc khuỷu, như một bức tranh thủy mặc.

Trong nháy mắt hai người đã tới Linh Xuyên thành.

Linh Xuyên thành nằm cạnh bên một con sông, kế cận đó toạ lạc mấy đại tông tu tiên, trong thành cũng có rất nhiều đại gia tộc tu tiên, thành trì nhỏ nhỏ nhưng người dân bá tánh ai cũng hoà thuận với nhau, đời sống cũng rất sung túc.

Trong thành, không khí trên đường phố khá là náo nhiệt, bên trong một quán trà có một tiên sinh tay cầm quạt, chân mày cau lại đang say sưa kể chuyện cổ tích." Lúc trạng nguyên đó hồi hương chạy đến, chỉ kịp thấy người yêu đang nằm yên trên giường, sắc mặt tái nhợt. Hắn đi lại gần xem xét thì người đã không còn thở nữa rồi. Trạng nguyên bàng hoàng ngồi sụp xuống đất".

Mọi người nghe đến đó thì ai cũng thôn thức một trận.

Tiên sinh kể chuyện lấy quạt trong tay gõ một cái vang dội, tiếp tục nói:" Người trong lòng đã bỏ mạng ở hoàng tuyền khiến cho trạng nguyên cực kì bi thương. Không còn đoái hoài gì đến công danh lợi lộc nữa, chàng gạt mọi người rồi tìm một cây hoa quế già trong sân thất cô tự vẫn. Đến lúc mọi người

phát hiện ra thì thấy trong tay chàng vẫn còn cầm túi thơm của cô gái đó tặng".

Lời vừa dứt, bên trong gian nhà chính liền vang lên một trận khóc nức nở hết đợt này đến đợt khác, hình thành sự đối lập rõ ràng với người đang cắn hạt dưa là Hạ Lan Vi.

Lại là chuyện tình yêu đầy oan trái của thư sinh nghèo và tiểu thư nhà giàu. Hạ Lan Vi tiếp tục ngồi phun vỏ hạt dưa từ trong miệng ra, mặc dù tình tiết hơi cũ, nhưng cũng có thể làm tăng hứng thú cắn hạt dưa.

Nhưng ngược lại với nàng Lâm Tư Dao ở bên cạnh đã khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ từ sớm, nàng ta nắm lấy tay đang cầm hạt dưa của Hạ Lan Vi, thêm một phen nước mắt nước mũi nữa, nói: "Thật là cảm động quá! Ô ô ô...sư muội!".

".....".

Hạ Lan Vi lặng lẽ thay đổi tay cầm hạt dưa, tiếp tục cắn.

"Nếu muội là trạng nguyên đó thì muội có vứt bỏ tất cả đi chết không?".

Hạ Lan Vi không chút nghĩ ngợi đáp: "Tất nhiên là——".

Nàng nghiêng đầu nhìn sắc mặt buồn bã của Lâm Tư Dao, gật đầu nói: "Sẽ...sẽ".

Chết thật! Sao lương tâm lại day dứt thế nhỉ!

Nếu nàng mà là tên trạng nguyên đó, nàng nhất định sẽ rất vui vẻ trải qua một cuộc sống gia đình hạnh phúc, có tam thê tứ thiếp, tiêu dao tự tại. Tuân táng vì tình là chuyện không thể nào, đời này đời kia không có khả năng.

Đợi sau khi một mình Hạ Lan Vi cắn được một núi xác hạt dưa, lúc đó Lâm Tư Dao mới tỉnh táo lại từ trong đau thương, lôi kéo Hạ Lan Vi đi ra đường, nói là để ổn định lại tâm tình.

Nàng vội vàng lấy nửa đĩa dưa còn lại, rồi nhanh chóng đuổi theo bước chân Lâm Tư Dao ở phía trước.

Hạt dưa cũng không thể lãng phí được!

Hạ Lan Vi đi theo Lâm Tư Dao xuyên qua mấy con phố náo nhiệt, cuối cùng dừng lại trước một cửa hàng. Sau khi trải qua một thời gian tham gia học tập ở Điện Chủ Phong, khó khăn lắm Hạ Lan Vi mới đọc được chữ viết trên bảng treo trước cửa hiệu—— Dao Tiên Thư các.

Hạ Lan Vi nhìn thấy hai chữ thư các liền cảm thấy đau đầu, ở thế giới này mặc dù nàng có thể chấp chấp vớ vớ mà hiểu được tám phần, nhưng cũng không biết được chữ viết thông dụng là gì, viết chữ cũng giống như vẽ tranh, Hạ Lan Vi viết kém, nhìn càng kém.

Ngược lại Lâm Tư Dao lại rất hưng phấn chạy vào: "Chuông quây, hôm nay có sách mới không ạ?". Một bộ dáng rất quen thuộc.

Chuông quây dùng tay gảy bàn tính một lát, rồi ngẩng đầu nhìn lên, có chút ngạc nhiên nói: "Hoá ra là tiểu thư!". Sau đó hoà ái cười một tiếng: "Lâu rồi thấy tiểu thư đến".

Hắn xoay người thuận thực lấy ra bốn năm quyển từ chồng sách mới tinh ở phía sau, bỏ vào túi rồi đưa cho Lâm Tư Dao, ôn hoà nói:

"Đây là bản thoại được nhiều người mua nhất ở cửa hàng trong hai tháng nay, ta vẫn luôn giữ nó cho tiểu thư đó".

Lâm Tư Dao dè dặt nhận lấy, như là nhặt được trân bảo.

Hạ Lan Vi tò mò nghĩ, nhìn Lâm Tư Dao không giống người thích đọc sách một chút nào, chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc đằng tây sao?

Nàng ghé lại gần nhìn sang thì thấy tên sách.

_____

(Chọc nhâm lão tổ tu tiên)

(Đạo quân, nương tử của người rớt!)

(Chuông môn bá đạo yêu ta)

(Phu quân của ta là ma quỷ)

(Sư phụ ở trên ta ở dưới)

"...Ha ha ha ha ha ha".

Hạ Lan Vi ôm bụng cười ngặt nghẽo, đến khi không đứng dậy nổi.

Đây là mấy quyển loạn thất bát đảo gì vậy!

[Mấy quyển vớ vẩn] thật là đáng ghét...nhưng rất phù hợp với khẩu vị của nàng!!!

Vừa nói vừa cười, cái gọi là mừng rỡ như điên chính là đây!

Toàn bộ cửa hàng đầu trần ngập trong tiếng cười kỳ quái của Hạ Lan Vi, khiến cho những vị khách đang ngồi đọc bị giật mình làm đồ trà ra cả bàn, nhìn sang thấy nàng còn nhỏ nên không so đo, bắt quá sắc mặt lại không tốt một chút nào.

Lâm Tư Dao thấy thế vội vàng kéo Hạ Lan Vi ra khỏi thư các, đến lúc này Hạ Lan Vi cũng bình thường trở lại.

Ai! Mắt mặt quá đi mất! Lúc nãy quên nhìn biểu tình của chuông quây! May mắn mọi người cũng không biết nàng là ai!

Hạ Lan Vi xấu hổ một chút liền hết, tâm nàng lúc này lại đang rất ngứa ngáy, khó chịu nhìn chằm chằm vào mấy quyển sách trong tay Lâm Tư Dao.

Kiếp trước nàng rất thích đọc tiểu thuyết, thích đến mức mà cho dù vì nó mà bị chuyển kiếp, cũng không thay đổi được nhiệt tình đối với nó, thì có thể nhận ra là yêu sâu đậm đến mức nào.

Nàng ngẩng cao đầu hướng Lâm Tư Dao hỏi:

"Ha ha ha...cái đó...sư tỷ này, tỷ đọc xong có thể cho ta mượn được không?"

Đôi mắt long lanh to tròn mang theo ý cầu xin nhìn Lâm Tư Dao.

Mặt Lâm Tư Dao đầy vẻ cảnh giác, hai tay ôm chặt lấy mấy quyển thoại bản y như bảo bối, nghĩ một chút, rồi nói:"Xem chừng thì trong chốc lát ta cũng không thể nào mà đọc xong hết được, nếu không muội chọn mấy quyển lấy về đọc trước đi?"

Hạ Lan Vi quá vui mừng nên tùy tiện lấy hai quyển, cuộn lại rồi bỏ vào trong túi quần. Chia sách xong hai người phân khởi nắm tay nhau đi đến lầu lớn nhất trong thành, chuẩn bị ăn một bữa no nê. Hạ Lan Vi cảm thấy hai người các nàng cũng thật thực tế, đi qua chợ náo nhiệt mà không lưu luyến của hàng son phấn một chút nào, thật là một dòng nước trong.

Hai người chọn một nhà gian trên lầu hai lầu, Lâm Tư Dao lớn tiếng bảo tiểu nhị đem hết những món đắt nhất mang lên. Chờ khi tiểu nhị đi khuất, Hạ Lan Vi mới kéo tay áo Lâm Tư Dao thấp giọng hỏi:"Sư tỷ người có mang đủ tiền không đó?"

"Đương nhiên!". Lâm Tư Dao vô tư trả lời:

"Hằng năm cha ta đều cho tiền, cứ yên tâm mà ăn!"

Hạ Lan Vi liền yên tâm.

Sau khi gà vịt thịt cá được đưa lên đầy đủ, đang chuẩn bị thoải mái ăn uống một phen, Hạ Lan Vi vừa gặm chân vịt, bỗng nhiên cảm thấy bụng căng.

Nàng mới nhớ lúc nãy khi ăn hạt dưa thì có uống thêm một tách trà, cũng có thể nhịn một chút nhưng không thể kéo dài đến lúc ăn cơm xong được. Vì thế nàng liền nhanh chóng đứng dậy thông báo đi nhà xí.

Lâm Tư Dao cắn đùi gà một cái l, hướng nàng khoát tay ý bảo nàng đi, trong miệng vừa nhai thịt vừa nói:"Người về nhanh nha! Không thúc ăn sẽ ngội mắt!"

Hạ Lan Vi gật đầu rồi vội vàng chạy xuống lầu.

Chờ đợi nàng là một bàn gà vịt, cho dù rời đi chốc lát nàng cũng cảm thấy đau lòng!

Nghĩ như thế bước chân của Hạ Lan Vi càng nhanh hơn.

Nhà vệ sinh nằm ở lầu một, đi xong Hạ Lan Vi liền gấp gấp quay trở về. Vừa mới bước lên bậc thang mấy bước, nàng đã dừng lại, bất động nhìn chằm chằm hướng cửa sau lầu, lăm lết nhìn xung quanh tựa như đang tìm kiếm cái gì đó.

Là ảo giác của nàng sao?

Hình như lúc nãy nàng thấy nữ chính thì phải!

Tuy không nhìn rõ được dung mạo của tiểu cô nương đó, thân hình cùng quần áo trên người lại rất giống, nhưng khi nhìn lại thì đã không thấy người đâu?

Có thể lúc nãy nàng bị hoa mắt thôi...bây năm nữa nữ chính mới xuất hiện.

Do Hạ Lan Vi mãi suy nghĩ nên không chú ý tới đại sảnh sau lưng nàng, có mấy người tay cầm kiếm, theo người mặc trường bào màu trắng xông vào.

Cầm đầu chính là một người thanh niên khoảng hai mươi tuổi, dung mạo tuấn mỹ, dáng người cao ngất tựa như trích tiên.

Hắn cúi đầu nhìn ma châu trong tay. Hạt châu vốn là màu đỏ nay đã từ từ mất đi màu sắc, cuối cùng biến thành một viên màu đen, thật giống như từ bùn nặn thành.

Chân mày hắn nheo lại.

"Đáng chết!". Thanh niên đứng bên cạnh người đàn ông ảo não lên tiếng:"Lại để cho ma tu chạy mất!".

Thần sắc người đàn ông mặc áo trắng tựa như trích tiên đó vẫn không đổi, bình tĩnh nói:" Lạc Thủy, chúng ta đi thôi!".

Hạ Lan Vi vẫn còn trầm mê trong cốt truyện, chờ đến khi hoàng hôn thì thấy một tiểu nhị vắt một chiếc khăn trắng trên vai, bưng một chậu nước từ trên lầu đi xuống, trong miệng hét to:"Khách quan, xin nhường đường một chút!"

Hạ Lan Vi đang muốn xích sang bên cạnh thì tay tiểu nhị run một cái, thau đồng rơi xuống về phía Hạ Lan Vi, nàng sợ hãi gắng gượng giữ trọng tâm, sau đó trượt một cái cả người ngã ra phía sau, lăn xuống từ trên cầu thang.

Nước đổ đầy sàn, chậu đồng từ trên cầu thang lăn xuống, nhất thời lẫn át tất cả các thanh âm trong đại sảnh huyền ảo.

Tất cả mọi người đều nhìn sang bên này.

May quá cái nước đó không có tạt vào nàng!

Ai biết đó có phải là nước rửa chân hay không!

Hạ Lan Vi âm thầm vui mừng.

Nàng mở mắt ra vừa vặn chống lại một đôi giày đế bạch kim vẫn. Chính xác mà nói là gót giày. Chủ nhân của đôi giày này giống như đã bị quấy nhiễu xoay người lại.

Sao nàng lại cảm thấy đôi giày này có điểm quen mắt nhỉ?

Hình như đã thấy qua ở đâu rồi thì phải?

Hạ Lan Vi nghi hoặc ngẩng đầu, hai mắt tròn ti, run rẩy một hồi mới phát ra thanh âm dút quãng:" Sư sư...sư phụ?".

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đầu chó hộ mệnh

Edit:Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

"Lan Vi?".

Lạc Thủy cũng ngạc nhiên nói:"Tiểu sư muội?".

Hạ Lan Vi xấu hổ đến mức không còn mặt mũi nào nữa, cúi đầu trên mặt đất, hận không có cái hố để mà chui vào.

Cuối cùng thì nàng cũng hiểu cảm giác của bạn ngồi cùng bàn hồi cấp ba khi trốn học đi net, chủ nhiệm lớp lặng im không một tiếng động xuất hiện từ đằng sau——

Điều đó quả đúng là đau đến không muốn sống, sống không bằng chết, chết không có gì đáng tiếc!

"Lan Vi, sao con lại có mặt ở đây?".

Hi Loan nhìn chăm chăm vào thân mình nhếch nhác của Hạ Lan Vi, khẽ cau mày, sắc mặt không biết tốt hay xấu.

Chàng chuẩn bị cúi người đỡ nàng dậy, Hạ Lan Vi dấy giữa tự mình bò dậy, hai đầu gối quỳ xuống đất, gian nan bò lồm ngồm về phía trước, găt gao ôm chặt lấy chân Hi Loan, úp mặt gào khóc:" Sư phụ! Ô ô ô...cuối cùng thì đồ nhi cũng tìm thấy người rồi! Cuộc sống của đồ nhi không có người thật là khổ

sở, thật đau lòng, thật nhớ người quá đi!"

Nước mắt của nàng chảy như đê vỡ, không ngừng kêu khóc bên tai, khí thế to lớn làm dao động núi sông, làm người nghe phải lấy khăn lau nước mắt.

Quần chúng ăn dưa:"Thật là cảm động..."

"Ai nói không cảm động đâu..."

"Tình cảm thầy trò thật tốt..."

"Sư phụ đẹp mắt như vậy nếu đổi lại là ta, ta cũng thích..."

"Nói cũng phải...sư phụ thật đẹp mắt".

"Cũng không biết là con cái nhà ai, đã có hôn phối hay chưa".

"Ta phải mau về nhà nói cha mẹ hỏi thăm một chút".

Hạ Lan Vi:???

Trọng điểm là cái này sao?

Xin nhóm người xem trò hay mau lạnh cho tiểu oa nhi đáng thương đang ngồi thê thảm dưới đất, là nàng, một tia thương hại đi!

Nhóm người xem trò hay, xin mọi người hãy có lòng nhân ái đi!

Ổng tay Hi Loan phát một cái, 3000 sợi tóc như mực theo động tác của chàng khẽ đung đưa, cúi đầu hỏi:"Tìm ta?"

Chàng im lặng không lên tiếng muốn rút chân mình ra, nhưng lại phát hiện không thể động đậy, Hạ Lan Vi ôm thật là chặt.

"Vâng, vâng!"

Hạ Lan Vi chân chó gât đầu, tiếp tục nặn ra hai hàng nước mắt, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của sư phụ nhà mình, mặt không đỏ tím không đập mạnh, ra vẻ nho nhã nói:"Sư phụ đi một lần mất mấy ngày, tuy đồ nhi ở chỗ sư thúc rất tốt, nhưng đồ nhi vẫn rất nhớ sư phụ! Bởi vì quá nhớ sư phụ nên liền cầu xin sư tỷ mang đồ nhi đi ra ngoài tìm người. Bây giờ gặp được sư phụ, đáy lòng đồ nhi rất vui mừng!"

Hi Loan thở dài một hơi, đỡ Hạ Lan Vi đứng dậy, mặt mày nhu hoà:"Đứng lên trước rồi nói".

Ồ? Mỹ nhân sư phụ không tức giận sao?

Hạ Lan Vi nhanh nhẹn đứng lên, nhìn chằm chằm khuôn mặt đẹp trai vạn năm không đổi của Hi Loan, đúng là không có một chút tức giận nào.

Hi Loan đón nhận ánh nhìn của Hạ Lan Vi, một cách tự nhiên hào phóng, trấn an nàng, nói:" Là lỗi của vi sư, chỉ sót ruột làm việc, chưa từng báo cho con biết, con lo lắng cũng là lẽ đương nhiên".

Chàng đem một mặt kính bằng đồng cỡ khoảng bàn tay đặt ở trong lòng bàn tay của Hạ Lan Vi, ôn hoà nói:" Đây là truyền âm kính, chỉ cần đưa vào đây một chút linh lực, là có thể truyền âm cho sư phụ dù có cách xa ngàn dặm".

Oa! Lợi hại như vậy?

Hạ Lan Vi vô cùng tán phục, cầm lấy giá kính truyền âm nhìn qua nhìn lại, trên mặt kính chỗ người đeo có khắc một con chim phượng hoàng trông rất sống động. Đây không phải là giống như di động ở cổ đại sao!

Hạ Lan Vi trong lòng vui mừng cầm truyền âm kính, nhìn về phía Hi Loan ngọt ngào cười một tiếng:"Đa tạ sư phụ!"

Hi Loan nhìn xung quanh, nghi ngờ hỏi:

"Không phải con xuống núi cùng Tư Dao sao, vậy nàng đâu rồi?"

"Tiểu sư muội! Người làm gì ở dưới lầu mà lầu thế! Ôn ào ầm ĩ vậy!"

Nhắc Tảo Tháo, Tảo Tháo liền đến.

Hi Loan vừa dứt lời, trên lầu hai truyền đến tiếng bước chân, giọng nói của Lâm Tư Dao vọng lại, tiếng bước chân cũng càng lúc càng gần.

Hi Loan ngửa đầu, nhìn bóng dáng của Lâm Tư Dao xuất hiện ở lan can lầu hai.

"Sư muội! Sao người còn không đi lên đây! Tối đến chúng ta còn phải đi thành đông thả đèn hoa đăng đấy rồi mới trở về, nếu để sư phụ phát hiện là

không xong đâu. Người ở phía dưới nói chuyện cùng ai mà lâu vậy————".

Giọng nói của Lâm Tư Dao hơi ngừng một chút.

Ưc một tiếng, đùi gà trong tay nàng liền rớt xuống cầu thang, dính đầy đất.

"A a...Hi Loan sư thúc, thật là trùng hợp thật là trùng hợp nha, không nghĩ đến sẽ gặp sư thúc ở đây..."Lâm Tư Dao cười ha ha như không có chuyện gì xảy ra.

" Trùng hợp?".

Hi Loan liền cười, con người lung linh rực rỡ, tiếng cười trầm thấp tàn ra từ cổ họng.

Ánh mắt chàng chuyển dời từ Lâm Tư Dao lên người đồ nhi của chàng, không nhanh không chậm nói:" Sư thúc còn tưởng rằng, các con đặc biệt tới tìm ta chứ..."

" Sao có thể! Sư thúc luôn xuất quỷ nhập thần, chúng ta làm sao biết được người ở đâu!".

Lâm Tư Dao vốn dĩ không hề nhìn thấy Hạ Lan Vi điên cuồng nháy mắt, con người chuyển một vòng, nói:" Hôm nay, con cùng Lan sư muội nghe theo sai bảo của sư phụ xuống núi mua đồ".

Hạ Lan Vi đau lòng ôm đầu, đúng là đồng đội heo!

Đây chính là đồng đội heo!!!

Lạc Thủy cùng các đệ tử khác đều không nhận được run rẩy người cười ra tiếng. Có thể nói đây chính là vạ mặt trong truyền thuyết! Thật đáng thương.

" Nói như thế, là do sư thúc hiểu lầm". Hi Loan sâu kín mở miệng.

Hạ Lan Vi vừa mới đứng lên chân lại mềm nhũn, thẳng tắp quỳ xuống.

————Truyện chỉ đăng duy nhất tại wattpad của dauxanhxinhxeo————

Hi Loan xuất môn khoảng mười ngày. Trước đó chàng nhận được tin, nói là có ma tu hút tinh khí của nam thanh niên, làm hại trăm họ.

Trái lại người có thủ pháp giết người ở Thanh Vu thành tương tự như một vụ án ở Phạn Cơ.

Chàng mang theo đám người Lạc Thủy muốn đi giết ma đó, không ngờ lại để cho ma đó chạy thoát, tới Linh Xuyên thành, khí tức ma hoàn toàn mất.

" Sư phụ, lúc nào chúng ta trở về Đạo Diễn tông?". Hạ Lan Vi nằm trên bàn hỏi

Hi Loan nghĩ trong chốc lát rồi nói:" Ngày mốt đi."

Ngày mai chàng muốn cùng Lạc Thủy lục soát một chút, để xem còn tung tích của ma đó hay không.

Hạ Lan Vi và Lâm Tư Dao hai mặt nhìn nhau một cái, sau đó nhảy cẫng lên hoan hô.

Hôm nay Linh Xuyên thành tổ chức hoa đăng một năm một lần, năm trước cũng vào lúc này, thành chủ Linh Xuyên thành cũng sẽ tổ chức tiệc hoa đăng cùng với toàn dân trăm họ. Đến lúc đó hầu như tất cả mọi người đều tập trung ở bờ sông Linh Xuyên thành, âm thanh tiếng đàn sáo, cùng nhau thả đèn, cầu phúc vì người nhà. Cũng có rất nhiều đôi trai gái đến tuổi muộn dịp này để bày tỏ tâm ý.

Dần dần, thả hoa đăng liền trở thành một ngày lễ đối với mọi người ở Linh Xuyên thành.

Người già mong đợi một nhà hoà thuận vui vẻ, người thì mong muốn đứa con được bình an may mắn; thanh niên trai gái mong ngóng từng ngày từng tháng, ước tìm được người hợp ý, cùng nhau đi đến bạc đầu.

Lâm Tư Dao cứng rắn muốn kéo Hạ Lan Vi xuống núi, hơn phân nửa có lẽ cũng vì tham gia cái này.

Mà đêm vừa buông xuống, bờ sông Linh Xuyên đã tụ tập rất nhiều nam nữ thanh niên ăn mặc xinh đẹp.

Các cô nương phần lớn mặc hoa y, bôi phấn, đeo trang sức bằng châu ngọc, sắc phải so với hoa kiều, thẹn thùng là lướt. Các công tử mặc dù không khoa trương như vậy, nhưng hiển nhiên tóc được bôi rất chỉnh tề, quần áo mặc cũng được chú tâm chọn lựa.

Nam nam nữ nữ tình cờ gặp mặt, lại chột đời đi tầm mắt, che mặt thẹn thùng cười một tiếng.

Bên cạnh đài cao còn chưa đắp xong, tiếng sáo du dương vang lên, vượt qua mặt sông, lượn lờ qua tầng tầng nước chảy, chạy thẳng lên những vì sao trên bầu trời.

Cây liễu cạnh bờ sông cũng treo những chiếc đèn nhiều màu, Lan Vi nhìn đủ loại đèn lênh đênh trên mặt nước, sóng gợn lăn tăn, trên bầu trời đầy ánh sao.

Ngoài bờ sông Linh Xuyên người đi kẻ lại đông đúc, chợ cũng phi thường náo nhiệt. Đi đâu cũng thấy người hàng rong bán thức ăn cùng với đèn hoa đăng.

Hạ Lan Vi nắm tay Hi Loan đi qua đường phố, nàng ngẩng đầu lên, nhìn thanh niên đẹp trai tài giỏi một cái, rồi thở dài.

Ai, quả nhiên sự phụ nhà mình vẫn đẹp nhất.

Mỗi ngày đều nhìn thấy gương mặt mỹ nhân này, nàng sợ rằng về sau khó mà tìm được lang quân như ý!

"Làm sao vậy? Vì sao lại thở dài?". Hi Loan nhẹ nhàng sờ đầu nàng.

Hạ Lan Vi nghiêng đầu, lại thở dài nói: "Sự phụ, người không hiểu đâu".

Khổ sở của ta người không thể hiểu được!

Hi Loan chắc cũng cảm thấy Hạ Lan Vi nói đúng, nên không lên tiếng nữa, ngẩng đầu nhìn thẳng về phía trước, đôi môi đỏ mọng, trong con ngươi hiện lên ánh sáng của từng nhà.

"Tiểu sư muội, người nhìn bên kia kìa!". Lâm Tư Dao chỉ vào một người bán hàng hô to:

"Đèn bên kia mình có thể tự vẽ đó!"

Ánh mắt Hạ Lan Vi sáng lên, hoa đăng cũng có thể tự mình vẽ sao?

Nàng và Lâm Tư Dao giống như những chú khỉ tinh nghịch chạy đến trước sạp hàng nhỏ.

Trước gian hàng có một thư sinh ngồi đó, trên sạp treo đủ loại đèn đủ màu sắc, ngay cả những góc khuất của đèn cũng được chạm khắc rất tinh xảo.

Hạ Lan Vi cùng với Lâm Tư Dao lại gần trước quầy hàng cười hi hi, nhìn Đông nhìn Tây.

Người chủ sạp chính là anh chàng thư sinh liền dùng bút, cười nói: "Tiểu bằng hữu muốn mua đèn sao? Tự làm hoa đăng, viết thư bày tỏ, viết tâm nguyện, chúc bạn bè người thân, biểu đạt tâm ý, ở đây cái gì cũng có".

Quả nhiên có không ít người ở bên cạnh sau khi đã chọn được hoa đăng, liền đến bàn trống một bên, cầm bút viết hoặc vẽ lên.

"Nghe nói người có thể dùng hoa đăng để cầu phúc, ta sẽ viết một cái cho sự phụ! Viết cho Sở Minh một cái! Và tất nhiên không thể thiếu cái của rất nhiều sư huynh sư tỷ!"

Lâm Tư Dao lấy một lần mấy cái đèn, chấm bút vào mực, đầy hào hứng bắt đầu viết.

Hạ Lan Vi nhìn khuôn mặt vui mừng của Lâm Tư Dao, lòng cũng vui vẻ, cầm lấy hai cái đèn đứng một bên viết.

Nên viết hay không, nhưng nàng cũng có thể vẽ! Hạ Lan Vi vui mừng rạo rức cầm bút, vẽ một cái đầu chó trên hoa đăng.

Vừa đáng yêu vừa có chút dung tục, lộ ra một nụ cười đáng khinh, mang theo một chút ngu ngốc, cùng với vài phần kiêu ngạo bề ngoài với thiên hạ.

Vốn dĩ đã là đầu chó không thể nghi ngờ.

Một tay Hạ Lan Vi vuốt cằm, nhìn cái đầu chó, hài lòng gật đầu.

Nàng lấy một cái đèn hoa đăng hình dạng truyền thống, nhắc bút lên rồi hạ xuống nhiều lần, vẽ một gương mặt tựa phi tựa thiếu ở trên.

Gương mặt tươi cười.

Ừm, rất giống rồi.

Hạ Lan Vi giơ hoa đăng vẽ gương mặt cười xoay người hỏi Hi Loan ở phía sau: "Sự phụ! Người đoán xem đồ nhi vẽ ai đây?".

Hi Loan cau mày, thứ cho chàng nói thẳng, cái thứ quỷ này chính là vẽ người à?

Hạ Lan Vi khanh khách cười: "Sự phụ thật đàn! Đồ nhi vẽ người đấy!".

Hi Loan: "...Ồ".

Chàng vuốt mi tâm, liếc đèn vẽ hình đầu chó bên cạnh Hạ Lan Vi: "Vậy đây chính là con à!".

"Sư phụ...Cái này là đồ nhĩ vẽ con chó...".

Hi Loan gật đầu:"Hèn gì vừa nãy vì sư cũng cảm thấy không giống con".

Đáy lòng Hạ Lan Vi gật đầu đồng ý.

"Nhưng mà cũng rất giống con, thần thái giống con".

Hạ Lan Vi:"...Ồ".Mím cười.

Nàng nhìn chăm chăm Hi Loan rồi lại nhìn đầu chó được vẽ trên đèn lồng.

Sao nàng cứ cảm giác mình đang bị động tiếp nhận con chó trên đèn này cười nhạo nhỉ?? Đây nhất định là do nàng bị ảo giác...

Hạ Lan Vi cùng Hi Loan ở chỗ này người một lời ta một lời, Lâm Tư Dao ngồi bên cạnh đã sớm vẽ xong đèn, không biết đã lôi kéo Lạc Thuỷ đi đâu chơi.

Hạ Lan Vi quyết định kéo Hi Loan đem hai ngọn đèn nàng vừa vẽ xong đi thả xuống sông.

Khi nào hai người đi trên đường phố luôn bị người khác chú ý. Chính xác mà nói, do sư phụ nàng quá xinh đẹp mỹ lệ nên thu hút tất cả ánh mắt của người xung quanh.

Một tiểu thư sắc mặt đỏ bừng, cảm theo hoa đăng đi đến, lắc lắc mông, bước chân đầy phong tình vạn chủng, làm bộ như lơ đãng ngăn cản các nàng.

Hừ, lại là một tiểu yêu tinh muốn mê hoặc sư phụ nàng!

Nhìn ta Tôn Ngộ Không hôm nay...

Hôm nay không giúp đỡ người một tay!

Tuy rằng ở đáy lòng Hạ Lan Vi cũng biết là không có nữ tử nào xứng với sư phụ mỹ nhân nhà mình, nhưng nếu để cho Hi Loan yêu nữ chính, đi vào con đường chết, thì không bằng nỗ lực tác hợp cho hân cùng với vị tiểu thư nào đó ở bên nhau, chặt đứt nghiệt duyên của chàng với nữ chính.

Nàng chỉ có thể giúp sư phụ đến đó thôi. Cho dù Hạ Lan Vi có biết trước mọi chuyện, nhưng nàng cũng không có bản lĩnh lớn đến mức có thể thao túng được tình cảm của một con người. Nhất là tình yêu lại càng dễ dàng khiến ta đánh mất lý trí.

Ánh mắt Hạ Lan Vi dừng ở vị tiểu thư đứng đối diện, nàng mới cao đến ngang hông người ta, ngẩng đầu lên liền đối diện với vòng eo thon gọn, bên ngoài thắt một cái đai màu hồng nhạt, nhìn lên phía trên là một đốm sáng nhấp nhô, mùi hương toả khắp nơi.

Thật lớn! Thật lớn!!! Sư phụ thật là có phúc!

Chỉ là gương mặt không đẹp lắm, nhưng cũng là tiểu bạch thỏ thanh thuần khả ái! Nữ nhân như vậy mới lương thiện, ôn nhu làm người ta hài lòng!!

Hai mắt cô nương then thùng, mặt đỏ lựng, xách một ngọn đèn lưu ly tinh xảo hình uyên ương nghịch nước, nhìn Hi Loan thu ba từng trận.

"Đạo trưởng~".

Tâm Hạ Lan Vi cũng mềm theo.

Thần sắc Hi Loan nhàn nhạt, lễ phép mở miệng:"Cô nương có chuyện gì muốn nói sao?".

Hạ Lan Vi chỉ hận sắt không thành thép:"Sư phụ người tỉnh táo một chút được không! Lạnh nhạt như vậy thì làm sao có được bạn gái!".

Tay Lan Diễm nhi nắm chặt vào vạt áo, lòng bàn tay toát ra từng trận mồ hôi mỏng, đem đèn cầm trong tay đưa tới:"Ta ta ta thấy đèn này rất tinh xảo đẹp mắt, thấy rất phù hợp với đạo trưởng, không biết người...không biết người có thích không?".

"Đồ tinh xảo tất nhiên sẽ khiến cho người ta thích".

Lam Diễm nhi vui mừng.

"Nhưng mà..." Hi Loan giờ đèn hình đầu chó trên tay, nói vô cùng tự nhiên:"Lúc trước ta đã nhận đèn rồi, nên làm sao có thể nhận đèn tốt của cô nương...".

Lam Diễm nhi cúi xuống nhìn hoa đăng đang đưa trên tay hân, vừa nhìn liền biết là do tiểu hài tử tiện tay vẽ, lại tình nguyện cầm để lừa nàng, chứ không muốn nhận lấy hoa đăng của nàng.

"Người người người..."Lam Diễm nhi ngượng ngùng không biết nói làm sao, lại nhìn hoa đăng không biết hình gì, giống như thành tinh, nghiêng mắt, phảng

phát như đang cười nhạo nàng.

Nàng giẫm chân, phát tay áo, nước mắt lưng tròng, rồi xoay người chạy đi.

Hạ Lan Vi trợn mắt há hốc mồm.

Gió đêm thổi qua, làm đầu con chó đứng đưa theo, đối diện với phương hướng cô nương vừa rời đi, bĩ ổi cười.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nam chính

Edit: Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Hạ Lan Vi ngẩng đầu lên nhìn sư phụ nữ nhân, khuôn mặt Hi Loan giống như không có chuyện gì xảy ra, lắc lắc đèn hình đầu chó trong tay: "Sao lại dừng lại rồi? Không phải muốn đi thả hoa đăng hả?"

Đáy lòng Hạ Lan Vi thở dài: Được rồi, người đẹp người có quyền.

Hai người đi dọc theo bờ sông Linh Xuyên, trên mặt sông hoa đăng liên tục trôi xuống từ thượng nguồn, nhất thời làm người ta cảm thấy nó như một dải ngân hà.

Hạ Lan Vi cầm hoa đăng đầu chó và hình mặt cười thả vào dòng sông, rồi khoát nước xung quanh đẩy nó đi, lão đảo lắc lư gia nhập vào đại hội hoa đăng, càng lúc càng xa.

Nhìn hoa đăng dần dần đi xa, Hạ Lan Vi chấp hai tay lại, nhắm mắt, biểu tình thành kính xưa nay chưa từng có: "Ông trời, nếu người thật sự nghe được lời khẩn cầu của ta, xin hãy đem những lời chúc phúc đến người ta yêu quý. Mặc dù họ ở một nơi rất xa..."

Nàng nói lầm nhảm một hồi lâu, rồi mở mắt ra, lặng lẽ liếc Hi Loan đang gật đầu nhìn cảnh đêm, lại nhanh chóng nhắm mắt lại, tiếp tục nói: "Còn có sư phụ của ta, xin người hãy phù hộ cho đời này hẳn sống có kết cục tốt...làm ơn..."

Giống như đáp lại lời khẩn cầu của Hạ Lan Vi, lúc nàng mở mắt ra thì vang lên một âm thanh dài cắt ngang bầu trời đêm, rất xa trên bầu trời đêm bỗng nhiên hiện lên ánh sáng, sau đó nhanh chóng trên không trung pháo hoa trải dài mọi màu sắc, chùm pháo hoa sau so với chùm phía trước càng thêm rực rỡ tươi đẹp, sáng chói cả bầu trời.

Trong nhất thời, mọi người đều nhảy cẫng lên hoan hô, ánh sáng của pháo bông chiếu vào mặt từng người, đều là những khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc.

Tất cả tiếng xì xào bàn tán của mọi người đều bị át đi bởi âm thanh của pháo hoa, lại như phảng phất rõ ràng vang lên bên tai. Ngay cả mặt trăng rằm kia cũng như đang cười, ôn nhu cúi đầu nhìn xuống khoảng khắc hạnh phúc của mọi người ở nhân gian.

Hạ Lan Vi vui vẻ kéo tay áo Hi Loan, quơ chân múa tay, hét lớn: "Oa! Sư phụ! Ta thật sự rất vui!"

"Ừm?"

Tay Hạ Lan Vi tạo thành hình cái loa đặt sát miệng, cơ hồ là muốn nhảy cẫng lên, kéo dài giọng hét: "Sư——phụ——ta——muốn——nói, đồ nhi rất vui vẻ!". Sau đó vui vẻ chạy xung quanh Hi Loan.

Mặt của Hi Loan cũng cong lên, khoé miệng mỉm cười, trong con người hiện lên ảnh ngược của pháo hoa, thần sắc lưu luyến ôn nhu, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Vi sư cũng thế".

Sau hội hoa đăng, Hi Loan cùng Lạc Thủy lục soát Linh Xuyên thành một phen từ trên xuống dưới, cũng không phát hiện ra nơi kì quái nào, đang chuẩn bị về Đạo Diễn tông để báo cáo, thì ngoài ý muốn nghe thấy được cuộc đối thoại bất thường của khuất cái ngòi ở góc tường——

"Người có nhìn thấy không? Trong nhà thành chủ lại mới đưa tử thi ra". Ăn mày đó cầm nửa cái màn thầu, chột chột người bên cạnh.

"Còn không phải sao, trong nhà thành chủ tử sau khi đại thiếu gia bị bệnh, mỗi ngày đều có thi thể khiêng từ trong ra, đi đến chỗ thành Đông đó".

Có người nhanh chóng tiếp lời: "Đúng đúng đúng, chính là thành Đông, lần trước lão tử đi tiểu ở đó, thấy có người thiêu xác! Đáng sợ hơn chính là...ta thấy những người đó còn chưa chết!"

Một người hoảng sợ nói:"Chẳng lẽ đang luyện tà thuật gì đó mà phải lấy mạng đổi mạng!".

"Ta khinh!". Khuất cái bên cạnh hung hăng phun một ngụm nước bọt:" Thì ra chỉ có đám công tử thế gia mới được tính là mạng người, còn những người khác đều là rơm rác cả sao?".

"Ai! Chắc là không phải đâu!".

"Được rồi!". Một lão già lên tiếng ngăn cản, hai mắt hần đục ngầu, nhưng lời nói phát ra rất rõ ràng:" Muốn sống thì mau chóng ngậm miệng lại!".

Lời vừa dứt, nhất thời làm cho mấy người đều hoảng sợ, nhìn xung quanh một vòng khi phát hiện không có ai, mới lấy can đảm nói tiếp:

"Cái này thì làm sao! Vốn chính là sự thật! Làm sao lại có người để ý đến chúng ta được!".

Những người còn lại tiếp tục nói những chuyện tạp nham, thế nhưng lại không có ai lăm miệng nói về chuyện của thành chủ nữa.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, làm bay bay tà áo trắng của người đứng ở trong góc.

Lam gia của Linh Xuyên thành?

Trái lại hình như sư phụ có mấy phần giao tình với thành chủ cũ.

Hi Loan quay về tóm tắt đơn giản câu chuyện lại rồi nói cho Lạc Thủy, sai Lạc Thủy đi thăm dò cụ thể, còn chàng thì quyết định đích thân đến viếng thăm Lam gia một chuyến.

Lam gia ở Linh Xuyên thành? Hạ Lan Vi hơi trầm ngâm một lát, sao nàng lại cảm thấy có chút quen thuộc nhỉ...

Nàng nhất thời không nhớ ra trong sách đã đề cập đến lúc nào, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt nghiêm túc của sư phụ, nàng lại cảm thấy chắc sự việc cũng không đơn giản. Vì thế Hạ Lan Vi năn nỉ xin Hi Loan cho đi cùng, cũng không biết Hi Loan nghĩ gì mà sau khi suy tính một lát, liền đồng ý.

Thời điểm hai người đi tới Lam gia, cửa chính nhà đó đang đóng kín.

Trị an ở Linh Xuyên thành vẫn luôn rất tốt, đêm cũng không cần phải đóng cửa, nhưng nhà này lại đóng cửa cả vào ban ngày, thật làm người ta nghi ngờ.

Hi Loan dắt Hạ Lan Vi tiến lên gõ cửa, rất nhanh sau đó có một người hầu từ bên trong ló đầu ra, thấy toàn thân Hi Loan đầy tiên khí, tưởng là người của tiên nhân thế gia nào đó, nên cũng không giám thất lễ, khom người cung kính nói:"Không biết tiên nhân có chuyện gì không?".

Hi Loan ôn hoà nói:"Làm phiền tiểu hữu bẩm báo lại với gia chủ nhà người, là có Hi Loan của Đạo Diễn Tông đến thăm".

Thanh danh Đạo Diễn tông hiển hách, người hầu đó hiển nhiên bị kinh sợ không nhẹ, khó khăn đáp ứng, vội vội vàng vàng chạy vào thông báo, trong đầu nghĩ:" Thật là kỳ lạ! Từ khi nào mà địa phương nhỏ này lại được Đạo Diễn tông để ý đến vậy! Từ sau khi đại công tử bị bệnh, trong phủ xảy ra hết chuyện lạ này đến chuyện lạ khác.

Người hầu nhỏ nhún đó đi vào không lâu sau, thì có một người nam nhân trung niên mặc áo bông hoa văn màu xanh gia trời vội vàng chạy ra, sắc mặt khẩn trương, nhìn trang phục thì chắc là một quản gia.

Mặt hần chảy ra một lớp mồ hôi mỏng, giống như là đã chạy một đường liên tục ra. Tiến lên đón hai người Hi Loan, cung kính nói:" Hoá ra là Hi Loan đạo quân, thành chủ đang ngồi trong phòng khách chờ ngài, mời đi theo ta".

Hi Loan một đường đi theo Lam quản gia đến phòng khách, nghi ngờ trong lòng càng lúc càng lớn. Rõ ràng lúc đứng bên ngoài Lam phủ hần cảm nhận được một luồng âm khí rất lớn, tại sao mà hiện tại vừa tiến vào thì lại không thấy nữa?

Hạ Lan Vi cũng âm thầm đánh giá Lam phủ.

Nàng đọc tiểu thuyết nhưng cũng không thể nào nhớ hết được các địa điểm ở trong đó, đọc nhiều hơn nữa thì cũng chỉ có thể nhớ được tên của nam, nữ chủ cùng mấy nhân vật phụ trọng yếu. Hôm nay nàng đối với Lam gia ở Linh Xuyên thành có một chút ấn tượng rồi, nói rõ hơn thì Lam gia được nhắc đến rất nhiều lần trong >.

Gia chủ của Lam gia khi nhận được thông báo đã sớm ngồi đợi trong đại sảnh. Chân mày hần nhíu lại thật chặt, sắc mặt có chút tiêu tụy.

Nghe sau lưng có động tĩnh, liền xoay người lại, mặt tươi cười nghênh đón:" Hi Loan đạo quân, đã lâu rồi không gặp!". Sau đó tầm mắt rơi xuống tiểu cô nương mặc đồ trắng bên cạnh Hi Loan:" Đây là...".

Hi Loan khẽ mỉm cười:"Đồ nhi của ta".

Sau khi hai người hàn huyên một lúc, Hi Loan liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính:" Nghe nói đại công tử mắc bệnh không dậy nổi, không biết giờ đã tốt hơn chưa? Có cần ta hỗ trợ gì không?".

Vừa nhắc đến con trai Lam gia chủ liền lộ ra vẻ mặt u sầu, nhìn rất tiêu tụy, nhưng lại từ chối hạo ý của Hi Loan, rũ mắt nói:" Lam phủ rất cảm tạ ý tốt của

đạo quân, chẳng qua nhi tử bệnh khí nặng, nên nào dám làm phiền đạo quân. Huống hồ hiện nay bệnh tình của nhi tử đã đỡ nhiều, hẳn là đã không đáng ngại nữa".

Hi Loan cúi đầu uống một hớp trà, không lên tiếng.

Lam gia chủ đang định mở miệng nói gì thêm, thì Hạ Lan Vi liền cắn môi, ôm bụng kêu lên:

"Ai da! Đau bụng quá!".

Hi Loan cau mày, duỗi tay qua định xem xét một chút, Hạ Lan Vi bắt tay của Hi Loan lại, len lén nháy mắt mấy cái, sau đó lớn tiếng nói: "Sư phụ đừng lo, chỉ là hôm nay ăn phải gì đó nên đau bụng thôi!". Vừa nói vừa ôm bụng kêu lên.

Mặt gia chủ Lam gia nhìn Hạ Lan Vi đầy phúc tạp, sau đó nhìn Lam quản gia một cái.

Lam quản gia nhận được sai bảo, lập tức đi đến trước mặt Hạ Lan Vi, thân thiết nói: "Tiểu đạo quân mau đi cùng ta". Ý chính là muốn đưa nàng đi nhà xí.

Sau khi Lam quản gia đưa Hạ Lan Vi vào nhà xí, liền đứng chờ cách đó không xa, cũng không phòng bị quá lớn, Hạ Lan Vi ngậy người ở bên trong một thời gian, liền vội vàng vọt ra từ một bên. Mùi của nhà xí, nàng cũng không muốn ngửi lần thứ hai.

Nàng men theo lối đi rẽ trái rẽ phải, trời bắt đầu tối, nàng cũng không biết mình đang đi đến đâu. Lam gia này thật sự rất kỳ lạ, trên đường đi nàng cũng không hề thấy người nào, hôm nay nhìn một cái là biết thành chủ đó cố ý mượn cớ tìm đủ loại lý do để không cho sư phụ đi vào, nhất định là có chuyện gì giấu giếm.

Trong lúc vô tình, nàng đi đến bên cạnh một cái ao nhỏ, mơ hồ nhìn thấy một vật thể đang động đậy. Lại gần nhìn kỹ, hoá ra là một đứa trẻ, khoảng ba tuổi. Lớn lên trắng trẻo mập mạp, cả người mấp mấp thịt, cố gắng dùng hai tay giữ lấy một con cá nhỏ màu vàng, ngay cả Hạ Lan Vi đi đến phía sau hẳn cũng không phát hiện ra.

Hắn bắt con cá không ngừng giãy dụa, nài thanh nài khí nói: "Cá...cá...cá cá...".

Một lát sau con cá đột nhiên giãy mạnh, tránh thoát được ràng buộc của bàn tay hắn, nhảy vào ao nước nhỏ bên cạnh.

Đứa bé đó mở to mắt, nhìn chăm chăm vào con cá vàng vừa biến mất, tiếp tục kêu lên:

"Cá, cá...". Sau đó đứng lên, lung la lung lay, mắt thấy sắp rơi xuống nước Hạ Lan Vi nắm quần áo hắn lôi lại từ phía sau, cách hồ nước hai thước, thở hôn hà hôn hên nói: "Tiểu mập mạp! Sau này ăn ít một chút!".

Tiểu tử béo này chắc cũng là công tử trong phủ, Lam phủ này rốt cuộc muốn giờ trò quý gì đây, ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng không có người trông chừng sao?

Tiểu tử béo tựa hồ không biết mình đã trải qua chuyện gì, nhìn thấy Hạ Lan Vi, liền bị nàng hấp dẫn sự chú ý.

Hắn cố háng bò dậy, cắn tay nhỏ mập mạp, chớp mắt, hướng Hạ Lan Vi khó nhọc nói:

"Không...Mập...Không mập...".

Đây là đang nói mình không mập sao?

Hạ Lan Vi híp mắt cười xấu xa: "Người mập, tiểu mập mạp!".

"Không...Mập...".

"Mập...".

Nhỏ mập mạp nóng nảy: "Không, không mập...".

Hạ Lan Vi tiếp tục: "Mập...".

Nhỏ mập mạp: "Mập... mập mạp...".

Hạ Lan Vi ha ha cười to: "Là tự người nói đó! Không phải ta nói nha!".

"Không phải...Ta...Béo...Ta không mập...béo...".

Tiểu mập mạp lấp ba lấp bắp nói một tràng, cùng cùng đặt mông ngồi phịch xuống đất, uỷ khuất, miệng há to, khóc lớn, thanh âm cực kỳ trong trẻo, giọng nói non nớt dễ nghe, liền lập tức trở thành tiếng heo kêu lúc bị chọc tiết.

Hạ Lan Vi ngoáy lỗ tai, nhìn tiểu mập mạp đang ngồi dưới đất khóc. Nghĩ thầm nếu nàng chạy nhanh thì tốt rồi? Nếu bị người ta gặp được lại tưởng rằng nàng bắt nạt trẻ con.

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy đúng, vừa mới xoay người, liền bắt gặp đối mặt với một đôi mắt lạnh lùng.

Người mới đến mặc trường bào gấm màu xám xanh, tóc búi trên đỉnh đầu, người thẳng tắp, mặt mũi trẻ trung, ước chừng khoảng mười hai mười ba tuổi, mày kiếm, đôi mắt như nước, mũi cao, không khó để nhìn ra sau này sẽ thành một mỹ nam hại nước hại dân.

Nam nhân đi đến gần, tiểu mập mập liền chảy hai hàng nước mắt, khuôn mặt đầy vẻ đáng thương kêu một tiếng nhị ca, hai tay giang ra muốn ôm. Hắn nhanh chóng ôm tiểu mập mập vào ngực kiên nhẫn dỗ dành, cùng mới vừa nhìn thấy Hạ Lan Vi thái độ hoàn toàn khác biệt.

Hạ Lan Vi chột dạ sờ mũi, hay rồi, đã bị người ta nhìn thấy rồi, tội danh bắt nạt tiểu hài tử không thể chối được rồi.

Tiểu mập mập bắt đầu cáo trạng:"Nhị ca...Nàng nói...Nàng nói Vân Nga béo...Không béo...Vân Nga không mập...".

Nam nhân vỗ vỗ sau lưng tiểu mập mập, tiếp tục dỗ dành:" Không mập...Vân nhi không mập...nàng mới mập...nàng béo nhất.

Người nào đó béo nhất:".....".

Nàng ngẩng đầu nhìn dung nhan của thiếu niên trước mắt, rơi vào trầm tư.

Dựa theo định luật của tiểu thuyết, người đàn ông có tướng mạo như vậy, ít nhất cũng là một nhân vật quan trọng. Lam gia sao...Lam gia...!

Hạ Lan Vi nhớ ra, trong > nam chính không phải tên là Lam Ly Hạo sao!

Nàng nhìn sang bên hông, quả nhiên nhìn thấy ngang hông người nam nhân treo một miếng ngọc bội long đằng màu đỏ thẫm.

Đây chính là nam chính rồi không thể nào mà sai được! Cái ngọc bội đó đánh dấu sự hiện diện của nam chính, nên nàng sẽ không nhầm đâu.

Trong tiểu thuyết, lần đầu tiên nam chính xuất hiện là ở Đạo Diễn tông, hơn nữa còn là một đứa trẻ mồ côi, nghe nói là cả gia đình gặp phải thảm họa diệt môn, đến những sự việc sau này mới xảy ra đều có liên quan đến Đạo Diễn tông, gia đình của nam chính rất ít khi được nhắc đến. Cũng không thể trách trí nhớ của Hạ Lan Vi kém được.

Nàng ngơ ngác nhìn thiếu niên dỗ đứa bé, vẻ mặt hoang mang.

Đã tự nhủ là tốt nhất nên tránh xa nam nữ chính, kết quả lại gặp nam chủ trước thời hạn, còn bị bắt quả tang tại chỗ khi bắt nạt em trai nhà người ta??

Hạ Lan Vi nghĩ mình có thể nhảy vào cái ao bên cạnh để tự vẫn.(>~)

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hóa Hôa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Sư phụ, cứu con

Edit:Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Hạ Lan Vi cảm thấy hiếu làm lớn như thế này thì không thể kết thúc như vậy được, dù sao thì đối phương cũng là nam chính!

Nàng ho nhẹ một tiếng, nói:" Cái đó...thật ra thì không phải như ngươi thấy đâu...".

" Tiểu đệ làm sao thế này! "

Có một bóng đen đi ra từ trong bóng tối, đến gần, Hạ Lan Vi nhận ra đây là cô nương ngày hôm qua, không đúng, phải nói là tiểu thư đáng thương bị sư phụ cự tuyệt nhận hoa đăng ngày hôm qua!

Nghĩ như vậy, nên câu giải thích bị cắt cũng không tức giận mà lại có một chút đồng tình.

Lam Điền Nhi cũng không rảnh rồi chú ý đến thay đổi trong mắt Hạ Lan Vi, nhìn chăm chăm vào tiểu mập mập hỏi Lam Ly Hạo:" Đã xảy ra chuyện gì thế? Ta mới vừa đứng ở trong sân đã nghe được tiếng khóc của Vân Ca nhi?".

Lam Ly Hạo ôm tiểu mập mập đang bình tĩnh cắn ngón tay, lắc đầu:" Ta cũng vừa mới đến".

"Ngô ma ma đâu? Không phải nàng chăm sóc Vân Ca nhi sao?"

Lam Ly Hạo tiếp tục lắc đầu.

Đang nói chuyện, thì có một phụ nhân trung niên, cùng với mấy nha hoàn, vội vàng từ đường nhỏ chạy ra, lớn tiếng gọi Vân Ca nhi. Tiểu mập mập vừa nghe thấy có người gọi mình, nằm trên vai Lam Ly Hạo nhất thời tinh thần tỉnh táo, chớp đôi mắt ướt nhẹp, vươn hai tay nhỏ bụ bẫm, hướng về phía phát ra thanh âm nói: "Ngô...Ngô Ngô ma ma...hắc...".

Ngô ma ma thấy Vân Ca nhi, thở phào nhẹ nhõm, che ngực nói: "Bỏ tát phù hộ, may mắn Vân Ca nhi không xảy ra chuyện gì!".

"Ngô ma ma, sao người không chăm sóc Vân Ca nhi cho tốt?". Trong mắt Lan Điền nhi hiện lên sự bất mãn, bình tĩnh một chút rồi nói tiếp: "Vân Ca nhi còn nhỏ nên không biết gì, nếu mất tích thì làm sao bây giờ?".

Ngô ma ma khom người, vừa tức vừa vội nói:

"A Tùng ngã từ trên cây xuống, bị thương, đến buổi chiều vẫn còn sốt. Ta thấy Vân Ca nhi ngủ rồi, nên muốn đi dục hán uống thuốc, A Tùng khóc không muốn uống thuốc còn cắn ta một miếng".

A Tùng là cháu trai của Ngô ma ma, mới chín tuổi, rất nghịch ngợm, Lam phu nhân nể tình hán còn nhỏ, nên mọi chuyện đều một mắt nhắm một mắt mở cho qua. Nghe nói hôm nay hán bị ngã từ trên cây xuống, thì mọi người cũng không cảm thấy kỳ lạ.

"Các người tụ tập đông đủ ở đây làm gì?" Lam gia chủ đột nhiên xuất hiện, hán nhìn con trai nhỏ ở trong ngực Lam Ly Hạo, mày nhíu lại:

"Tại sao lại ôm Vân Ca đến đây?".

Lúc này tiểu mập mập trong ngực Lam Ly Hạo mở mắt buồn ngủ nên khá an tĩnh.

Ngô ma ma đang muốn mở miệng nhận tội, Lam Điền Nhi liếc mắt nhìn người đàn ông mặc áo trắng đứng cạnh phụ thân mình, liền chỉ vào Hi Loan kinh hô thành tiếng:

"Người...Người...Người không phải là ngày hôm qua——".

"Điền nhi". Lam gia chủ liền lên tiếng, trầm giọng nói: "Đây là Hi Loan đạo quân của Đạo Diễn tông, còn không mau hành lễ?".

Lúc này không chỉ Lam Điền nhi, mà ngay cả Lam Ly Hạo đều kinh ngạc tròn tròn hai mắt. Ai không biết Diễn tông chứ, sao lại có người không biết đến kỳ tài tu tiên Hi Loan của Đạo Diễn tông?

Lam Ly Hạo cung kính gọi một tiếng đạo quân, mặt Điền Lam nhi không tình nguyện đi lên hành lễ với Hi Loan.

Lam gia chủ ngượng ngùng cười: "Khuẩn nữ thất lễ rồi".

Hi Loan khẽ mỉm cười, nói: "Không sao, ngược lại là đồ nhi của ta thất lễ, gây phiền nhiễu đến gia chủ rồi".

Lam Điền nhi đứng một bên, liếc mắt, nhỏ giọng lầm bầm: "Đâu phải là chỉ có đồ nhi không tốt, ta thấy sư phụ cũng không tốt lành gì".

Lam gia chủ nhìn nàng ta một cái, nàng ta vội vàng cúi đầu, không lên tiếng.

Nét mặt Hi Loan không hề thay đổi, giống như tai bị điếc vậy, Hạ Lan Vi len lén cúi đầu, há hê cười trộm.

"Lão gia! Lão gia!".

Một người chạy ra từ trong bóng tối, trên người mang theo nồng nặc mùi máu tanh. Hạ Lan Vi nhìn kỹ lại, thì nhận ra đây là người đã mở cửa cho nàng và sư phụ.

Một tay hán che tai, nhưng cũng không thể ngăn được máu chảy ra ngoài, cuối cùng khi tay dời đi thì thấy một tai đã bị người ta cắn đứt.

Mọi người nhìn thấy ai cũng hít một ngụm khí lạnh, Lam Điền nhi che miệng lùi ra sau vài bước.

Hán ngã dưới chân Lam gia chủ, kinh hoảng nói: "Đại công tử cần người! Cần người! Đông viện...Đại công tử...".

Mọi người nghe xong đều cả kinh, Lam gia chủ liền phong bế huyệt vị của hán, mày nhíu lại, lạnh giọng nói: "Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?".

Người hầu vừa đau lại vừa sợ, run rẩy không nói nên lời.

Lam gia sai Lam quân gia đem người đến chữa, im lặng vội vàng chạy tới Đông viện.

Mấy ngày trước Ly Vân đột nhiên hôn mê, người hầu của Ly Vân cũng lần lượt nhiễm bệnh dịch chết, hán sợ phiền phức, làm lớn chuyện, nên lặng lẽ xử lý thi thể sạch sẽ, lệnh cho người làm không có phận sự thì không được đến gần phòng Ly Vân. Mất thấy mấy ngày gần đây, Ly Vân đã có dấu hiệu tỉnh lại, bệnh dịch cũng biến mất, hiện giờ lại xảy ra sự việc như vậy, chẳng lẽ người đã tỉnh, nhưng điên rồi sao?

Người xảy ra chuyện là đại ca nhà mình, Lam Ly Hạo cùng Lam Điền nhi đương nhiên cũng vội vàng theo Lam gia chủ chạy tới Đông viện.

Hi Loan nhìn chăm chăm vào tà khí phía trên Đông viện, sắc mặt nghiêm túc. Chàng căn dặn Hạ Lan Vi: "Con ở lại nơi này trước đi, vì sư đi dò xét một chút".

Hạ Lan Vi gật đầu, mặc dù nàng cũng rất tò mò, nhưng theo kinh nghiệm của nàng, nơi mà không cho trẻ con đi, nhất định rất nguy hiểm.

Mọi người đều đã đi hết, mặt Ngô ma ma hiện lên lo lắng chuẩn bị mang Vân Ca nhi trở về phòng, nghe nói thì hình như bệnh của đại công tử chuyển biến xấu đi, cũng không biết lúc phu nhân tỉnh lại có chịu được cú sốc này hay không.

Khi này Lam Ly Hạo đã giao Vân Ca nhi cho Ngô ma ma bế, tay bà mới bị A Túng cắn nên cũng không ôm được Vân Ca nhi như bình thường được, nên bà liền giao cho nha hoàn đứng bên cạnh. Nhưng khi mới đi được hai bước, bà liền ngã về phía sau. Hai nha hoàn bên cạnh liền sợ hãi hét lên.

Nha hoàn bế Vân Ca nhi tên là A Tú, ngày thường cũng được coi là một người ôn trọng, nàng bình tĩnh, thấy Ngô ma ma gọi mãi cũng không có dấu hiệu tỉnh lại, liền nói với cung nữ: "Tiểu Thanh, Tiểu Hà, nhanh đỡ Ngô ma ma dậy, trên đất lạnh, đừng để cho nàng bị nhiễm bệnh. Tiểu Hoàn, người đi gọi người đến đây".

Tiểu Thanh gọi liên tiếp mấy tiếng "Ngô ma ma" mà không thấy bà tỉnh lại, tay thì lạnh như băng, tròng mắt vẫn luôn chuyển động, môi mấp máy, răng nghiến lại.

Ngô ma ma muốn nói gì sao?

Tiểu Thanh không chút nghĩ ngợi, liền khom người, cúi đầu đưa tai sát lại bên miệng Ngô ma ma. Khi nàng vừa cúi đầu xuống Ngô ma ma đột nhiên mở hai mắt ra. Đôi mắt đục ngầu màu trắng bạch, chỉ có tròng mắt chuyển động. Con người lờ ra ngoài, như có thể rơi ra bất cứ lúc nào.

Hạ Lan Vi đã sớm để ý đến động tĩnh ở bên đó. Nàng lại gần Ngô ma ma.

Tiểu Thanh giữ nguyên tư thế hồi lâu, cũng không nghe thấy Ngô ma ma nói gì, đang chuẩn bị ngồi dậy, thì bị Ngô ma ma bắt lấy hai cánh tay.

Tiểu Thanh vui vẻ nói: "Ngô ma ma! Bà tỉnh rồi——".

"A——". Tiếng hét chói tai đột ngột vang lên phá vỡ sự yên tĩnh của bầu trời đêm.

Ngô ma ma cắn một miếng vào cổ Tiểu Thanh, răng giữ nguyên không hề nhả ra, nàng ngoe đầu, máu màu đỏ tươi tại động mạch ở cổ phun ra tung toé, cả người Tiểu Thanh co giật vài cái, mắt trợn trắng, rồi nằm im.

Ngô ma ma nhai thứ vừa cắn được trong miệng như một người máy, khuôn mặt chứa nếp nhăn dính đầy máu, bà ta há miệng, nên có thể nhìn thấy được động mạch trong miệng.

Bước chân Hạ Lan Vi liền dừng lại, máu trong người như ngừng chảy, đại não giống như bị ngừng hoạt động, khuôn mặt nhỏ trắng bạch, nước mắt tràn đầy hốc mắt, người run lẩy bẩy.

Đây... Đây là tang thi?

Không chỉ mỗi Hạ Lan Vi mà ngay cả A Tú và Tiểu Hà cũng bị dọa đến không nói nên lời.

Vân Ca nhi hình như cũng cảm thấy sợ, khóc lớn. Ngô ma ma đứng dậy, lao đảo đi đến chỗ Tiểu Hà đang đứng, miệng liên tục há ra rồi đóng lại, thứ bà vừa nhai không ngừng rớt xuống.

Mà lúc này, Tiểu Thanh vừa mới bị té xuống lúc này cũng đứng dậy. Một bên cổ của nàng bị Ngô ma ma găm, đầu búi hình song ké xoắn ốc xiêu xiêu vẹo vẹo treo trên cổ, giống như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Hai mắt nàng trắng dã, miệng lúc đóng lúc mở, răng nghiến lại phát ra tiếng kéo kẹt.

Tiểu Hà hét một tiếng chói tai rồi chạy đi, A Tú thấy vậy cũng khê cần rống rồi ôm Vân Ca mà chạy, chỉ là người đó liền đi đến chỗ của Hạ Lan Vi đang đứng, Tiểu Thanh vẫn bám sát sau lưng Ngô ma ma.

Hạ Lan Vi gần như ngừng thở, nàng lập tức xoay người chạy, vì A Tú ôm Vân Ca nhi nên trọng tâm không vững, đứng một tiếng vang thật lớn, ngã trên mặt đất.

Mặt nàng trắng bạch, ở mắt cá truyền đến cơn đau âm ỉ.

Vân Ca được A Tú ôm, nên không bị thương, hấn sợ hãi bò ra từ trong ngực A Tú, khóc lóc rồi lôi kéo quần áo của A Tú, muốn kéo nàng về phía trước, sau đó gào lên: "Đứng lên... Nhanh lên một chút... Yêu quái... Đứng lên...".

Mắt A Tú liền đỏ lên, nàng ngẩng đầu nhìn Hạ Lan Vi, đáy mắt khẩn cầu: "Mau đưa tiểu thiếu gia đi...".

Hốc mắt Hạ Lan Vi liền ướt, nàng hít sâu một hơi, cắn môi, rồi chạy đến trước mặt A Tú, ép buộc chính mình bình tĩnh lại, hỏi A Tú:

"Người có thể đi được nữa không?"

A Tú ảm đạm lắc đầu, chân nàng đã hoàn toàn không thể cử động được nữa rồi, "Người mau dẫn tiểu thiếu gia đi trước đi, đi thẳng đến phía trước rồi rẽ trái có mấy gian phòng, ngày thường không có ai ở, các người nhanh đi đi".

Hạ Lan Vi nhìn A Tú một cái thật sâu, rồi im lặng, mạnh mẽ lôi Vân Ca đi. Hiện tại nàng vẫn chỉ là một đứa trẻ, nên hoàn toàn không thể nào dẫn theo một người phụ nữ trưởng thành được.

Sau lưng vang lên tiếng hét của A Tú, Hạ Lan Vi không dám quay đầu lại, chỉ là lúc đi qua chỗ rẽ thì mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Ngô ma ma, Tiểu Thanh cùng A Tú đang tranh chấp với nhau. Khoé mắt nàng đau xót, nắm tay Vân Ca chạy nhanh hơn.

Dọc theo đường đi Vân Ca đều do Hạ Lan Vi mạnh mẽ kéo đi, may mắn thay tựa hồ Vân Ca cũng biết bây giờ không phải lúc thích hợp nên dần dần ngừng khóc, cũng rất phối hợp với nàng.

Hạ Lan Vi chọn một gian phòng trong đó rồi đẩy cửa ra, kéo Vân Ca trốn xuống dưới gầm giường.

Trong lúc nhất thời, trong phủ chỉ có tiếng kêu la thảm thiết, bầu trời toàn mây đen, giống như địa ngục trần gian. Hạ Lan Vi ôm Vân Ca run lấy bầy.

"Sư phụ, nếu có sư phụ ở đây thì tốt rồi". Giờ phút này trong đầu Hạ Lan Vi chỉ có duy nhất một ý nghĩ này.

Nàng đột nhiên nhớ ra, lấy truyền âm kính từ trong ngực ra. Nàng mới vừa biết dẫn khí vào cơ thể, nên chỉ biết sử dụng một chút linh lực, nhưng mà nó đã là qua đủ để sử dụng truyền âm kính.

Nàng vừa mới phát tin tức cầu cứu đến Hi Loan, thì vang lên tiếng va chạm ở cửa, kèm theo đó là mấy tiếng gầm nhẹ, rõ ràng đây không phải là tiếng do người tạo ra.

Nàng muốn giơ tay che miệng của Vân Ca đi lại, nhưng tay liên tục run rẩy, không có một chút sức lực nào, lòng bàn tay đã chảy ra một tầng mồ hôi lạnh. Vân Ca cũng sợ hãi rúc vào trong ngực nàng.

Cuối cùng, tiếng động ngoài cửa cũng dừng lại, tiếng gầm cũng càng lúc càng xa.

Hạ Lan Vi thở phào nhẹ nhõm, lau lệ ở khoé mắt, vỗ nhẹ lưng để an ủi Vân Ca.

Vân Ca ôm cổ của Hạ Lan Vi, sợ hãi hỏi:

"Tỷ...chúng ta sẽ chết sao...Sẽ...bị yêu quái ăn phải không...!"

"Sẽ không đâu". Trong lòng Hạ Lan Vi cũng không chắc chắn, nhưng vẫn cố chấp chịu đựng, sờ đầu Vân Ca, nhỏ giọng nói:" Tỷ sẽ bảo vệ người".

Vừa dứt lời, một tiếng "Ầm" vang lên, một bàn tay đầm máu từ cửa sổ đi vào.

Mọi người lâu lâu chưa thấy có chương nhớ vào cmt nhắc Đậu với nhé! Đậu dạo này hay quên quá

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tình tiết thay đổi

Edit:Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Một bàn tay đầm máu từ ngoài bay vào, theo sau đó tiếng va chạm vào cửa sổ càng lúc càng mạnh, cửa sổ bị đập đến mức rách thảm hại, phía trên dính đầy máu, tiếng gầm nhẹ vang lên khắp phòng.

Hạ Lan Vi ôm Vân Ca không dám động đậy, nàng sợ nếu như mình mà tùy tiện chạy ra ngoài, sẽ khiến tang thi ngoài cửa chú ý đến.

Hơn nữa, giờ ở bên ngoài chỗ nào cũng có tang thi, nàng ra đó cũng không đi được. Nàng ôm chặt lấy Vân Ca, cắn môi giữ im lặng, đầu ngón tay trắng bệch.

"Bành đông". Một tiếng, giống như thanh âm của vật nặng rơi xuống nền nhà.

Hạ Lan Vi nhìn qua, lập tức che mắt Vân Ca lại, gát gao cắn răng, mắt chứa đầy nước, mới ngăn cản được thanh âm của mình.

Đó là một đôi chân.

Máu thịt lẫn lộn, bị cắn đến mức có thể thấy được xương trắng lòi ra.

Đó là tang thi.

Một nam tang thi.

Hạ Lan Vi gắt gao nhìn nó đi tới càng lúc càng gần, trong mắt lộ ra tuyệt vọng.

Bàn chân lê từ từ đi về phía mép giường, để lại đường máu ở nơi nó đi qua. Nó tập tễnh đi lại gần mép giường, rồi dừng lại, phát ra từng tiếng gầm nhẹ.

Hạ Lan Vi nằm bò, mắt nàng nhìn thấy rõ ràng chỗ ngón chân bị cắn mất khỏi bàn chân lộ ra miếng thịt màu đỏ đen, máu chảy ra ào ạt, mùi thịt sống hoà lẫn với mùi tanh của máu xộc thẳng vào mũi nàng, làm nàng muốn nôn.

Cũng may tang thi kia chỉ đứng ngây người ở mép giường một hồi lâu, hình như cũng không phát hiện ra "thức ăn", gầm nhẹ một tiếng rồi đi ra, đi đi lại lại bên trong phòng.

Hạ Lan Vi thở ra một hơi.

Qua một lúc sau, kiên trì thêm một thời gian nữa, sư phụ sẽ đến!

"Loảng xoảng" một cái ghế bị đổ trên mặt đất, vừa vịn ở trước mặt Hạ Lan Vi.

Ghế chắc như thế sao lại đổ được chứ?

Nàng nghiêng đầu, nhìn qua lưng ghế, liền đối mặt với nửa bộ mặt máu thịt lẫn lộn.

"A a a!". Nàng hoảng loạn la lên, mặt trắng bệch.

"Rống rống rống!". Tang thi kia bị vấp vào ghế ngã trên mặt đất giống như hưng phấn mà gào càng to hơn, gian nan bò về phía nàng.

Hạ Lan Vi liền đem cái ghế kia kéo lại gần, chặn lại trước mặt tang thi. Tang thi không có trí não, chỉ biết dùng lực đập mạnh vào ghế, nàng ra sức giằng co với tang thi, nhưng càng lúc càng cảm thấy mệt.

Xong rồi...

Lần này thật sự xong rồi...

Không nghĩ tới nàng chuyển kiếp, lại bị tang thi cắn chết. Nếu như còn có thể làm lại, nàng nhất định chọn một ngày tốt để tự sát.

Vân Ca cũng không biết bò ra từ dưới giường vào lúc nào, hấn cũng rất sợ, nhặt lên một nhánh cây ở dưới cửa sổ bị đánh hư.

Mấy tang thi tụ tập gào thét ở bên ngoài cũng ngừng được mùi thức ăn mạnh mẽ truyền đến, càng lúc càng nóng nảy.

Tay nhỏ bé của Vân Ca cầm một nhánh cây, hai mắt mở to, hung hăng đánh lên người tang thi: "Đánh chết người! Yêu quái!".

Tang thi đó vốn chỉ chú ý đến Hạ Lan Vi, liền lập tức quay đầu, nhe ra hai hàm răng trắng, giờ móng vuốt lên, đánh về phía Vân Ca nhi.

"Vân Ca nhi!" Hạ Lan Vi liền gào to.

Đúng lúc này, khí tức lạnh lẽo của thanh kiếm bay vào từ ngoài cửa sổ, chặt đứt cánh tay xấu xí, tay của tang thi đó liền bay ra giống như giẻ rách vậy.

Là nhuận nguyệt kiếm!

Là sư phụ!

Hạ Lan Vi từ dưới giường bò ra, sợ hãi ôm lấy Vân Ca, nàng nhìn thấy cửa phòng đã mở ra, một thân bạch y quen thuộc xuất hiện ở cửa, nước mắt vốn đang ở khoé mắt liền lăn lăn rơi xuống.

"Sư phụ...". Nàng mềm mại kêu lên.

Hi Loan cầm nhuận nguyệt kiếm, tang thi vừa nãy bị chặt đi hai tay, vô lực giãy dụa trên mặt đất. mấy tang thi vẫn luôn náo động ở bên ngoài ào ạt xông vào từ cửa.

Hi Loan đem nhuận nguyệt kiếm lơ lửng trên không, trong nháy mắt, nhuận nguyệt kiếm chia ra là hai, hai thành bốn, rồi phóng về phía tang thi. Lưỡi kiếm xuyên qua tim, nhưng nhóm người đó giống như không hề cảm giác được, vẫn xông vào trong như trước.

Hi Loan nhú này? Nhanh chóng lập kết giới.

Hạ Lan Vi buột miệng kêu lên: "Sur phụ! Đâm vào đầu của bọn nó ấy!".

Hi Loan nghe theo, xuất chiêu giống như lúc nãy, tiếp tục sử dụng nhuận nguyệt kiếm, nhưng lúc này lại đâm thẳng vào mi tâm của cương thi. Tất cả tang thi bị thanh kiếm xuyên qua đều bị ngã xuống, không nhúc nhích.

Hạ Lan Vi thở phào nhẹ nhõm, nguy hiểm quá, nguy hiểm quá tang thi này giống hệt như trong phim miêu tả.

Hi Loan xoay người khua một cái, tang thi đang gào thét nằm trên mặt đất cũng nằm im không một tiếng động. Hắn đến bên người Hạ Lan Vi, thấp giọng nói: "Chớ sợ, có vi sư ở đây".

Tâm tình đang khẩn trương của Hạ Lan Vi liền trở lại bình thường.

Lạc Thủy cùng mấy đệ tử khác từ ngoài chạy vào, Hi Loan bước lên phía trước rồi hỏi: "Kết giới bố trí sao rồi? Không nên để những thứ tà ma này ra khỏi Lam phủ".

"Đã bố trí xong, chẳng qua những thứ này rất tà môn". Nắc nheo mắt Lạc Thủy nhìn lại, "Nhìn giống như người ngu dốt nhưng lại giết không chết, càng chém càng nhiều".

Sắc mặt Hi Loan hơi lạnh, đem phương pháp của Hạ Lan Vi nói cho Lạc Thủy biết. Chỉ chốc lát sau, tình hình hỗn loạn ở Lam gia liền được khống chế.

Người trong phủ chết hơn nửa, bao gồm cả thành chủ phu nhân và đại công tử.

Cả người Lam gia chủ giống như già đi hai chục tuổi. Hắn làm sao có thể ngờ, cứ tưởng là một dịch bệnh đơn giản, vậy mà lại thành một tai họa lớn bất ngờ. Nỗi đau mất đi con cùng ái thể, làm cho thành chủ cơ trí trầm ổn biến thành yếu ớt không thể đứng dậy.

Lam Điền nhi cũng khóc không thành tiếng, nhưng vẫn đi lên phía trước, an ủi cha của mình. Lam Ly Hạo đứng ở bên cạnh cũng không nói lời nào, chỉ nắm tay thật chặt, cúi đầu, nước mắt rơi như mưa.

Hi Loan ôm Vân Ca rồi dắt Hạ Lan Vi đến.

Ba người Lam gia thấy Vân Ca còn sống, vừa mừng vừa sợ. Căn bản là bọn họ cũng không nghĩ đến Vân Ca còn có thể thoát được, thậm chí thân thể bé như vậy, có thể đã sớm bị ăn đến không còn xương.

Nhưng Vân Ca vẫn còn sống, cũng không hề bị thương chút nào.

Vân Ca nhìn thấy cha mình, liền đi đến bên người hắn, giơ bàn tay mập mạp mềm mại lên sờ mặt cha mình. Tuổi hắn còn nhỏ, nên dù mới trải qua chuyện nguy hiểm như thế thì cũng không thể hiểu được tâm tư phức tạp của người lớn vào giờ phút này.

Lam gia chủ bế Vân Ca lên, nhìn từ trên xuống dưới một lần, rồi ôm chặt lấy Vân Ca, nước mắt chảy ròng ròng, thanh âm phát ra không biết là khóc hay cười.

Hạ Lan Vi nhìn máu đọng lại trong Lam phủ rộng lớn, dâng lên một cảm giác cảnh còn người mất, khoé mắt chua xót.

Lam gia chủ khó nén bi thương, nhưng vẫn miễn cưỡng khôi phục lại bình tĩnh, trịnh trọng nói cảm ơn đối với Hi Loan, sau đó tiếp tục nói: "Lam gia ta đã sống ở đây mấy trăm năm, kẻ thù cũng rất ít, đạo quân có biết, tai họa này là ai gây ra muốn hại Lam gia chúng ta hay không?".

Hi Loan lắc đầu, chỉ nói đây là thứ tà ma, cũng là lần đầu hắn thấy. Không thể nào tra ra trong thời gian ngắn được. Rồi đem mục đích của mình tới Linh Xuyên thành nói cho Lam gia chủ biết. Bây giờ có thể xác định, chuyện này nhất định là do ma tu gây ra.

Sau khi Hạ Lan Vi nghe câu nói của Hi Loan, trong lòng liền lạnh đi, nàng biết là ai.

Trừ nữ chính, thì còn là ai được nữa?

Nàng nhớ rõ ràng, lúc này nữ chính đã gặp được kỳ ngộ, là một quyển sách thượng cổ, tà linh trong sách nhận nàng làm chủ. Đây cũng là nguyên nhân khiến nàng không giám đối chọi với nữ chính, nữ chính được bug quá nhiều, nhiều đến mức mà ngoại trừ nhớ được nữ chính thường xuyên dùng mấy thứ đó ra thì còn những thứ khác nàng không hề có ấn tượng.

Nàng nhìn Lam gia chủ tiêu tụy, Lam Điền nhi đứng khóc ở một bên, còn có Vân Ca bị Lam Ly Hạo ôm trong ngực, vốn dĩ hôm nay ba người này đều chết.

Nàng hít một hơi suy nghĩ, nếu như hai thầy trò bọn họ không đến Linh Xuyên thành, không có đến thăm Lam phủ, như vậy nàng sẽ không chọc Vân Ca nhi khóc, mà phương hướng khi đó Lam Ly Hạo đi, nghĩa là hắn chuẩn bị ra ngoài, Lam Điền Nhi cũng sẽ không bị tiếng khóc của Vân Ca nhi hấp dẫn đến đây.

Như vậy thì, dựa theo đó, tuy rằng nàng không biết kiếp nạn cương thi này khi nào mới kết thúc, nhưng kết quả cuối cùng là, ngoài Lam Ly Hạo may

nấn tránh được một kiếp, thì toàn bộ người ở trong Lam phủ đều chết hết.

Trong , nam chủ Lam Ly Hạo vừa ra sân được biết đến là cô nhi. Diễn biến tiếp theo là: Do nam chủ bị diệt môn, sau đó mang theo ngàn vạn câu hỏi đi đến Đạo Diễn tông tu luyện để chuẩn bị báo thù. Bây giờ tình tiết này đã bị nàng vô ý phá đi, cũng không biết có ảnh hưởng gì đến sau này hay không.

Nàng nóng lòng nghĩ, những mãi cũng không ra, nếu thật sự do nữ chủ làm, thì tại sao nàng ta phải làm vậy?

Huống chi, nam nữ chủ không phải lần đầu quen biết nhau ở Đạo Diễn tông hay sao?

Hạ Lan Vi nghĩ nát óc cũng không ra nguyên nhân, chờ đến khi Hi Loan an táng cho người Lam gia xong rồi, liền chuẩn bị đem theo Hạ Lan Vi cáo từ về bẩm báo Đạo Diễn tông, chuyện của Lam gia rất kỳ lạ, hẳn phải về thương lượng một chút với sư huynh.

"Đạo quân đợi chút!".

Hi Loan và Hạ Lan Vi quay đầu, Lam Ly Hạo mặc đồ tang, đi tới bên cạnh Hi Loan, quỳ xuống, dập đầu, giọng khàn khàn:"Xin đạo quân hãy nhận ta làm đồ đệ!".

Đôi mắt Hạ Lan Vi liền trợn ngược lên.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Sủng hư thì có ta phụ trách

Edit:Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Lam Ly Hạo dập đầu, rồi quỳ mãi không đứng dậy, Hi Loan cũng không vội vã trả lời, chỉ thở dài, nói:" Ta và người không có duyên thầy trò với nhau".

Lam Ly Hạo nuốt một ngụm nước miếng, hai tay nắm chặt, trong mắt loé lên một tia không cam tâm.

"Cả đời này, ta chỉ nhận một người đồ đệ".

Hạ Lan Vi ngạc nhiên, ngẩng đầu vừa đúng lúc đối mặt với tầm mắt của Lam Ly Hạo.

Giọng Hi Loan vang lên nhàn nhạt:"Tuy ta không thể nhận người làm đồ đệ, nhưng trong Đạo Diễn tông, còn có rất nhiều cao nhân tài giỏi. Nếu người đồng ý, thì có thể đến Đạo Diễn tông cùng với ta".

Đuôi lông mày Lam Ly Hạo vui sướng nhướng lên, cặp mắt xinh đẹp chứa cảm kích. Hắn nghiêm túc cảm tạ Hi Loan.

Mẫu thân và đại ca giờ đã mất, cha cũng vì vậy mà bạc trắng nửa đầu. Chuyện này lại liên quan đến Ma tộc, nếu bản thân hắn không thể làm cho chính mình mạnh lên, thì sao có thể báo thù cho trăm mạng người của Lam gia chứ?

Nghĩ như vậy, trong hai mắt thiếu niên liền trở nên trong veo như vừa trải qua một trận mưa rào, sau cơn mưa đầu tiên đó, có một cái gì đó dần dần lắng đọng xuống.

Lam gia chủ không hề phản đối quyết định của Lam Ly Hạo, bởi vì vẫn đang giữ tang, nên Hi Loan liền để Lam Ly Hạo ở lại Lam gia một khoảng thời gian trước đã, chờ đến khi ổn định rồi thì mới phái người đến Lam gia đón hắn.

Đến lúc phải đi, Vân Ca lại nắm lấy Hạ Lan Vi khóc to. Có lẽ trẻ con có thể cảm nhận được lòng tốt của người khác đối với mình, cho nên dù lúc đó chỉ ở bên cạnh Hạ Lan Vi một thời gian ngắn, Vân ca cũng đã toàn tâm tín nhiệm, dựa dẫm vào Hạ Lan Vi.

Hạ Lan Vi phải dỗ Vân Ca rất lâu, cuối cùng nàng phải đồng ý định kỳ một ngày nào đó trở lại thăm hắn, Vân Ca mới thôi khóc. Sau đó nhân lúc Hạ Lan Vi không để ý liền hôn nàng một cái, làm mặt nàng dính đầy nước mắt nước mũi.

Mọi người thấy thế ai cũng mỉm cười.

Sống sót được sau tai nạn, là một sự việc đáng để vui mừng, trân trọng.

Cảm giác khó thở trong lòng Hạ Lan Vi cũng vui bớt ít nhiều.

Nàng quay đầu nhìn phủ đệ đầy uy nghiêm của Lam gia——

Lam gia này, chắc là sẽ tốt hơn thôi.

Trở lại khách điểm, thấy Lâm Tư Dao đang bắt chéo chân tay cầm quyển thoại bản cười ha ha ở trong phòng, thấy Hạ Lan Vi, cũng không buồn hỏi chuyện đã xảy ra ở Lam gia, chỉ chỉ vào quyển truyện rồi gãi cổ nói: "Tiểu sư muội người nhìn thử này, cười chết ta——".

"Tiểu đồ đệ này thích thăm sư phụ của mình, rồi phá hết mấy "hoa đào" của sư phụ đi!". Lâm Tư Dao lau lệ ở khóe mắt, cười khanh khách nói tiếp: "Đáng sợ hơn là, người sư phụ này thật ngốc trúng phải bẫy của tiểu đồ đệ nhà mình nữa chứ ha ha ha ha".

Hạ Lan Vi lại gằn liếc qua, cũng cảm thấy buồn cười.

Đồ đệ lưu manh và sư phụ ngây thơ cũng hợp với khẩu vị nàng đó!

Hai người chụm đầu lại thảo luận một lát, rồi bị Lạc Thuỷ đến thúc dục lên đường trở về.

Lâm Tư Dao cũng vừa khéo xem xong quyển này, nên để lại cho Hạ Lan Vi đọc. Dù sao mấy tháng nữa nàng sẽ có rất nhiều bản thảo chất lượng.

Hi Loan hiển nhiên trở về tìm Túc Hoà để bàn bạc chuyện của Lam gia, Túc Hoà vừa nhìn thấy nhóm người Hạ Lan Vi, cặp mắt đào hoa phong lưu cười, trên các nàng: "Ôi, hai con mèo hoang nhỏ trở lại rồi à".

Miệng Túc Hoà cười tủm tỉm, Hạ Lan Vi thấy Túc Hoà không khác gì so với bình thường nên cũng không cảm thấy sợ. Nhưng tiểu tâm can của Lâm Tư Dao lại run rẩy, giọng cười lại gằn nịnh bợ: "Sư phụ con bảo đảm đây là lần cuối cùng!".

Túc Hoà nhìn qua nàng: "Lần trước con cũng nói như vậy".

"Còn thêm cả lần trước nữa".

Lâm Tư Dao: ".....".

Cuối cùng Lâm Tư Dao vẫn bị Túc Hoà ném vào phòng luyện đan chịu khổ cực mấy ngày, kèm theo chép 3 lần nội quy của Đạo Diễn tông.

Hạ Lan Vi thì đỡ hơn, chỉ chép 1 lần. Cho đến thời điểm nàng nhìn thấy một nghìn điều nội quy của Đạo Diễn tông, nàng quyết định thu hồi lại hai chữ "đỡ hơn".

Nàng nhẹ cắn môi, nhắc bút lên liền tăng ca.

Vạn vạn cũng không nghĩ tới sau khi nàng chuyển kiếp, hoành đồ nghiệp lớn thì chưa thấy đâu, ngược lại bị phạt lần này nhiều hơn lần trước.

Nhìn chung thì quy định của tông cũng không có gì đặc biệt, đều là những chuyện vạn vật, ví dụ phải tôn sư trọng đạo, chịu khó tu luyện...làm Hạ Lan Vi còn tưởng mình đang đọc lại >.

Chỉ là điều này...là sao?

[Điều thứ một trăm hai mươi: người tu tiên kỵ ngược đại vô chi]

Ngược to thì sao? Ngược to là sai sao! Vì sao lại kỳ thị ngược to chứ!!!

Hạ Lan Vi nhìn kỹ, à, thì ra là không có chí lớn, là do nàng hoa mắt nhìn nhầm.

Tiếp tục nhìn xuống dưới——

[Điều 222: Đồ tử của Đạo Diễn tông không thể đi vào ở phía sau núi, người vi phạm sẽ bị phạt sét đánh]

Đúng là không thú vị, mỗi phái tu tiên đều thích có một điểm cấm địa để làm cho môn phái mình nhìn rất thần bí chẳng..

[Điều 414:Người tu tiên không được xen vào chuyện của người thường, làm nhiều loạn trật tự nhân gian]

Ồ, điều này cũng không tồi đó chứ, chắc là vì thế nên có giới tu tiên, nhưng ở nhân gian vẫn có hoàng đế tồn tại.

Hạ Lan Vi một hơi chép xong tông quy. Thật ra thì nàng cũng không thật thà lắm, đại khái là chép bảy hay tám điều thì bỏ đi một hai điều trong đó, nàng không tin Túc Hoà có thể kiểm tra từng điều một!

Vào ngày hôm sau, Hạ Lan Vi mang hai quảng mắt gấu trúc đen xi đến Điện Chủ Phong, sau đó nằm ngủ trên bàn, ngay cả Lâm Tư Dao ở bên cạnh chọc nàng, thì nàng cũng không để ý.

Trần lão sư cầm cuốn sách tám ký tự quen thuộc, ung dung đi vào điện, Hạ Lan Vi giống như xác chết vùng dậy ngồi tử tế, lưng uốn thẳng tắp, mở bài hôm nay học ra, một tay cầm bút bộ dáng chuẩn bị ghi lại bất cứ lúc nào.

Lâm Tư Dao bổ nhào lên người nàng, kích động kêu to: "Ồi! Ma quỷ từ đâu đến! Giám nhập vào người sư muội của ta!".

"Sư tỷ...". Hạ Lan Vi cạn lời quay đầu nhìn Lâm Tư Dao.

"Khụ khụ...". Lâm Tư Dao ho khan vài tiếng, hai mắt đen láy mở to, tò mò hỏi: "Tiểu sư muội, sao hôm nay người nghiêm túc thế?".

"Sư tỷ, muội thay đổi rồi".

Hạ Lan Vi trịnh trọng nói: "Muội không còn là Hạ Lan Vi của trước đây nữa".

Nàng siết chặt hai tay, sôi sục ý chí chiến đấu, nói: "Học sinh hư Hạ Lan Vi trước kia, sẽ không còn tồn tại nữa!".

Lâm Tư Dao xoa đầu nàng, sau đó nhỏ giọng lẩm bẩm: "Không có sốt mà, chẳng lẽ là do chép xong tông quy nên ngẩn rồi".

Có lẽ là do nàng không nhìn ra trông rộng, nàng vẫn nghĩ rằng, chỉ cần tránh xa nam nữ chính, thì mình cũng có thể bình an, rồi tìm một nơi thoải mái để ẩn cư.

Nhưng sau chuyện xảy ra ở Lam gia, nàng mới nhận ra, đây là thế giới tu tiên, cao thủ vô vàn, hung thú ác cảm cũng rất nhiều. Có thể hại đến người nàng, có lẽ không chỉ có chắt nữ chính. Cho dù không có nữ chính, nàng cũng có thể gặp nguy hiểm, nếu không cố gắng trở nên mạnh hơn, thì rất khó có thể tồn tại ở thế giới này.

Đặc biệt là, nàng phát hiện được, bàn tay vàng của vai chính, rất mạnh.

Điều này làm nàng hết sức lo lắng.

Giờ học võ, Hạ Lan Vi cũng học rất nghiêm túc, cho dù mệt mỏi hay khổ cực thế nào đi nữa, cũng không than phiền một tiếng. Tiết học Ngô đạo tu dạy cho mọi người về ngự kiếm phi hành, nên ai cũng thích nhao nhao muốn thử.

Hạ Lan Vi ý vào việc mình đã học được dẫn khí vào cơ thể, bản lĩnh vững vàng, làm cho ngự kiếm bay lên đầu tiên. Nàng đem linh lực đến đầu ngón tay rồi theo đó rót vào thân kiếm, nâng tay lên một cái, thân kiếm liền vững vàng treo lơ lửng giữa không trung, nàng nhẹ nhàng nhảy lên, sau đó, thanh kiếm liền bay thẳng đi.

Ánh mắt Ngô đạo tu chứa đầy sự yên tâm cùng vui vẻ, nói về phía đám học trò: "Không tệ không tệ, đúng như Vi Lan làm, các người nhìn kỹ người ta bay như thế nào——".

"A a a a!"

Tiếng Hạ Lan Vi kêu từ không trung truyền đến.

Nàng vừa nhận ra một điều, mặc dù nàng đã biết bay, nhưng chỉ đi thẳng được thôi, chứ không biết cua như thế nào!

Thật ra tật xấu này của Hạ Lan Vi đã có từ kiếp trước, ví dụ như lúc tập đi xe đạp hay xe đạp điện chỉ cần quẹo phải thì liền bị ngã.

Vừa nghĩ tới quá khứ đau thương, nàng càng không giám quẹo.

Hai chân nàng cũng bắt đầu run rẩy cố gắng điều chỉnh đường đi, thanh kiếm cũng theo đó mà xiêu xiêu vẹo vẹo.

Cũng không biết ai đứng ở phía dưới khen một câu mở đầu——

"Oa! Vi Lan sư tỷ thật lợi hại! Chẳng những nhanh chóng học được ngự kiếm phi hành, còn có thể biểu diễn xiếc nha!"

"Quá khó rồi! Vi Lan sư muội thật thông minh!"

"Sư muội lợi hại quá đi!"

Ngô đạo tu ngẩng đầu nhìn lên trời, vượt chòm râu tưởng tượng, hài lòng gật đầu: "Lan Vi thật sự là kỳ tài hiếm thấy trong mấy năm nay".

Tuy nhiên vẫn kém hơn sư phụ của nàng.

Người được mọi người khen ngợi và ngưỡng mộ là Hạ Lan Vi thì đang kêu la oai oái, thanh kiếm giống như cũng cảm nhận được sự sợ hãi của nàng nên lệch trái lệch phải, mang Hạ Lan Vi bay xiêu vẹo trên trời, cuối cùng đột nhiên chúi xuống, mang theo nàng lao xuống dưới.

"A a a a! Mau tránh ra! Mau tránh ra!". Hạ Lan Vi hét to.

Mấy nam tử mặc một thân bạch y đang nhàn nhả đi ở phía dưới khi nghe thấy động tĩnh, liền ngẩng đầu lên, chỉ thấy một đệ tử cuối kiếm bay từ ngoài cửa vào, khuôn mặt nhợt nhạt, lao về phía bọn họ.

Túc Hoà phản ứng nhanh nhất, nhảy một khoảng dài sang bên cạnh.

Những người khác cũng rớt lùi ra phía sau.

Vì vậy cả Hạ Lan Vi và kiếm cùng nhau đâm thẳng vào người Hi Loan.

Hi Loan hô một tiếng rồi, sau đó ôm lấy Hạ Lan Vi.

Nhóm đệ tử bội phục ngưỡng mộ Hạ Lan Vi:???

Sao lại không giống trong tưởng tượng nhỉ?

Ngô đạo tu xoay người, khẽ mỉm cười:"Ta chính là muốn cho các người xem thật kỹ, sai lầm khi sử dụng ngự kiếm. Chính là giống như nàng làm".

Hạ Lan Vi ngửi được mùi hương quen thuộc, cũng biết là sư phụ mỹ nhân nhà mình. Nàng nhanh nhẹn tụt xuống từ trên người Hi Loan, liền nhìn thấy ánh mắt từ ái thân thiện của những người bên cạnh, nàng vừa thẹn thùng vừa xấu hổ, nhỏ giọng gọi:" Sư phụ".

Rồi hướng về phía Túc Hoà chào hỏi.

Hi Loan đáp một tiếng khe khẽ.

Không biết có phải do nàng nghe nhầm hay không, mà nàng cảm thấy giờ phút này Hi Loan có chút...yếu ớt??

Túc Hoà hí hửng cười lên tiếng:"Ta nói này tiểu sư đệ, người cũng hiểu thuận quá đi, chỉ nhìn thấy mỗi sư phụ của người, còn lao thẳng về phía sư phụ người nữa chứ".

Những người khác nghe thế cũng cười lên.

Mặt Hạ Lan Vi liền đỏ lựng.

Thật mất mặt!

Hạ Lan Vi cảm thấy chuyện xảy ra ngày hôm nay đối với nàng là một sự sỉ nhục lớn.

Hi Loan liếc Túc Hoà một cái, dặn dò Hạ Lan Vi tập luyện cẩn thận, rồi kêu nàng quay lại.

Sau đó len lén xoa chỗ bị đụng lúc nãy.

Túc Hoà nhìn chằm chằm vào bóng lưng Hạ Lan Vi, rồi nhìn sang Hi Loan, cười hi hi nói:

" Ta nói này sư đệ, cũng không thể quá cứng chiều đồ đệ! Cứng chiều lỗ hư thì làm sao!".

Có phong chủ khác đáp lại:"Cứng chiều thì sao, ta mà có đồ đệ ngoan ngoãn đáng yêu như thế, thì ta cũng cứng chiều!".

Túc Hoà:".....".

Vị đó cũng không hề ngoan ngoãn như bề ngoài nha!

" Sư huynh không cần lo lắng", hiếm thấy Hi Loan đáp lại lời đùa giỡn của Túc Hoà như hôm nay, nửa thật nửa giả nói:" Nếu thật sự hư hỏng, không phải còn có sư phụ là ta chịu trách nhiệm hay sao?"

Túc Hoà:Ồ.

Vậy ta...vậy xem như ta chưa nói gì đi..

Xin lỗi mọi người dạo này Đậu đang gấp rút cố hoàn bộ Hư-Nguy Thừa Trạch nên hơi xao nhãng bộ Sư phụ. Nói thật là bên kia lượt vote+ cmt đều cao hơn bộ này☐mỗi ngày/1c

Thấy có 1 bạn luôn cmt nhiệt tình nhắc Đậu ra truyện nên mai vẫn có chương mới nhé☐

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hóa Hô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Muốn sao ☐

Edit:Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Chuyện Hạ Lan Vi lần đầu cuối ngưi kiếm rơi từ trên trời xuống đùng trúng ngực của Hi Loan bị truyền đi, mọi người ai cũng bàn tán cười nhạo không biết mệt, đến tận mấy tháng sau Hạ Lan Vi, vẫn luôn giữ vị trí đầu tiên trong các tin bát quái ở Đạo Diễn tông.

Ngay cả Lâm Tư Dao cũng lấy chuyện này ra để chê cười nàng.

Sau khi mất hết cả mặt mũi thì khi về đến phòng Hạ Lan Vi coi như đã rút ra được một bài học xương máu, chăm chỉ tu luyện, có thời gian rảnh liền chạy đi tìm người luyện kiếm cùng, đến nỗi ngay cả Sở Minh trông thấy nàng ở đằng xa cũng phải đi đường vòng, sợ bị nàng bắt luyện đi luyện kiếm.

Với cường độ luyện tập biến thái chăm chỉ như vậy, thực lực của Hạ Lan Vi tiến bộ lên rất nhiều, bỏ xa các đệ tử cùng lứa một đoạn. Hầu như những người biết nàng, ai cũng muốn cảm thán——

Không hổ là đệ tử chân truyền của đạo quân Hi Loan.

Ngày hôm đó như những ngày khác Hạ Lan Vi luyện kiếm cùng Sở Minh xong, khi đi về phòng. Thì bất ngờ nghe được âm thanh vang lên phía sau lưng.

Lông mày nàng nhướn lên, đầu cũng không ngoảnh lại, ném kiếm trong tay về phía sau.

"Cô!!!".

Con gà lông trắng nào xanh kêu lên một tiếng thảm thiết, một lưỡi kiếm sắc bén cắm vào bên cạnh cánh của nó, làm nó dán sát vào thân cây khô, to lớn ở phía sau.

Hạ Lan Vi ngoảnh lại, cười một tiếng lộ ra hàm răng trắng tinh:"Gà con đã lâu không gặp!".

Gần đây mỗi ngày lúc nàng trở về đều bị con gà này bám theo đằng sau, vốn dĩ nàng muốn xem thử con gà này đang có mục đích gì, kết quả là nó đi theo nàng mấy ngày nay, cũng không hề lộ mặt. Cái này thật không giống tác phong của con gà này một chút nào...

Cô cô gà liền dựng lông lên:"Ta không phải là gà con!! Ta đã nói bao nhiêu lần rồi tên ta là Cô cô gà!".

Hạ Lan Vi ngạc nhiên nhìn nó, ô, hôm nay mặt trời mọc đằng tây à, tự nhiên con gà kiêu ngạo ngu xuẩn này lại không chửi người cơ đấy?

Nàng xách nó lại gần, chớp mắt hỏi:"Người đi theo ta làm gì?".

Cô cô gà chột gà, nhìn xung quanh, mạnh miệng trả lời:"Người quản ta!! Bỏn gà...bỏn gà thích đi theo ai thì đi...".

"Ồ...". Hạ Lan Vi kéo dài giọng, hiểu rõ gật gật đầu, sau đó nói:"Nếu đã như vậy, ta đi trước".

Cô cô gà thấy Hạ Lan Vi không nói gì nữa, xoay người rồi đi, lập tức vỗ cánh chạy theo sau, liền đụng vào chân Hạ Lan Vi.

Hạ Lan Vi xoay người lại, mắt nhìn xuống con gà lông trắng nào xanh bên cạnh chân.

Gió thổi qua nhẹ nhẹ làm nào của con gà rũ xuống trên đầu, lông chim trắng điểm tuyết vài đốm đen.

Nó co thành một cục cạnh chân Hạ Lan Vi.

Thoạt nhìn có chút cô đơn, thậm chí còn cảm thấy có chút đáng thương.

Hạ Lan Vi cảm thấy nhất định là mình bị điên rồi, nhìn chăm chăm nó, gần từng chữ:"Nếu người muốn nói gì, thì nói đi, ta cũng không có nhiều thời gian để chờ người đâu".

Cô cô gà ngẩng đầu lên nhìn nàng, sau đó lại cúi đầu xuống.

Hạ Lan Vi có chút bất ngờ, cô cô gà cúi đầu yếu ớt nói:"Chỉ có người hiểu được ta nói gì".

"Ủ?". Hạ Lan Vi kinh ngạc.

"Ta sống ở đây đã mười mấy năm rồi, mà không có ai hiểu được ta nói gì, ngoại trừ người". Giọng nói Cô cô gà càng lúc càng nhỏ dần.

"Ừm??!!".

Hai mắt Hạ Lan Vi mở to,"Vậy.... ngọn núi này không có con gà nào khác à?".

Chẳng lẽ đồng loại cũng nghe không hiểu sao?

"Những con đó cả ngày chỉ biết mỗi ăn với ngủ, não không có sao mà so được với bốn gà!".

Cô cô gà kích động ngẩng đầu lên, lông xung quanh người cũng dựng đứng." Bốn gà cam đoan, cả ngọn núi này, không thể tìm được ai thông minh hơn ta!".

"....".

Hạ Lan Vi nhìn nó chằm chằm, rồi rơi vào trầm tư:"Vậy người từ đâu đến, người không có nhà sao?".

Cặp mắt nhỏ tí hí của cô cô gà bỗng nhiên trợn to, ngập tràn mờ mịt.

Từ lúc Cô cô gà bắt đầu có ý thức, là ở Đạo Diễn tông, nó không biết mình đến từ đâu, chỉ có một mình nó là con vật biết nói chuyện, giống như dị vật vậy. Những con gà khác và thú đều sợ hãi khi nhìn thấy nó, hoặc là giữ chặt lương thực trên đất kêu lên, sợ nó đoạt đi đồ ăn của bọn họ.

Hừ! Nó mới không thèm làm chuyện đó!

Nó đã sớm tập thành thói quen nói chuyện lảm bảm một mình, cũng không có ý muốn rời đi, cho đến một ngày nó phát hiện, lại có người có thể nghe hiểu được nó nói gì.

Hạ Lan Vi khom người, đem cô cô gà đang ngẩn ngơ ôm vào ngực, ôn nhu sờ đầu nó. Xem ra con gà này giống nàng, đều là đáng thương.

Cô cô gà cũng không giãy giụa, chỉ mạnh mẽ nói:"Là người muốn mang bốn gà theo! Chứ bốn gà chưa hề nói muốn đi theo người!".

Hạ Lan Vi bật cười:"Được được được...là ta muốn dẫn người theo".

Cô cô gà im lặng, ngoan ngoãn dựa vào ngực Hạ Lan Vi. Nó cảm thấy thật ấm áp, thoải mái, giống như lúc ở trong vỏ trứng khi còn nhỏ.

Mặt trời đã ngả về phía tây, gió mát nhẹ nhàng thổi qua, một bóng người mặc bạch y đang yên tĩnh ngồi uống trà dưới thân cây, áo khoác màu trắng theo gió khẽ bay bay, nghe tiếng động, ngón tay thon dài thu lại, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên.

Thân hình bé nhỏ mặc bạch y ôm một con gà trong ngực, từ từ lại gần.

"Sư phụ, ta đã về". Nàng nhẹ nhàng nói.

"Ừ". Người nọ ôn nhu đáp lại.

Ánh mặt trời hoàng hôn rơi trên thân hai người, con gà trong ngực ngây ngẩn rướn cổ ra, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, sau lưng cánh hoa đào nhẹ nhàng rơi xuống đầy đất.

Thời gian, giống như bị ngừng lại.

*****

Tám năm sau.

Trong Đại Diễn Tông đều nói rằng, tổ sư thúc Hi Loan có nhận một đồ đệ, hết sức cưng chiều. Lời đồn đãi này còn duy trì đến tận mấy năm sau. Cho dù sau đó, thật lâu về sau, cũng có những tiểu bối tu tiên, nhắc đến chuyện của hai người, nói lên hoàn cảnh năm đó, không khỏi có chút hoài niệm.

Thời gian trôi mau, từ lúc Hạ Lan Vi xuyên đến đây đã được tám năm.

Hạ Lan Vi đã sớm từ một tiểu cô nương cao đến thất lưng, lên dần lên dần cuối cùng cũng cao đến ngang vai của sư phụ.

Lúc này nàng đã sớm mất đi nét bụ bẫm, mặt hình trứng ngỗng, đường cong nhu hoà mượt mà đúng chỗ. Đôi lông mày như núi lớn ở xa, đôi mắt to tròn long lanh giống như lúc còn nhỏ, sống mũi thẳng nhỏ nhắn xinh đẹp, đôi môi hồng tự nhiên, hai má trắng nõn hồng hào, cười lên như một trái táo ngọt mà đáng yêu.

Ấn tượng đầu tiên khi gặp mặt thì chắc chắn người ta sẽ nhận định nàng là một cô nương ngây thơ hồn nhiên, mềm mại nhu nhược, làm cho người khác có cảm giác muốn bảo vệ.

Nhưng những người quen thuộc với Hạ Lan Vi đều biết, tất cả đều chỉ là lừa dối.

Ví dụ như Lâm Tư Dao, luôn luôn nhìn thấy nụ cười đáng khinh của nàng lúc đọc bản thoại.

Ví dụ như Sở Minh, hay bị nàng lấy mác tỷ thí để luyện kiếm, lúc nào cũng bị nàng ăn hiếp.

Ví dụ như Túc Hoà, mỗi lần nàng cùng Sở Minh và Lâm Tư Dao gây hoạ, làm hắn rất đau đầu.

Ví dụ như Hi Loan———

A không đúng, trong mắt Hi Loan, đồ đệ nhà mình cái gì cũng tốt, chính là mềm mại nhu nhược làm người khác đau lòng.

Vào lúc này Hạ Lan Vi đang nhàn nhã ngồi đọc thoại bản trong phòng, tay cầm một khối điểm tâm, từ từ đưa vào miệng, mắt vẫn nhìn thoại bản, trên mặt lộ ra một nụ cười đáng khinh.

Từ những ký hiệu được viết trên bản thoại, Hạ Lan Vi đã có thể thuần thục chuyển đổi sang Hán Ngữ ở hiện đại. Nàng nhếch môi cười, chữ trên thoại bản, tầm mắt dừng ở một đoạn văn ngắn

---

[Sắc mặt nàng ửng hồng, hai mắt mê ly, quần áo trên người hơi tuột xuống, nhện không được phát ra một tiếng rên rỉ.

Sư phụ nhẹ nhàng ôm lấy nàng, khuôn mặt tuần tú cũng bị lây nhiễm đỏ lên, đáy mắt nổi lên mưa gió.

Nàng nhìn về phía người đang đi đến, đôi tay không kiềm chế được sờ soạng trên người chàng.

Khi cởi áo quần màu trắng của chàng, xương quai xanh tinh xảo liền lộ ra, hương hoa đào càng nồng hơn.

Là sư phụ!

Nàng mờ mịt nhận ra thân phận của người đi tới, cũng không quan tâm nữa, động tác cởi quần áo càng nhanh hơn.

Chàng nuốt một ngụm nước bọt, thưởng thức ngón tay mềm mại trắng nõn của nàng, cúi đầu sát tai nàng, trầm giọng.

"Muốn sao?". Chàng nói.]

Hạ Lan Vi cười càng bí ồ hơn.

Câu chuyện đang nói đến đoạn đồ đệ bị trúng xuân dược, sư phụ vui vẻ là người đầu tiên phá tâm thân xử nữ.

"Không nghĩ đến cốt truyện của cô đại viết, cũng không thua hiện đại chút nào, khá là hay, đúng là ở đâu cũng có người tài ha ha ha ha!".

Hạ Lan Vi thô bỉ cười, hoàn toàn không để ý đến thân ảnh màu trắng mới xuất hiện ở cửa.

Câu chuyện này kể về một đệ tử bị trúng xuân dược, sư phụ sắp hi sinh lần đầu tiên của mình. Cô cô gà đứng ở bên cạnh ngáp dài ngáp ngắn, trong mắt ầng ậng nước, giương cánh lên, nhẹ nhàng chạm vào đầu một chút.

Đột nhiên vang lên một tiếng gà gáy——

"A Lan! Sư phụ đến kìa!!". cô cô gà hét lớn.

????!!

Hạ Lan Vi lè mề đứng lên, gấp sách lại, suýt nữa thì nuốt hết điểm tâm ở trong miệng xuống, nhanh chóng cầm lấy Âm phù kinh>> ở bên cạnh mở ra, đặt phía trên quyển>.

Vừa mới làm xong, Hi Loan liền đi lại gần nàng.

Mặt Hạ Lan Vi hiện lên một rặng mây đỏ.

Tuy nàng là loại mặt dày vô sỉ, nhưng giờ này cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Giống như là bị người lớn phát hiện mình đọc sách cấm vậy, thật sự là quá xấu hổ.

Nghĩ như vậy trên mặt nàng đỏ lên một cách không bình thường, nhưng vẫn giả bộ như mới thấy Hi Loan vậy, đứng lên cười một cái, có chút lúng túng nói:"Sư phụ sao người lại đến đây?".

Khuôn mặt lạnh lùng của Hi Loan hiện lên vẻ nghi ngờ, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ bừng của Hạ Lan Vi hỏi:" Trong phòng nóng lắm phải không? Sao mà mặt đỏ thế?".

Chẳng lẽ bị bệnh?

Áo bào trắng Hi Loan lay động, chàng liền giơ tay lên sờ trán Hạ Lan Vi.

Hạ Lan Vi lập tức nhanh nhẹn như khi né ra.

Thoại bản trên bàn vốn dĩ được che chắn rất hoàn hảo nay liền lộ ra một góc.

Hi Loan kinh ngạc: Đồ đệ mình hôm nay hình như có chút kỳ lạ nha...

"Không có gì đâu không có gì đâu..."

Khi nhận thấy động tác của mình có hơi khoa trương Hạ Lan Vi liền cười ha ha, một bên tự nhiên đem thoải bản đẩy vào trong, tiếp tục nói:"Gần đây đồ nhi đang nghiên cứu đạo pháp, có chỗ hiểu chỗ không, hôm nay mới hoàn toàn lĩnh ngộ được hết, nên mới vui vẻ cười to".

Cô cô gà bên cạnh gáy mấy tiếng:"Dối trá!".

Hạ Lan Vi không dấu vết trốn mắt nhìn nó một cái.

Nghi ngờ trong mắt Hi Loan vẫn chưa hết, nhẹ nhàng quét đảo mắt qua chỗ để quyển sách của Hạ Lan Vi rồi lại nhanh chóng nhìn qua chỗ khác, nói:"Cụ thể là đang nghiên cứu đạo pháp gì? Nếu không hiểu, có thể cùng vi sư bàn luận".

Nụ cười trên mặt Hạ Lan Vi cứng lại, ghen một ngụm máu ở ngực, miễn cưỡng cười nói:

"Không cần không cần...Đồ nhi cảm thấy, đồ nhi cảm thấy chính mình nghiên cứu đạo pháp sẽ nhớ được lâu hơn".

Hi Loan thấy Hạ Lan Vi nói cũng có lý, gật đầu một cái, bày tỏ sự tán thành.

Đôi mắt Hạ Lan Vi liếc qua liếc lại, nhìn thấy trong tay Hi Loan cầm một cái gậy lớn, nàng liền đánh trống lảng hỏi:"Sư phụ đây là cái gì thế?".

Lúc này Hi Loan mới nhớ đến mục đích của mình lúc đến đây.

Chàng đưa cho nàng cây gậy dài được bọc kín mít đang cầm trong tay, sắc mặt dịu lại, lộ ra một nụ cười ấm áp, nhẹ giọng nói:"Con mở ra nhìn một chút đi".

Hạ Lan Vi nhận lấy mở ra, thì phát hiện là một cây kiếm toàn thân trong suốt sáng long lanh.

Kiểm trong suốt óng ánh sáng lên, trên thân còn có nhiều hoa băng, trên tay cầm kiếm có treo một viên ngọc đỏ.

"Sư phụ...đây là..."

Hi Loan khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán Hạ Lan Vi, nói:"Con cũng đã tu luyện nhiều năm rồi nên hôm nay cũng nên có một thanh kiếm của chính mình".

Hạ Lan Vi bị thanh kiếm tinh xảo được làm thủ công chinh phục rồi, xinh đẹp làm đôi mắt luyến tiếc rồi đi.

Nàng cầm kiếm lên, một cổ mát mẻ liền truyền đến, thân kiếm nhẹ nhàng uyển chuyển, nhưng cũng chứa đầy sức mạnh, thật giống như vì nàng mà làm ra.

"Cảm ơn sư phụ!". Hạ Lan Vi cực kỳ xúc động, cũng quên mất lúng túng vừa nãy.

Kiểm trong tay bắt đầu chậm rãi lay động, còn chưa được dùng qua, nó lay động là muốn nói cho Hạ Lan Vi biết, nó muốn được nàng sử dụng, muốn được dùng để chiến đấu.

Hạ Lan Vi cầm kiếm, cười với Hi Loan một tiếng:"Sư phụ, nếu không hai ta cùng luyện kiếm đi?".

Hi Loan khẽ cười:"Cũng được, để cho vi sư xem một chút con lúc này có lười biếng hay không".

Vừa nói chuyện, hai người cũng vừa đi đến sân.

Hạ Lan Vi vốn dĩ cũng không có ý nghĩ có thể đánh thắng được sư phụ mỹ nhân nhà mình, có lẽ sẽ biến nàng thành mảnh vụn trong vòng ba chiêu. Cho nên nàng chỉ muốn biết chính mình có thể chống đỡ được mấy chiêu khi Hi Loan ra nửa phần công lực.

Hàng năm hoa đào trong sân đều nở rộ, cánh hoa liên tục, rơi từ trên quần áo trắng bóng kiếm xuống đầy đất.

Hạ Lan Vi tránh thoát được một chiêu của Hi Loan, chỉ thấy Hi Loan lưu loát xoay người, ba nghìn sợi tóc bay bay, áo trắng điểm tuyết những cánh hoa đào, mặt mũi như ngọc, trong mắt hăng hái khí thế, bởi vì động tác vừa rồi nên cô áo bị lỏng ra, lộ ra nửa đoạn xương quai xanh tinh xảo đẹp mắt, mang theo hương hoa đào tản công đến.

Nhất thời trong đầu Hạ Lan Vi hiện lên một câu nói——

[Nàng nhìn về phía người đang đi đến, đôi tay không không chế được sờ soạng trên người hắn. Cởi quần áo trắng của hắn ra, nửa xương quai xanh tinh xảo liền lộ ra, hương hoa đào lừng lờ phiêu đảng.]

Sát!!

Nàng đang nghĩ cái gì vậy chứ!!

Mặt già Hạ Lan Vi đỏ lên, mất tinh thần, lập tức động tác cũng không chuẩn, bị Hi Loan đánh lui một đoạn về phía sau.

Hi Loan phi thân lại gần, ôm Hạ Lan Vi.

Bị Hi Loan ôm cảm xúc của Hạ Lan Vi càng tăng mạnh, hương hoa càng nồng hơn, nàng kiểm chế không nhớ đến nội dung trong quyển thoại bản, mặt càng lúc càng đỏ.

Cho đến khi chân mảy Hi Loan nhú lại, nhìn chăm chăm khuôn mặt lúng túng của đồ nhi nhà mình, trầm giọng hỏi:"Làm sao vậy?".

"Muốn sao?".

Hai câu này hợp lại làm một trong đầu của Hạ Lan Vi.

Đầu nàng oanh một tiếng, liền nhanh chóng đẩy Hi Loan ra, thanh kiếm rơi phát ra tiếng keng keng nằm yên trên mặt đất, mặt đỏ như máu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tu tiên □

Edit:Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Thanh huyền băng kiếm loé lên rơi xuống đất phát ra tiếng keng keng, mấy cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống trên thân kiếm.

Mặt Hạ Lan Vi đỏ ửng lên làm cho mắt thường dễ dàng nhận thấy, một đường từ cổ qua gò má đến lỗ tai, mặt nóng đến lợi hại.

Xúc cảm khi tay của người nam nhân đặt sau lưng nàng được cảm nhận rõ ràng, lòng bàn tay ấm áp đó làm nàng cảm thấy nóng bỏng, kèm theo cả mùi hương hoa đào làm say lòng người, ngẩng đầu lên nàng nhìn thấy đôi môi của nam nhân gần trong gang tấc.

Hạ Lan Vi liếm môi theo bản năng, hô hấp dần trở nên dồn dập, lòng cũng theo đó nóng lên, thật muốn ăn sư phụ sạch sẽ ngay lập tức.

????!!!

Hạ Lan Vi không thể tin mở to mắt, trong đầu trải qua một vụ nổ lớn như sao hoả đụng vào trái đất.

Tại sao lại như vậy?

Chẳng lẽ nàng đã sa đoạ đến mức này rồi ư?

Huyết dịch toàn thân nàng cũng nổ tung từ trên xuống dưới, da thịt giấu dưới đạo bào nổi lên màu hồng nhạt, nàng đột nhiên đẩy Hi Loan ra, hơi hơi thở dốc.

Hi Loan cau mày, khó hiểu nhìn Hạ Lan Vi, đi lại gần hỏi:"Cuối cùng là con bị gì thế?".

Chàng đi đến gần làm cho Hạ Lan Vi lại cảm thấy khô nóng, giống như một người bị trúng xuân dược.

Hạ Lan Vi cảm thấy mình đã thay đổi. Nàng vẫn nghĩ là, mặc dù đã đọc qua nhiều truyện người lớn, nhiều năm là người lão làng, nhưng thân thể và linh hồn nàng vẫn vô cùng trong sáng.

Nhưng hôm nay...

Nàng lại thêm thường sắc đẹp của sư phụ nhà mình.

Mặt Hạ Lan Vi đỏ lựng, trong mắt chứa ánh nước.

Nàng đột ngột lui về phía sau hai bước, xoay người, đưa lưng lại với Hi Loan, bịt mắt ngồi xổm xuống đất, đau buồn vì nàng đã mất đi thuần khiết.

"Sư phụ đồ nhi không sao.." Giọng nói nhu nhược của Hạ Lan Vi từ trong kẽ ngón tay phát ra, "Người đề cho đồ nhi yên tĩnh một lát...yên tĩnh một lát là được rồi..."

Nàng ngồi xổm dưới đất, co lại thành một cục nhìn vô cùng oan ức đáng thương.

Hi Loan suy nghĩ lại những chuyện phát sinh ngày hôm nay, vẫn không thể nghĩ ra nguyên nhân, chân mày đẹp dễ nhíu lại——

Đây là lần đầu tiên chàng nhìn thấy đồ đệ mình như vậy.

Môi chàng mím chặt, nhìn chăm chăm cục tròn màu trắng trên mặt đất, nhẹ giọng an ủi: "Lan Vi à... con——"

Lời chàng sắp nói ra liền dừng lại, ánh mắt hẩn nhìn chăm chăm Hạ Lan Vi——

Chỉ thấy sau quần màu trắng của Hạ Lan Vi đang ngò, chảy máu màu đỏ. Máu đỏ của máu vừa ngấm vào đồ màu trắng, thì nhanh chóng hiện ra, cuối cùng nhuộm thành một đoá hoa màu đỏ, nổi bật trên chiếc quần màu trắng, khi nhìn vào là cảm thấy ghét mình.

Hi Loan nhíu mày lại, ánh mắt trở nên vô cùng ác liệt, giọng nói lạnh lùng cũng cứng rắn lên ba phần.

"Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

"Hà?"

Nghe giọng của Hi Loan có chút không đúng, Hạ Lan Vi quay đầu, đối diện với đôi mắt trong veo lạnh lùng mang theo mấy phần tức giận của Hi Loan.

"Vì sao không nói cho vị sư biết?"

Hạ Lan Vi cả kinh khẽ nhếch miệng, bàng hoàng nhìn Hi Loan, tay nắm chặt lấy ống áo, giống như con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, lắp bắp nói: "Sư phụ... người đều đều biết hết rồi ư?"

Xong rồi...

Hi Loan không nói một lời, giống như là thật sự tức giận.

Giờ phút này Hạ Lan Vi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lạnh lùng của chàng, bóng dáng cao lớn đang lại gần, đầu óc trống rỗng, run rẩy thân mình theo bản năng nói: "Khoan khoan... chủ yếu là loại chuyện này.... làm sao có thể kể với người..."

"Con——"

Hi Loan thật hết cách, tiến lên ba bước điểm vào mấy huyệt đạo của Hạ Lan Vi, sau đó ôm lấy Hạ Lan Vi rồi bay lên, vạt áo màu trắng bay lên, thân thể cao lớn bao bọc thân chặt chẽ thân thể nhỏ nhắn ở trong ngực.

Hạ Lan Vi bị Hi loan ôm, tâm tình khẩn trương dâng lên tận cổ họng, lời nói ra có chút thay đổi.

"Sư sư phụ?!!"

Hi Loan sử dụng nhuận thánh kiếm, ôm Hạ Lan Vi nhảy lên, nhanh chóng mở miệng nói:

"Đừng nói gì cả! Bây giờ con đang bị thương, vị sư đã tạm thời phong bế mấy cái huyệt đạo, tạm ngừng máu lưu thông." Sau đó liền điều khiển nhuận thánh kiếm bay lên không trung.

???

Bị thương???

Não Hạ Lan Vi tạm dừng suy nghĩ một chút, trong chớp mắt, đột nhiên nhớ đến một cái khác—— kinh nguyệt!

Chẳng lẽ là nàng tới kỳ kinh nguyệt rồi?

Đã tám năm nàng chưa có kinh nguyệt, mà không phải nói là nữ tu tiên sẽ không có kinh nguyệt à?

Cho nên nàng vừa nãy mới không nhớ đến cái "bạn tốt" đã bầu bạn hàng tháng với mình nhiều năm trước.

"Sư phụ! Đồ nhi không sao đâu!!"

Nàng giơ tay ra la hét, bởi vì đến kinh nguyệt mà phải đi đại phu thì thật là mất mặt quá đi chứ!

Nhưng mà Hi Loan đã ôm Hạ Lan Vi đến y quán của Đạo Diễn tông.

Từ trước đến nay tinh thần của người tu tiên đều rất vững vàng, thân thể thì khoẻ mạnh, cộng thêm lúc tu luyện còn uống thêm đan dược đặc biệt điều chế ra, thân mình ít khi bị bệnh nặng, nên y quán trước giờ đều vắng tanh.

Cho đến lúc Hi Loan ôm Hạ Lan Vi tiến vào, tú cô ngay lập tức buông linh được, linh thực từ trong tay xuống, vội vàng nghênh đón.

"Tiểu đệ tử hình như là bị thương?"

Hi Loan chưa kịp mở miệng, Hạ Lan Vi đã nhảy xuống từ trong ngực Hi Loan, vội vàng ghé sát tai tú cô nói mấy câu.

Tú cô nghe xong liền cười ha ha, làm hân lên cả nếp nhăn ở khoé mắt.

Hi Loan khó hiểu nhìn các nàng, thấy tú cô không có động tác gì, liền thúc dục:" Tú cô nàng bị thương nghiêm trọng cần phải băng bó ngay lập tức."

Hạ Lan Vi xấu hổ đỏ trăn.

"Tiểu tử này, ngày thường nhìn có vẻ đứng đắn đáng tin cậy, thế mà ngay cả chuyện của đồ đệ cũng không biết." Tú cô cười to, tiếp tục nói:

"Đồ đệ người không phải bị thương, mà là trưởng thành!" Vừa nói xong, không nhịn được cười lên.

Hi Loan vốn dĩ đang có chút mê man liền hiểu rõ ràng, chàng khụ một tiếng, hơi nghiêng đầu, ý đồ giấu đi xấu hổ trên mặt.

Tú cô kéo tay Hạ Lan Vi bắt mạch, liếc mắt nhìn qua Hi Loan, thần sắc cổ quái nói:"Người phong bế lương khâu huyết, cách du huyết, huyết mạn môn lại sao?"

"Có gì không ổn à?" Hi Loan nghi ngờ nói:

"Không phải chỉ phong bế ba huyết lương khâu, cách du, mạng môn ba huyết không phải là ngăn cản được máu lưu thông trong cơ thể?"

Tú cô ha ha cười,"Đạo quân muốn ngăn, chỉ có ba huyết không thể ngăn được máu chảy đâu."

Vừa nói vừa đẩy Hạ Lan Vi vào trong phòng.

Hạ Lan Vi nghe theo lời dẫn của Tú cô, chỉnh đốn mình xong, rồi ở bên trong dõi luôn cả đạo phục mới. Tú cô cầm được liệu cùng với dụng cụ đến, chuẩn bị châm cứu cho Hạ Lan Vi.

"Lần đầu tiên có kinh không thể khinh thường được." Tú cô châm một cái kim ở bụng Hạ Lan Vi, tiếp tục nói:"Cho dù cô nương tu tiên, lần đầu có kinh cũng không lo chú ý, về sau không tốt cho thể chất."

Nàng tiếp tục thi châm, lải nhải nói:"Tu tiên không thể so với phạm nhân, hàng tháng các tiểu cô nương bình thường đều sẽ có, nhưng khi tu tiên khoảng hai năm sẽ mất. Người tạm thời chịu đựng một chút."

Hạ Lan Vi đáp lời, không trách tỷ lệ sinh của nữ tu sĩ lại thấp, thì ra mất kinh sớm như vậy. Sau đó nàng vừa châm cứu, vừa nói chuyện phiếm cùng Tú cô.

Ở ngoài cửa, từ lúc các nàng đi vào, hai mắt Hi Loan nhìn ánh hoàng hôn, bộ quần áo trắng bay bay nhiễm rạng hồng dưới trời chiều, lỗ tai của chàng cũng đỏ lên.

Chương sau chắc đăng nhóm kín được không mn?

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Nam nhân đồ dành một chút là lại tốt lên thôi □

Edit: Astute Nguyễn

Beta: Đậu Xanh

Hi Loan cầm cuốn cuốn sổ, ngón tay thon dài trắng nõn vuốt ve chiếc bìa màu xanh vên ngoài, đầu ngón tay khẽ lật trang đầu ra.

Trong trang đầu ghi vắn tắt một đoạn giới thiệu...

【Chàng, là chương môn của Lăng Tiêu môn, thuộc vào thể hệ tài năng nhất trong giới Tu Tiên.

Nàng, chỉ là một hài tử bị vứt bỏ ven đường.

Mấy năm trước, sau khi thần ma đại chiến, chàng ôm nàng về nhà, thu nhận nàng làm đồ đệ, dốc lòng nuôi nấng, chăm sóc.

Nàng, là đồ nhi của chàng, nàng xem chàng như núi trên trời cao, kính trọng chàng, yêu thương chàng, nhưng lại chưa từng nghĩ, mối quan hệ này lại dần dần thay đổi.

Trong một đêm xuân, nàng hai mắt đầm lệ, yếu ớt, kiều mị gọi chàng một tiếng sư phụ.

Ý loạn tình mê, chàng nói: "Đồ nhi ngoan, người là của vi sư...Người chỉ có thể là của vi sư..."

"Bộp..."

Hi Loan đột nhiên gấp mạnh cuốn sổ lại, gương mặt đỏ ửng lên, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập.

Cô Cô Gà ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm bóng dáng cứng đờ của Hi Loan, thầm nghĩ: "Không xong, Hi Loan đạo quân hình như đang rất tức giận..."

Hi Loan khôi phục một chút tâm trạng, lý trí khuyên bảo chàng mau dừng tay lại, nhưng chàng lại không khống chế được, cầm lấy cuốn sổ kia, tiếp tục nhìn xuống đoạn dưới.

【Phần thứ nhất...Lão hán đẩy xe 】

Đây là cái gì? Hi Loan nghi hoặc.

Vừa mở ra, một bức họa đồ tình mỹ lập tức đập vào mắt chàng.

Đây là kiểu đồ họa kèm theo chữ.

Dưới gốc hoa đào, một nam một nữ, quần áo xộc xệch, tư thế thân mật. Nam nhân ôm nữ nhân, cánh hoa đào màu hồng nhạt bay lả tả, lơ lửng xung quanh hai người.

Tuy phong cách vẽ có hơi thô, nhưng những người tình mắt sẽ vẫn thấy được hai người này đang làm cái gì. Huống hồ, bên cạnh còn có nội dung...

【Nam tử giọng đầy mờ ám, nói: "Thế nào... Muốn sao?"

"Sư phụ...Sư phụ..." Nữ tử khe khẽ rên lên.

"Cầu xin vi sư đi..."

Thoạt đầu nhìn qua, người đang cầm cuốn sổ không có chút biểu tình nào, nhưng nếu nhìn kỹ lại mới thấy, chàng đang nắm chặt cuốn sổ, ngón tay khẽ run lên.

Hi Loan bình thường mặt mũi đều nhu hòa tuấn mỹ, nhưng giờ phút này lại đỏ gay lên, ngay cả khóe mắt cũng hơi đỏ, trông mị hoặc vô cùng.

Đôi mắt bình thường luôn tĩnh lặng, không một gợn sóng thì lúc này lại hỗn loạn, mờ mịt, có chút vô tội. Giống hệt một con thỏ con bị kinh sợ.

Ở giới Tu Tiên, không có thiếu niên thành danh, công lực cao cường nào nghe danh Hi Loan đạo quân mà không sợ. Nay truyền ra ngoài chuyện Hi Loan đạo quân lại y hệt một con thỏ con, chắc không ai tin đâu.

Đương nhiên bọn họ không thể tưởng tượng được, Hi Loan bọn họ kính sợ từ trước tới nay, hiện giờ mặt mũi đỏ bừng, biểu tình quý dị, cầm cuốn sổ đó, tiếp tục đọc.

Bây giờ đã...

【 Phần thứ hai...XXXX】

【 Phần thứ ba...XXXX】

【 Phần thứ tư...XXXX】

...

Đêm, còn rất dài.

Hạ Lan Vi ở lâu hai uống được nửa chén trà rồi liếc mắt nhìn xuống dưới lầu.

Thính Tuyết sai hai hạ nhân đem trà tới, nhìn theo ánh mắt các nàng, hơi mỉm cười, thấp giọng nói: "Công tử là đang đợi Bạch Thục tỷ tỷ sao?"

"Đúng vậy!" Lâm Tư Dao oán giận nói: "Sao lâu như vậy còn chưa ra?"

Thỉnh Tuyết cười, thanh âm như mang theo ma lực trấn an, từ từ nói: "Lâm công tử đừng vội, mỗi lần Bạch Thước tỷ tỷ biểu diễn, đều là dốc lòng chuẩn bị rất lâu."

Lâm Tư Dao nghe qua qua, vội vàng ăn món đậu hủ nóng, cuối cùng vẫn kiên nhẫn ngồi chờ. Nàng có chút mệt, nói Thỉnh Tuyết một tiếng rồi theo gã sai vặt đi về hướng nhà xí.

Đi qua một căn phòng, bên trong vang lên tiếng "Lách cách" giòn giã, như là đồ sứ rơi vỡ vụn dưới đất.

Lâm Tư Dao hoảng sợ, nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng phẫn nộ trách cứ, "Ngươi tiện nhân này! Xem ta thu thập ngươi thế nào!"

Giọng nói này...

Lâm Tư Dao dừng lại, một đôi mắt hạnh xinh đẹp chứa đầy phẫn nộ.

Trong phòng, một nam tử cao lớn vạm vỡ, vẻ mặt dữ tợn, giống như vừa nghe được chuyện gì, hần há miệng cười to, cầm mảnh sứ vỡ lên, cười nhạt một tiếng, nói: "Ngươi sao? Ngươi nói ngươi là Cửu hoàng tử?"

Nam nhân tiếp theo cười ha ha, khinh thường nói: "Nếu ngươi là Cửu hoàng tử, thì ta là hoàng đế đấy! Huống chi..."

Nam nhân dần dần đến gần, thanh âm thấp xuống, lạnh như băng: "Nếu thật là Cửu hoàng tử thì như thế nào? Hiện giờ thiên hạ là của Thái Tử, đều là Lâm gia ta ở sau lưng chống đỡ. Chẳng lẽ hần còn sẽ vì một cái phế vật như ngươi mà trách cứ ta, cái này hần dám ư?"

Nam tử ở trên giường kia không ngừng siết chặt mảnh sứ trong tay, mảnh sứ trắng khiến máu nhuộm đỏ bàn tay hần, đôi mắt đỏ ngầu, tràn đầy oán hận.

"Thế nào? Ngươi từ giờ theo ta đi, về sau tự nhiên sẽ có cái hưởng không hết..."

"Loảng xoảng." Cửa bị một người bên ngoài đã văng ra.

Lâm Tư Dao cầm trường kiếm, đập vào cửa, tức giận quên mất không hạ giọng, định chửi tục một câu nhưng may kìm lại kịp thời, nói: "Điều dân to gan lớn mật! Cư nhiên cưỡng đoạt dân nữ! Để xem ta có đánh chết ngươi không?"

Hạ Lan Vi tay bưng chén trà khẽ run lên, nước trà lập tức trào ra ngoài. Phía xa, nghe thấy tiếng sư tỷ nhà mình ồn ào liền vội vàng đứng dậy, chạy tới xem.

Nàng đi tới cửa, thấy dưới đất chén trà vỡ nát, hai gã nam nhân tai to mặt lớn bị đánh nằm trên đất, thành một đồng to. Mà sư tỷ nhà mình lại ở trên giường, an ủi "nữ tử" vừa được cứu.

Tình huống này, vừa nhìn liền hiểu ngay.

Phía sau, một đám hạ nhân cầm gậy chạy tới đây, bị Hạ Lan Vi chặn ngay trước cửa. Đệ tử tu tiên ở phạm giới đều không dễ dàng sử dụng linh lực, huống chi, đối phó với mấy kẻ hèn mọn này, lấy thân thủ của nàng hiện tại, dù không dùng linh lực cũng đủ đối phó với mấy con kiến nhỏ này.

Lâm Tư Dao dựa vào mép giường nhìn "nữ tử" có chút vô lực, nàng đi lên, chuẩn bị an ủi một phen. Nhưng cảnh trước mắt khiến nàng cả kinh, nói không ra lời.

Một đầu áo hần rơi xuống, lộ ra da thịt trơn bóng, lông mày đậm gập gao nhăn lại, một đôi mắt đen thâm thúy, khuôn mặt tuyệt mỹ có phần tái nhợt, đôi môi mỏng hơi động.

Càng quan trọng là, cổ hần rõ ràng nhô lên hầu kết...

"Nữ tử" được cứu đó là nam!

Lâm Tư Dao lúc này mới ý thức được, nhìn chăm chăm gương mặt hần, trong lúc thất thần, khuôn mặt dần dần đỏ lên.

Mặc Hàn cũng nhìn chăm chăm nữ nhân vừa cứu mình.

Nữ phần nam trang tới thanh lâu, cả kinh thành này sợ là không có thiên kim nhà ai dám làm thế. Tư thế cảm kích này, xem ra...

Hạ Lan Vi đánh ngất hết đám hạ nhân bên ngoài, đi vào phòng, liền thấy bộ dáng thất thần của Lâm Tư Dao, đang chuẩn bị tiến lên nói vài câu, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân, một đám hắc y nhún vọt vào.

Kẻ cầm đầu tiến lên vài bước, chấp tay cúi một cái, thấy trong phòng có hai người ngoài ý muốn, hần liền đầu thỉnh tội nói: "Chủ nhân, thuộc hạ đến chậm rồi."

Mặc Hàn nhẹ nhàng lên tiếng, Từ Ngụy mới đứng lên, tiến tới đỡ Mặc Hàn dậy.

"Đa tạ cô nương ra tay tương trợ." Mặc Hàn nhìn Lâm Tư Dao nói lời cảm tạ.

Lâm Tư Dao lắc lắc đầu, nhìn hấn rồi lại gật gật đầu, cuối cùng xua xua tay, đỏ mặt nói: "Không cần cảm tạ, không cần cảm tạ đâu!"

Mặc Hàn cúi đầu nhìn nàng.

Nàng sừng sốt trong chốc lát, nhìn gương mặt tuấn mỹ của Mặc Hàn, nhất thời không biết nên nói gì, thật lâu mới nói ra một câu: "Lần sau lại có người cường ép ngươi thì nhớ tìm ta! Ta giúp ngươi đánh hấn!"

"....."

Từ Ngụy kinh ngạc nhìn Lâm Tư Dao, Hạ Lan Vi đỡ trán, câu đó cũng có thể nói ra được sao?

Nàng thọc trộm Lâm Tư Dao một cái, Lâm Tư Dao căn bản không để ý tới nàng, lấy một con hạc giấy màu hồng nhặt trong áo, đưa cho hấn, tha thiết nói: "Ngươi nếu...Ngươi nếu muốn tìm ta, có thể nói với nó, đến lúc đó ta sẽ lập tức trở về tìm ngươi."

Khóe miệng Hạ Lan Vi khẽ giật giật, Mặc Hàn lại cười một tiếng, đôi mắt đen lấy khẽ lay động, hạ thấp giọng nói: "Được."

Giọng nói trầm thấp lọt vào tai, như rượu làm say lòng người.

Chờ hai người đi rồi, Mặc Hàn mới sửa sang lại quần áo đang xộc xệch, bộ dáng thông dong tự nhiên, hoàn toàn khác lúc này.

"Chủ nhân...Hai nữ nhân đó là..."

Mặc Hàn nghịch hạc giấy trong tay, nói: "Ngoài ý muốn thôi."

"Tin tức truyền ra chưa?" Hấn hỏi.

"Hoàng Thượng giờ đã nhận được tin tức, ngài ấy đang rất tức giận, phái người qua Đông Cung tìm Thái tử rồi. Chỉ là...thanh danh của chủ tử, chỉ sợ..."

Mặc Hàn cười nhạo một tiếng, đem cất hạc giấy trong tay vào trong áo, nhàn nhạt nói: "Thứ đó ta vốn dĩ không có, cần gì phải để ý..."

Hạ Lan Vi lôi kéo Lâm Tư Dao ra khỏi Túy Hoa lâu, vội vàng trở về Đạo Diễn tông. Bởi vì thời gian quá muộn, càng bởi vì Mặc Hàn. Nàng cảm thấy lòng dạ người này quá sâu, mà sư tỷ lại nhà mình lại tâm tư đơn thuần...

Hai người này...

Hạ Lan Vi lắc đầu, lười nghĩ nhiều.

Nàng trở lại sân, toàn bộ sân là một mảnh đen như mực. Đêm nay, ánh trăng không sáng lắm, nên tầm nhìn cũng không rõ.

Nhưng bóng đêm như vậy, Hạ Lan Vi mới thấy cảm giác an toàn, đặc biệt là khi phát hiện trong phòng sư phụ cũng đã tắt đèn.

Nàng rón ra rón rén đi qua sân, trong lòng không ngừng đắc chí: "Hắc hắc hắc! Sư phụ ngủ ngon như vậy! Đêm nay lại tránh được một kiếp rồi."

"Con đi đâu thế?" Giọng Hi Loan bất thành linh vang lên sau lưng Hạ Lan Vi.

"A a a a!"

Hạ Lan Vi hét lên một tiếng, nhảy ra xa tận hai mét, toát mồ hôi lạnh, nhờ có ánh trăng nhàn nhạt, nàng mới thấy rõ sư phụ mỹ nhân nhà mình.

Nàng ôm ngực, tim đập thình thịch nói: "Sư phụ! Ngươi nửa đêm không ngủ, lại mặc bạch y đứng ở đây, sẽ dọa chết người đấy!"

Hi Loan nhìn chằm chằm nàng, môi run run, không nói một lời, bóng đêm nồng đậm, không thấy rõ biểu tình của chàng.

Hạ Lan Vi phát hiện lời mình nói không được tốt lắm, vội vàng cười sửa lại: "Ý của đồ nhi nghĩa là nửa đêm sư phụ không ngủ, sẽ có hại cho thân thể."

Dưới ánh trăng mờ lung, Hạ Lan Vi cười xán lạn, một đôi mắt trong trẻo có thần, khuôn mặt trắng nõn nhu hòa.

Hi Loan mất tự nhiên, nhìn đi nơi khác, trên mặt vẫn còn chút hồng hồng.

Nghe Hạ Lan Vi gọi một tiếng "Đồ nhi" rồi lại "Sư phụ", Hi Loan liền nhớ tới nội dung cuốn sổ vừa mới xem khi nãy.

Trên mặt dâng lên một trận huyết khí.

Chàng nguyên bản là định nói cho Hạ Lan Vi, về sau không nên xem thứ bại hoại như vậy nữa. Thứ đồi bại, nhưng lời cứ đến bên miệng, lại không mở

miệng nói ra được. Huống hồ nếu nói những lời đó, chẳng phải đồ nhi của chàng cũng sẽ biết chàng đã xem mấy thứ đó rồi sao?

Nghĩ đến đây, mặt Hi Loan càng đỏ hơn. Đầu do ngày thường chàng dạy dỗ không tốt, mới làm Lan Vi giống hôm nay, đi xem mấy thứ bại hoại, đều là chàng làm sư phụ không tốt, nhưng lại không có cách gì để nói.

Hi Loan thở dài một hơi, xoa xoa lông mày, trước sau cũng không dám nhìn Hạ Lan Vi, có chút bất đắc dĩ nói: "Con nghỉ ngơi sớm đi."

Nói xong cũng không đợi Hạ Lan Vi lên tiếng, đi thẳng về phòng.

Hạ Lan Vi nhìn chằm chằm sư phụ nhà mình rồi đi, vô cùng nghi hoặc. Nếu lúc này là ban ngày, nàng đã nhìn thấy, sư phụ mỹ nhân nhà mình mặt bình thường lạnh nhạt nhưng hôm nay lại ứng đỏ cả lên.

Hạ Lan Vi xoay người trở về phòng, đi vào, Cô Cô Gà liền nhảy tới, vung cánh ra, lông gà đập thẳng vào người nàng, cái mào xanh dựng thẳng lên, ngữ khí không tốt nói: "Ngươi, cái nữ nhân này! Đi đâu mà giờ mới về?"

Nó ngửa đầu một chút, mắt lập trợn to, hai cánh lập tức đập liên hồi: "Trên người còn dính mùi son phấn của nữ nhân này!"

Hạ Lan Vi lười cùng nó nói chuyện, trực tiếp lướt qua nó, lăn lên trên giường.

Cô Cô Gà lắc lư mình, chạy đến mép giường, nhìn chằm chằm Hạ Lan Vi, do dự muốn nói chuyện hôm nay Hi Loan đã tới cho nàng.

Nếu nàng biết Hi Loan còn nhìn thấy mấy thứ kia, nói không chừng sẽ ảo não, đau lòng, còn mắng chính mình nữa. Nó hoảng hốt một hồi, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định nói chung chung thôi.

"A Lan, hôm nay Hi Loan nhìn rất tức giận." Cô Cô Gà thật cẩn thận nhắc nhở.

"Thật à?"

Sư phụ? Chẳng trách hôm nay sư phụ có chút kỳ quái, lần sau vẫn nên nói rõ thì hơn.

Cô Cô Gà lại tiếp tục nói: "Ta thấy ngày mai ngươi nên đi xem hán thể nào thì hơn."

"Biết rồi, biết rồi."

Hạ Lan Vi gập một cái, không kiên nhẫn trở mình, "Nam nhân ấy à, đồ dành một chút là lại tốt lên thôi."

Tiếp đến là tiếng hít thở đều đặn của nàng.

Ánh trăng buông xuống, trên núi vô cùng yên tĩnh, Hạ Lan Vi đang ngủ ngon lành, mà hiện giờ có người, bất luận làm thế nào cũng không ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nam nhân đồ dành một chút là lại tốt lên thôi

Hi Loan cầm cuốn cuốn sổ, ngón tay thon dài trắng nõn vuốt ve chiếc bìa màu xanh vên ngoài, đầu ngón tay khẽ lật trang đầu ra.

Trong trang đầu ghi vắn tắt một đoạn giới thiệu...

【Chàng, là chương môn của Lăng Tiêu môn, thuộc vào thể hệ tài năng nhất trong giới Tu Tiên.

Nàng, chỉ là một hài tử bị vứt bỏ ven đường.

Mấy năm trước, sau khi thân ma đại chiến, chàng ôm nàng về nhà, thu nhận nàng làm đồ đệ, dốc lòng nuôi nấng, chăm sóc.

Nàng, là đồ nhi của chàng, nàng xem chàng như núi trên trời cao, kính trọng chàng, yêu thương chàng, nhưng lại chưa từng nghĩ, mối quan hệ này lại dần dần thay đổi.

Trong một đêm xuân, nàng hai mắt nhắm lẹ, yếu ớt, kiều mị gọi chàng một tiếng sư phụ.

Ý loạn tình mê, chàng nói: "Đồ nhi ngoan, ngươi là của vi sư...Ngươi chỉ có thể là của vi sư..."】

"Bộp..."

Hi Loan đột nhiên gấp mạnh cuốn sổ lại, gương mặt đỏ ửng lên, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập.

Cô Cô Gà ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm bóng dáng cứng đờ của Hi Loan, thầm nghĩ: "Không xong, Hi Loan đạo quân hình như đang rất tức giận..."

Hi Loan khôi phục một chút tâm trạng, lý trí khuyên bảo chàng mau dừng tay lại, nhưng chàng lại không khống chế được, cầm lấy cuốn sổ kia, tiếp tục nhìn xuống đoạn dưới.

【Phần thứ nhất...Lão hán đẩy xe】

Đây là cái gì? Hi Loan nghi hoặc.

Vừa mở ra, một bức họa đồ tình mỹ lập tức đập vào mắt chàng.

Đây là kiểu đồ họa kèm theo chữ.

Dưới gốc hoa đào, một nam một nữ, quần áo xộc xệch, tư thế thân mật. Nam nhân ôm nữ nhân, cánh hoa đào màu hồng nhạt bay lá tả, lơ lửng xung quanh hai người.

Tuy phong cách vẽ có hơi thô, nhưng những người tình mắt sẽ vẫn thấy được hai người này đang làm cái gì. Huống hồ, bên cạnh còn có nội dung...

【Nam tử giọng đầy mờ ám, nói: "Thế nào... Muốn sao?"

"Sur phụ...Sur phụ..." Nữ tử khe khẽ rên lên.

"Cầu xin vi sư đi..."

Thoạt đầu nhìn qua, người đang cầm cuốn sổ không có chút biểu tình nào, nhưng nếu nhìn kỹ lại mới thấy, chàng đang nắm chặt cuốn sổ, ngón tay khẽ run lên.

Hi Loan bình thường mặt mũi đều nhu hòa tuấn mỹ, nhưng giờ phút này lại đỏ gay lên, ngay cả khóe mắt cũng hơi đỏ, trông mị hoặc vô cùng.

Đôi mắt bình thường luôn tĩnh lặng, không một gợn sóng thì lúc này lại hỗn loạn, mờ mịt, có chút vô tội. Giống hệt một con thỏ con bị kinh sợ.

Ở giới Tu Tiên, không có thiếu niên thành danh, công lực cao cường nào nghe danh Hi Loan đạo quân mà không sợ. Nay truyền ra ngoài chuyện Hi Loan đạo quân lại y hệt một con thỏ con, chắc không ai tin đâu.

Đương nhiên bọn họ không thể tưởng tượng được, Hi Loan bọn họ kinh sợ từ trước tới nay, hiện giờ mặt mũi đỏ bừng, biểu tình quý dị, cầm cuốn sổ đó, tiếp tục đọc.

Bây giờ đã...

【Phần thứ hai...XXXX】

【Phần thứ ba...XXXX】

【Phần thứ tư...XXXX】

...

Đêm, còn rất dài.

Hạ Lan Vi ở lầu hai uống được nửa chén trà rồi liếc mắt nhìn xuống dưới lầu.

Thính Tuyết sai hai hạ nhân đem trà tới, nhìn theo ánh mắt các nàng, hơi mỉm cười, thấp giọng nói: "Công tử là đang đợi Bạch Thước tỷ tỷ sao?"

"Đúng vậy!" Lâm Tư Dao oán giận nói: "Sao lâu như vậy còn chưa ra?"

Thính Tuyết cười, thanh âm như mang theo ma lực trấn an, từ từ nói: "Lâm công tử đừng vội, mỗi lần Bạch Thước tỷ tỷ biểu diễn, đều là dốc lòng chuẩn bị rất lâu."

Lâm Tư Dao nghe qua qua, vội vàng ăn món đậu hủ nóng, cuối cùng vẫn kiên nhẫn ngồi chờ. Nàng có chút mót, nói Thính Tuyết một tiếng rồi theo gã sai vật đi về hướng nhà xí.

Đi qua một căn phòng, bên trong vang lên tiếng "Lách cách" giòn giã, như là đồ sứ rơi vỡ vụn dưới đất.

Lâm Tư Dao hoảng sợ, nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng phẫn nộ trách cứ, "Ngươi tiện nhân này! Xem ta thu thập ngươi thế nào!"

Giọng nói này...

Lâm Tư Dao dừng lại, một đôi mắt hạnh xinh đẹp chứa đầy phẫn nộ.

Trong phòng, một nam tử cao lớn vạm vỡ, vẻ mặt dữ tợn, giống như vừa nghe được chuyện gì, hân há miệng cười to, cầm mảnh sứ vỡ lên, cười nhạt một tiếng, nói: "Ngươi sao? Ngươi nói ngươi là Cửu hoàng tử?"

Nam nhân tiếp theo cười ha ha, khinh thường nói: "Nếu ngươi là Cửu hoàng tử, thì ta là hoàng đế đấy! Huống chi..."

Nam nhân dần dần đến gần, thanh âm thấp xuống, lạnh như băng: "Nếu thật là Cửu hoàng tử thì như thế nào? Hiện giờ thiên hạ là của Thái Tử, đều là Lâm gia ta ở sau lưng chống đỡ. Chẳng lẽ hân còn sẽ vì một cái phế vật như ngươi mà trách cứ ta, cái này hân dám ư?"

Nam tử ở trên giường kia không ngừng siết chặt mảnh sứ trong tay, mảnh sứ trắng khiến máu nhuộm đỏ bàn tay hân, đôi mắt đỏ ngầu, tràn đầy oán hận.

"Thế nào? Ngươi từ giờ theo ta đi, về sau tự nhiên sẽ có cái hưởng không hết..."

"Loảng xoảng." Cửa bị một người bên ngoài đã văng ra.

Lâm Tư Dao cầm trường kiếm, đập vào cửa, tức giận quên mất không hạ giọng, định chửi tục một câu nhưng may kìm lại kịp thời, nói: "Điều dân to gan lớn mật! Cư nhiên cưỡng đoạt dân nữ! Để xem ta có đánh chết ngươi không?"

Hạ Lan Vi tay bưng chén trà khê run lên, nước trà lập tức trào ra ngoài. Phía xa, nghe thấy tiếng sư tỷ nhà mình ồn ào liên vội vàng đứng dậy, chạy tới xem.

Nàng đi tới cửa, thấy dưới đất chén trà vỡ nát, hai gã nam nhân tai to mắt lớn bị đánh nằm trên đất, thành một đồng to. Mà sư tỷ nhà mình lại ở trên giường, an ủi "nữ tử" vừa được cứu.

Tình huống này, vừa nhìn liền hiểu ngay.

Phía sau, một đám hạ nhân cảm thấy chạy tới đây, bị Hạ Lan Vi chặn ngay trước cửa. Đệ tử tu tiên ở phạm giới đều không dễ dàng sử dụng linh lực, huống chi, đối phó với mấy kẻ hèn mọn này, lấy thân thủ của nàng hiện tại, dù không dùng linh lực cũng đủ đối phó với mấy con kiến nhỏ này.

Lâm Tư Dao dựa vào mép giường nhìn "nữ tử" có chút vô lực, nàng đi lên, chuẩn bị an ủi một phen. Nhưng cảnh trước mắt khiến nàng cả kinh, nói không ra lời.

Một đầu áo hân rơi xuống, lộ ra da thịt trơn bóng, lông mày đậm gắt gao nhăn lại, một đôi mắt đen thâm thúy, khuôn mặt tuyệt mỹ có phần tái nhợt, đôi môi mỏng hơi động.

Càng quan trọng là, cổ hân rõ ràng nhô lên hầu kết...

"Nữ tử" được cứu đó là nam!

Lâm Tư Dao lúc này mới ý thức được, nhìn chằm chằm gương mặt hân, trong lúc thất thần, khuôn mặt dần dần đỏ lên.

Mặc Hàn cũng nhìn chằm chằm nữ nhân vừa cứu mình.

Nữ phần nam trang tới thanh lâu, cả kinh thành này sợ là không có thiên kim nhà ai dám làm thế. Tư thế cảm kích này, xem ra...

Hạ Lan Vi đánh ngắt hết đám hạ nhân bên ngoài, đi vào phòng, liền thấy bộ dáng thất thần của Lâm Tư Dao, đang chuẩn bị tiến lên nói vài câu, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân, một đám hắc y nhân vọt vào.

Kẻ cầm đầu tiến lên vài bước, chấp tay cúi một cái, thấy trong phòng có hai người ngoài ý muốn, hân liền đầu thỉnh tội nói: "Chủ nhân, thuộc hạ đến chậm rồi."

Mặc Hàn nhẹ nhàng lên tiếng, Từ Ngụy mới đứng lên, tiến tới đỡ Mặc Hàn dậy.

"Đa tạ cô nương ra tay tương trợ." Mặc Hàn nhìn Lâm Tư Dao nói lời cảm tạ.

Lâm Tư Dao lắc lắc đầu, nhìn hân rồi lại gật gật đầu, cuối cùng xua xua tay, đỏ mặt nói: "Không cần cảm tạ, không cần cảm tạ đâu!"

Mặc Hàn cúi đầu nhìn nàng.

Nàng sững sờ trong chốc lát, nhìn gương mặt tuấn mỹ của Mặc Hàn, nhất thời không biết nên nói gì, thật lâu mới nói ra một câu: "Lần sau lại có người cưỡng ép ngươi thì nhớ tìm ta! Ta giúp ngươi đánh hân!"

"....."

Từ Ngụy kinh ngạc nhìn Lâm Tư Dao, Hạ Lan Vi đỡ trán, câu đó cũng có thể nói ra được sao?

Nàng thọc trộm Lâm Tư Dao một cái, Lâm Tư Dao căn bản không để ý tới nàng, lấy một con hạc giấy màu hồng nhặt trong áo, đưa cho hắn, tha thiết nói: "Người nếu...Người nếu muốn tìm ta, có thể nói với nó, đến lúc đó ta sẽ lập tức trở về tìm người."

Khỏe miệng Hạ Lan Vi khẽ giật giật, Mặc Hàn lại cười một tiếng, đôi mắt đen láy khẽ lay động, hạ thấp giọng nói: "Được."

Giọng nói trầm thấp lọt vào tai, như rượu làm say lòng người.

Chờ hai người đi rồi, Mặc Hàn mới sửa sang lại quần áo đang xộc xệch, bộ dáng thông dong tự nhiên, hoàn toàn khác lúc này.

"Chủ nhân...Hai nữ nhân đó là..."

Mặc Hàn nghịch hạc giấy trong tay, nói: "Ngoài ý muốn thôi."

"Tin tức truyền ra chưa?" Hắn hỏi.

"Hoàng Thượng giờ đã nhận được tin tức, ngài ấy đang rất tức giận, phái người qua Đông Cung tìm Thái tử rồi. Chỉ là...thanh danh của chủ tử, chi sợ..."

Mặc Hàn cười nhạo một tiếng, đem cát hạc giấy trong tay vào trong áo, nhàn nhạt nói: "Thứ đó ta vốn dĩ không có, cần gì phải để ý..."

Hạ Lan Vi lôi kéo Lâm Tư Dao ra khỏi Túy Hoa lâu, vội vàng trở về Đạo Diễn tông. Bởi vì thời gian quá muộn, càng bởi vì Mặc Hàn. Nàng cảm thấy lòng dạ người này quá sâu, mà sự tự lại nhà mình lại tâm tư đơn thuần...

Hai người này...

Hạ Lan Vi lắc đầu, lười nghĩ nhiều.

Nàng trở lại sân, toàn bộ sân là một mảnh đen như mực. Đêm nay, ánh trăng không sáng lắm, nên tầm nhìn cũng không rõ.

Nhưng bóng đêm như vậy, Hạ Lan Vi mới thấy cảm giác an toàn, đặc biệt là khi phát hiện trong phòng sư phụ cũng đã tắt đèn.

Nàng rón ra rón rén đi qua sân, trong lòng không ngừng đắc chí: "Hắc hắc hắc! Sư phụ ngủ ngon như vậy! Đêm nay lại tránh được một kiếp rồi."

"Con đi đâu thế?" Giọng Hi Loan bất thành linh vang lên sau lưng Hạ Lan Vi.

"A a a a!"

Hạ Lan Vi hét lên một tiếng, nhảy ra xa tận hai mét, toát mồ hôi lạnh, nhờ có ánh trăng nhàn nhạt, nàng mới thấy rõ sư phụ mỹ nhân nhà mình.

Nàng ôm ngực, tim đập thình thịch nói: "Sư phụ! Người nửa đêm không ngủ, lại mặc bạch y đứng ở đây, sẽ dọa chết người đấy!"

Hi Loan nhìn chăm chăm nàng, môi run run, không nói một lời, bóng đêm nồng đậm, không thấy rõ biểu tình của chàng.

Hạ Lan Vi phát hiện lời mình nói không được tốt lắm, vội vàng cười sửa lại: "Ý của đồ nhi nghĩa là nửa đêm sư phụ không ngủ, sẽ có hại cho thân thể."

Dưới ánh trăng mờ lung, Hạ Lan Vi cười xán lạn, một đôi mắt trong trẻo có thần, khuôn mặt trắng nõn nhu hòa.

Hi Loan mắt tự nhiên, nhìn đi nơi khác, trên mặt vẫn còn chút hồng hồng.

Nghe Hạ Lan Vi gọi một tiếng "Đồ nhi" rồi lại "Sư phụ", Hi Loan liền nhớ tới nội dung cuốn sổ vừa mới xem khi nãy.

Trên mặt dâng lên một trận huyết khí.

Chàng nguyên bản là định nói cho Hạ Lan Vi, về sau không nên xem thứ bại hoại như vậy nữa. Thứ đồi bại, nhưng lời cứ đến bên miệng, lại không mở miệng nói ra được. Huống hồ nếu nói những lời đó, chẳng phải đồ nhi của chàng cũng sẽ biết chàng đã xem mấy thứ đó rồi sao?

Nghĩ đến đây, mặt Hi Loan càng đỏ hơn. Đều do ngày thường chàng dạy dỗ không tốt, mới làm Lan Vi giống hôm nay, đi xem mấy thứ bại hoại, đều là chàng làm sư phụ không tốt, nhưng lại không có cách gì để nói.

Hi Loan thở dài một hơi, xoa xoa lông mày, trước sau cũng không dám nhìn Hạ Lan Vi, có chút bất đắc dĩ nói: "Con nghỉ ngơi sớm đi."

Nói xong cũng không đợi Hạ Lan Vi lên tiếng, đi thẳng về phòng.

Hạ Lan Vi nhìn chăm chăm sư phụ nhà mình rồi đi, vô cùng nghi hoặc. Nếu lúc này là ban ngày, nàng đã nhìn thấy, sư phụ mỹ nhân nhà mình mặt bình

thường lạnh nhạt nhưng hôm nay lại ửng đỏ cả lên.

Hạ Lan Vi xoay người trở về phòng, đi vào, Cô Cô Gà liền nhảy tới, vung cánh ra, lông gà đập thẳng vào người nàng, cái mỏ xanh dựng thẳng lên, ngữ khí không tốt nói: "Ngươi, cái nữ nhân này! Đi đâu mà giờ mới về?"

Nó ngửa đầu một chút, mắt lập trợn to, hai cánh lập tức đập liên hồi: "Trên người còn dính mùi son phấn của nữ nhân này!"

Hạ Lan Vi lười cùng nó nói chuyện, trực tiếp lướt qua nó, lẩn lên trên giường.

Cô Cô Gà lắc lư mình, chạy đến mép giường, nhìn chằm chằm Hạ Lan Vi, do dự muốn nói chuyện hôm nay Hi Loan đã tới cho nàng.

Nếu nàng biết Hi Loan còn nhìn thấy mấy thứ kia, nói không chừng sẽ ảo não, đau lòng, còn mắng chính mình nữa. Nó hoảng hốt một hồi, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định nói chung chung thôi.

"A Lan, hôm nay Hi Loan nhìn rất tức giận." Cô Cô Gà thật cẩn thận nhắc nhở.

"Thật à?"

Sư phụ? Chẳng trách hôm nay sư phụ có chút kỳ quái, lần sau vẫn nên nói rõ thì hơn.

Cô Cô Gà lại tiếp tục nói: "Ta thấy ngày mai ngươi nên đi xem hán thể nào thì hơn."

"Biết rồi, biết rồi."

Hạ Lan Vi ngáp một cái, không kiên nhẫn trở mình, "Nam nhân ấy à, đồ dành một chút là lại tốt lên thôi."

Tiếp đến là tiếng hít thở đều đặn của nàng.

Ánh trăng buông xuống, trên núi vô cùng yên tĩnh, Hạ Lan Vi đang ngủ ngon lành, mà hiện giờ có người, bất luận làm thế nào cũng không ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hóa Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Sư phụ kì quái

Edit: Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Ngày thứ hai Hạ Lan Vi đã dậy từ lúc sáng sớm.

Hôm qua ngủ một giấc thật sâu làm thể xác và tinh thần của nàng đều trở nên thoải mái, nàng duỗi lưng, đi ra khỏi phòng.

Trên cây đào hoa nở rộ, có mấy cánh hoa rơi lả tả, bàn đá ở dưới thân cây lại không có một bóng người.

Nàng nhìn một vòng xung quanh, cũng không thấy được bóng dáng của người đó như ngày thường, chỉ có Cô Cô Gà mập mập đang rìa lông, giờ chân bới bới chỗ rễ cây.

Nàng quay người gõ cửa phòng Hi Loan, trong phòng im ắng không có một tiếng động, hồi lâu cũng không có người mở cửa.

Nàng đi đến chỗ bà đá ngồi xuống, đợi nửa khắc, cuối cùng vẫn nhìn không được hỏi Cô Cô Gà đang mãi mê bới đất: "Người biết sư phụ đi đâu không?"

Giống như lúc nàng đi tìm sư phụ chơi cờ, hần trả lời không rành sau đó liền quay người đi uống trà; tìm sư phụ luyện kiếm, sư phụ lại khoái thác muốn nàng tự luyện.

Lúc cùng ăn cơm, tuy rằng từ trước đến nay sư phụ cũng không nói nhiều lắm nhưng ít nhất thỉnh thoảng vẫn sẽ trả lời, còn thường xuyên gấp đồ ăn cho nàng, đầu giống như bây giờ, im lặng từ đầu đến cuối, giống như một người gỗ.

Ngay cả Cô Cô Gà cũng nhìn ra, lắc lắc đầu hỏi nàng có làm chuyện gì chọc cho đạo quân không vui hay không.

Trong lòng Hạ Lan Vi bị đè nén không thôi.

Mấy ngày qua sư phụ vẫn luôn trốn tránh làm nàng chưa gặp được mấy lần, làm gì có cơ hội để làm chuyện gì, chỉ có chuyện ngày đó đi Tuý Hoa lâu

cùng với Lâm Tư Dao.

Chính là...

Hạ Lan Vi cắn đũa, trộm nhìn qua khuôn mặt vô cảm đang ưu nhã ăn cơm của sư phụ nhà mình, mặt nhăn thành một đoàn.

Sư phụ sẽ không phải vì chút việc nhỏ đó mà tức giận chứ?

Lại còn tức giận lâu như vậy?

Nhưng mà trong những ngày qua nàng đã tìm vô số lý do để tiếp cận sư phụ mỹ nhân, đúng là đều bị sư phụ từ chối.

Nàng nghĩ mãi, vẫn không thể giải thích được, nghĩ tới nghĩ lui, quyết định vẫn nên hỏi cho rõ ràng là tốt nhất, vì thế ho nhẹ một tiếng, lớn gan nói: "Sư phụ."

"Ừm?"

Hi Loan hồ hững đáp, thậm chí không liếc mắt qua nhìn nàng, chỉ là ở phía dưới bàn đối diện, bàn tay thon dài lặng lẽ nắm chặt.

Nhìn thấy biểu tình lạnh nhạt xa cách của Hi Loan. Khoé mắt Hạ Lan Vi cảm thấy chua xót, vốn dĩ chuẩn bị nói bóng gió để dò xét, cứ như vậy mà buột miệng nói ra: "Sư phụ, người giận đồ nhi phải không?"

Tay cầm đũa của Hi Loan dừng một chút, nâng đôi mắt đẹp lên bình tĩnh nhìn Hạ Lan Vi chậm rãi nói: "Tại sao lại tức giận chứ?"

Bàn tay phía dưới nắm lại thật chặt.

Hạ Lan Vi nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của sư phụ nhà mình, bình tĩnh nghiêm túc không giống như đang nói dối, chỉ là...

Nàng xích lại gần một chút, kéo tay áo của sư phụ theo bản năng, có chút ủy khuất nói: "Chính là gần đây sư phụ đều không gặp đồ nhi."

Hạ Lan Vi vốn dĩ vô tâm, có thể làm nàng không tự giác lộ ra bộ mặt ủy khuất, có thể thấy được là đáy lòng thật sự để ý, có chút ủy khuất.

" Là con suy nghĩ nhiều rồi."

Hi Loan mở miệng nghiên đầu nhìn Hạ Lan Vi bình tĩnh nói: "Mất ngày nay vì sư thật sự có chuyện quan trọng phải làm, nên con suy nghĩ nhiều rồi."

Nói xong nhẹ nhàng kéo ống áo bị Hạ Lan Vi nắm ra.

Hạ Lan Vi ưỡn oai ưỡn xù đồng ý, rõ ràng đã nghe được đáp án, nhưng nàng vẫn không thể nào vui nổi, mí mắt sụp xuống, lông mi tạo thành bóng mờ nhạt nhạt phía dưới.

" Người——"

Hi Loan dừng một chút, đứng lên nhìn Hạ Lan Vi, trường bào màu trắng lay động trong không khí, tiếp tục nói: "Người tu tiên hẳn là nên đem tâm tư đặt trên chuyện tu luyện, con tuy có thiên phú nhưng cũng không thể lười biếng, càng không thể——"

" Càng không thể có tâm tư đen tối, làm những việc trái với chính đạo." Nói xong Hi Loan ngay lập tức xoay người rời đi.

Lúc xoay người, trong nháy mắt khuôn mặt nghiêm túc của đạo quân Hi Loan nhẹ nhàng thở phào.

Mà Hạ Lan Vi mặc dù không hiểu gì cũng nhanh chóng đi về phòng.

Trong phòng Cô Cô Gà ngâm một hòn đá màu đen lớn như ngón tay cái, vừa thấy Hạ Lan Vi đi vào, nó đưa đá trong miệng tới, vung vẩy cánh nhìn Hạ Lan Vi vui vẻ nói: "Nữ nhân."

Hạ Lan Vi cả người thất thần giống như ban phát ân huệ mà liếc mắt nhìn Cô Cô Gà một cái. Lông xinh đẹp bóng loáng của Cô Cô Gà khẽ động, mổ mỏ đá trên mặt đất, hưng phấn nói: "Chúng ta chơi cờ caro đi! Chính là loại ngày hôm qua người dạy ta đó!"

Không sai...

Đã nhiều ngày sư phụ không để ý tới nàng, bóng dáng của Lâm Tư Dao cũng không thấy, Hạ Lan Vi bị đè nén cảm thấy nhàm chán đến không chịu nổi, bắt đầu đánh cờ năm quân cùng một con gà.

Nghĩ đến mình bây giờ phải lưu lạc đến tình trạng này nàng càng buồn hơn, hữu khí vô lực khoát tay biểu thị chính mình không có hứng thú.

Cô Cô Gà khẽ hừ một tiếng, gấp một hòn đá đặt ở trên một ô vuông của bàn cờ, lăm lăm:

"Không chơi thì không chơi...bồn gà cũng có thể tự chơi được."

Hạ Lan Vi nằm trên giường, hai mắt mở to, nhìn chăm chăm vào đỉnh màn, suy nghĩ. Thật lâu sau, nàng mới sâu kín nói ra.

"Cô Cô Gà..."

Cô Cô Gà đang tự mình chơi đến khi thế ngất trời căn bản không rảnh để ý đến Hạ Lan Vi.

Hạ Lan Vi cũng không thèm để ý, nhìn chăm chăm đỉnh màn tiếp tục nói.

"Nếu có một ngày, ta đi rồi——"

Giọng nàng bắt đầu có chút nghẹn ngào: "Nếu ta đi rồi thì người có còn nhớ ta không?"

"Còn có sư phụ... cũng không biết người sẽ như thế nào..." Hạ Lan Vi lẩm bẩm.

"Hoan hô! Bên trái của ta thắng!"

Cô Cô Gà vui mừng nhảy nhót, xoay người nhìn Hạ Lan Vi đang nằm trên giường, đầu gà lắc qua lắc lại, vỗ vỗ cánh, giống như bộ dáng chống nạnh nói: "Nữ nhân, người lại nghĩ đến lên chuồn đi đâu chơi à?"

"Nếu người mang quả khô về cho ta, chính là ở quán Trần Kí trong Linh Xuyên thành mà ta thích ăn nhất, ta sẽ thương tình tha thứ cho người! Cũng không mách với đạo quân!"

Hạ Lan Vi ném cái gối đầu từ trên giường xuống, Cô Cô Gà hét lên một tiếng, đập cánh kêu một hồi. Nàng kéo chăn qua trùm kín mặt mình, âm thầm trốn mất.

Quả nhiên nàng không nên kỳ vọng gì ở con gà không đứng đắn kia.

*****

Đêm đến.

Chân trời có mây đen, một đám mây đen lớn chậm rãi đi đến, che khuất mặt trăng tròn, trong rừng bóng cây khẽ lay động, đèn nhánh yên tĩnh.

Một nam tử nam tử mặc quần áo màu đen tuyền đứng tựa vào thân cây, tóc đen trút xuống như thác nước, óng ánh đen bóng. Gió thổi qua, lộ ra nửa khuôn mặt đẹp đến kinh ngạc.

Hạ Lan Vi nhíu mày, người này là ai?

Bên cạnh nữ tử mặc váy lụa màu trắng khuôn mặt lạnh lùng như ánh trăng, vội vàng bước tới.

Nam tử mặc quần áo đen chậm rãi xoay người, lộ ra đôi mắt màu đỏ đậm yêu dã.

Khoé miệng hơi nhếch lên, yêu mị quý dị.

Là sư phụ.

Hạ Lan Vi kinh hãi.

Mặt nữ tử mặc bạch y băng hàn, lạnh lùng nói: "Hi Loan người tự nhiên còn dám xuất hiện trước mặt ta."

Hi Loan cứ như không nghe thấy, áo đen thêu hoa văn màu đỏ đậm bay bay theo gió, chàng nhẹ nhàng cười ra tiếng, quý dị như thanh âm của ma quỷ, khí thế bức người.

Ngay sau đó, bạch y nữ tử rút trường kiếm ra, đâm xuyên qua ngực Hi Loan, khoé miệng của Hi Loan chảy máu ào ạt, thân hình cao lớn của chàng thẳng tắp quỵ xuống, cánh tay thon dài ở trong tay áo vô lực rũ xuống, mất đi cảm giác.

"Người nên chết sớm." Bạch y nữ tử oán độc nói.

Hạ Lan Vi mở hai mắt ra, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Thì ra là nằm mơ.

Nàng may mắn thở phào một hơi, vỗ vỗ lồng ngực đang sợ hãi.

Giờ phút này ánh nắng mặt trời đã chiếu xuống ngoài cửa sổ, một nam tử bạch y đẩy cửa đi vào.

Hi Loan bưng thuốc đi vào, thấy Hạ Lan Vi ở trên giường đã tỉnh lại, vội vã đi đến mép giường, lo lắng nhẹ nhàng hỏi: "Con tỉnh rồi à? Đã ốm ba ngày rồi,

sao vẫn chưa khoẻ nhỉ?"

Hạ Lan Vi lắc đầu.

Hi Loan bung lên một chén thuốc màu đen đặc quánh, múc một muỗng lên thổi mát cái, đem đến bên miệng Hạ Lan Vi.

Hạ Lan Vi hỏi đặng không, chàng liền gật đầu theo bản năng.

"Ngoan."

Hi Loan thân mật sờ đầu nàng, nhẹ nhàng dỗ dành nói: "Không uống thuốc thì sao có thể khỏi được? Nào ngoan ngoan uống thuốc đi..."

Hạ Lan Vi trở mặt, nhưng vẫn quan ngoãn há miệng, uống hết từng ngụm, thế nhưng lại không cảm thấy đắng lắm.

Nàng nhớ tới cảnh trong mộng, nghĩ một chút thôi đã cảm thấy sợ, lòng có chút đau nhào vào trong ngực Hi Loan một phen, nức nở nói: "Sư phụ con vừa mới mơ thấy người bị giết! Con thật sợ hãi."

Hi Loan thở dài, hôn lên trán nàng nói: "Nha đầu ngốc vì sư sẽ mãi mãi không rời xa con."

Hạ Lan Vi ở trong ngực Hi Loan liên tục gật đầu, nàng nhìn khuôn mặt ôn nhu tuấn tú của Hi Loan giống như tiên, lòng vừa động, nói:

""Sư phụ kỳ thật đồ nhi vẫn luôn đối với người có——"

Hi Loan không nói gì chỉ nhìn nàng mỉm cười giống như là cổ vũ nàng tiếp tục nói.

Hạ Lan Vi nhận đủ dũng khí, mở miệng: "Sư phụ thật ra đồ nhi thích——"

Cơn đau kịch liệt truyền đến, làm cho Hạ Lan Vi chợt nói không ra tiếng, ngũ tạng giống như bị đốt. Khoé miệng nàng bắt đầu chảy ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhìn Hi Loan, Hi Loan vẫn duy trì nguyên nụ cười sùng nịnh đó.

Một bạch y nữ tử từ bên ngoài đi vào, đi đến mép giường đặc ý nhìn Hạ Lan Vi.

"Người...người là..."

Bạch y nữ tử cười to vài tiếng: "Ta là ai..."

Nàng ta chậm rãi tới gần, khuôn mặt thanh lãnh nhiễm oán độc, ánh mắt loé lên tia tà ác, "Ta chính là nữ chính..."

Nàng ta cúi người xuống, giọng nói lạnh băng như rắn độc, "Thấy không, đây là kết cục khi đoạt nam nhân của nữ chính..."

Hạ Lan Vi bắt đầu phun ra từng ngụm máu tươi, tầm mắt dần dần mờ hồ. Bên tai không ngừng truyền đến tiếng cười của nữ chính.

Nàng có sức mở mắt ra nhìn về phía Hi Loan, Hi Loan vẫn sùng nịnh ôn nhu nhìn nàng chết đi.

"A a a!"

Hạ Lan Vi bật dậy trên người toát ra từng trận mồ hôi lạnh.

Nàng cảnh giác nhìn xung quanh.

Cô Cô Gà nhảy ba bước đến quan tâm hỏi: "A Lan người sao thế? Nói mơ từ nãy đến giờ."

Hạ Lan Vi xoa xoa đầu, nhìn chằm chằm Cô Cô Gà đánh giá bày biện trong phòng một chút, thoát nhìn hết thấy đều bình thường.

Xác định chính mình không phải đang mơ liền thả lỏng.

Chỉ là hồi tưởng lại giấc mơ vừa nãy mộng trong mộng..

Mặt nàng thêm tái nhợt, gắt gao nắm chặt chân trong tay, như nhất thời rơi vào trong hầm băng, cả người rét run, trái tim trở nên lạnh giá.

Ở Đạo Diễn tông cứ cách ba năm sẽ tổ chức một đại hội võ thuật, đệ tử trên 15 tuổi mới có thể tham gia.

Hôm nay là ngày thứ nhất đại hội diễn ra. Người dành chiến thắng năm xưa đã lên đài từ sớm.

Đệ tử 36 phong các, chỉ cần có điều kiện phù hợp đều có thể báo danh để tham gia. Cho dù không phù hợp điều kiện báo danh, cũng đi đến xem náo nhiệt, nhìn người ta thi đấu.

Đại hội bàn luận võ này xem như việc trọng đại của Đạo Diễn tông, võ trường trồng trái của ngày xưa cũng trở nên chen chúc đầy ắp người, trong chốn

lát, có chút chật chội.

Hạ Lan Vi dậy từ sớm, nghĩ đến không có việc gì để làm, liền đi đến võ trường xem thi đấu. Thế nhưng giờ phút này, hai mắt nàng vô thần, đáy mắt có bóng tối, toàn thân tản ra khí thế người sống chờ đến gần

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Người còn muốn như thế nào?

Edit: Astute Nguyễn

Beta: Đậu Xanh

Vừa nhớ tới cảnh trong mộng tối qua, Hạ Lan Vi bắt đầu lo lắng.

Những cảnh trong mơ quá chân thật. Nàng nhận không được lại nhớ tới nội dung cuốn « tu tiên để báo thù ».

Xuyên tới nhiều năm như vậy, những tình tiết trong sách nàng không dám quên và cũng không thể quên.

Người trong võ trường chen chúc nhau, tất cả đều là đệ tử Đạo Diễn tông. Hạ Lan Vi hí mắt nhìn xung quanh, trong lòng hơi đắn đo.

Nàng xoay người lại, thoáng nhìn thấy một thân áo lam của Lam Ly Hạo, hấn cảm bội kiếm, khoanh tay trước ngực, đứng giữa đám người, lạnh lùng nhìn vào lối đi.

Dáng người hấn đỉnh đặc, khuôn mặt thanh lãnh cao ngạo, đứng giữa một đám đệ tử Đạo Diễn tông, trông vô cùng nổi bật, làm người khác không dễ ý cũng khó.

Hạ Lan Vi nhìn hấn, nàng lại ngây người nghĩ tới cốt truyện.

Lâm Tư Dao từ phía sau đi tới, thấy Hạ Lan Vi đang ngăn người. Nàng đưa mắt theo hướng Lan Vi nhìn, thấy thân ảnh cao lãnh anh tuấn của Lam Ly Hạo.

Chà, tên này không phải tên nhị ca lạnh lùng của Vân ca nhi sao?

Nàng ta đưa mắt nhìn hai người họ.

Sư muội đối Vân Ca nhi tốt như vậy, chẳng lẽ không phải vì rượu của Túy Ông à?

Lâm Tư Dao càng nghĩ càng cảm thấy chuyện chính là như vậy, nàng cười xấu xa, rón ra rón rén tới chỗ Hạ Lan Vi.

"Sư muội!"

Lâm Tư Dao đột nhiên xuất hiện từ phía sau làm Hạ Lan Vi giật mình, sợ hãi kêu một tiếng rồi nhảy sang bên cạnh, ôm ngực tức giận, trừng mắt nhìn Lâm Tư Dao.

"Hắc hắc hắc! Tiểu sư muội!" Lâm Tư Dao tiến tới ôm nàng, hí mắt cười. Hạ Lan Vi muốn giãy giụa nhưng không được.

Lâm Tư Dao làm mặt quỷ, ở bên tai Hạ Vi Lan không e dè, chế nhạo nói: "Ta vừa mới thấy muội nhìn chăm chăm Lam Ly Hạo đấy, chẳng lẽ, muội..."

Cuối câu nàng còn kéo dài ra, cười xấu xa, ý nghĩa câu vừa rồi không cần nói cũng biết.

Hạ Vi Lan trợn mắt, tức giận nói: "Tỷ nghĩ cái gì vậy? Muội sao có thể có tâm tư với hấn được chứ!"

Nam chính là của nữ chính, đây là vấn đề đã đóng thuyền, nếu nàng dám đoạt nam nhân của nữ chính chắc chắn sẽ sớm xuống sân diễn mà đi nhận com hộp.

"Hi hi hi!"

Lâm Tư Dao cười cười, ánh mắt giảo hoạt, trêu đùa: "Ta còn chưa nói muội có tâm tư với hấn, muội chối sớm thế làm gì?"

"A."

Biểu tình trên mặt Hạ Vi Lan viết "Lạy ông tôi ở bụi này", lạnh nhạt đáp lại, sau đó liếc mắt hỏi Lâm Tư Dao: "Mấy ngày hôm nay tỷ đi đâu? Sao mỗi lần muội tìm đều không thấy?"

Hạ Vi Lan phải ở cùng người nhàn chán mấy ngày.

Lâm Tư Dao che mặt, phảng phất màu hường tình yêu, say mê nói: "Ta, rơi vào lưới tình rồi."

"Hi hi ~"

Hạ Vi Lan ghét bỏ nói: "Công tử nhà ai xui xẻo như vậy? Lại bị tỷ thích?"

"Hắc hắc hắc ~" Trên mặt Lâm Tư Dao tràn đầy ý xuân, "Chính là công tử lần trước gặp ở Túy Hoa ấy! Ta biết tên chàng ấy rồi!"

"Sư tỷ" Hạ Vi Lan ngữ khí thận trọng, nghiêm túc nhắc nhở: "Tỷ chắc là biết rõ, hắn là người hoàng thất."

Lúc trước nàng ta đã bị phạt vì phạm tông quy không ít lần, hơn nữa ngày thường nhóm người trưởng lão cũng sẽ thường xuyên nhắc tới, Hạ Vi Lan Vi nhớ rõ ràng, người tu tiên không thể có liên quan tới cùng phạm nhân quá nhiều, đặc biệt là người hoàng thất.

Ở cuốn《tu tiên để báo thù》này, thế giới chia ra ba giới. Cao nhất là thượng giới ở trên chín tầng trời kia, xa vạn dặm. Trung giới là Tu Tiên giới, hạ giới còn lại là phạm nhân không hề có linh lực linh căn, tạo thành phạm giới. Tu tiên thành công, khi phi thăng sẽ phi thăng lên thượng giới.

Trong tam giới này, chỉ có Tu Tiên giới cùng phạm giới là chung sống một chỗ, giới hạn không rõ. Mấy trăm năm trước, chúng tiên điều tàn, Tu Tiên giới tiêu điều khó tả, vì thế có không ít người tu tiên cảm thấy tu tiên vô vọng, đi xuống phạm giới định cư, hoặc là giúp người sinh tử, hoặc xưng hùng làm ác, làm hại nhân gian.

Trong lúc ấy, phạm giới đại loạn.

Người tu tiên nếu kết hợp với nhau, sinh hạ trẻ mới mang linh căn. Xuất phát từ quy định bảo hộ huyết mạch và giữ hai giới cân bằng, Tu Tiên giới và phạm giới ký kết minh ước, quy định người tu tiên không được can thiệp quá nhiều vào phạm giới, vì tránh loại chuyện này phát sinh, nên người tu tiên và phạm nhân bị cấm kết thân.

Nói tới cùng thì, người tu tiên và người phạm bất đồng rất nhiều, hơn nữa còn đối với hoàng tộc một nước đã là quá rồi. Tu Tiên giới quy định, bất luận người tu tiên nào cũng không được kết giao với một người hoàng thất của phạm giới. Sợ hoàng thất ý có người tu tiên trợ lực mà làm cản.

Lâm Tư Dao hiển nhiên không thích nghe chuyện này, dùng tay chọc chọc Hạ Vi Lan, nói lảng sang chuyện khác: "Ta nói muội này, cũng nên tìm người mình yêu đương đi!"

"Chưa nghĩ tới." Hạ Vi Lan vô ngữ đáp lại.

"Chắc chắc chắc!" Lâm Tư Dao lắc đầu thở dài, "Muội thật là, cùng Hi Loan sư thúc giống nhau, đều là khúc gỗ. Đòi thầy trò hai người chỉ sợ muốn cùng nhau độc thân đến già rồi."

"....."

Lâm Tư Dao nói lung tung với Hạ Vi Lan vài câu rồi rời đi.

Hạ Vi Lan Vi xoay người nhìn về phía lối đi, bây giờ vẫn chưa bắt đầu thi đấu, nàng cũng không ở đây nữa, xoay người tìm một chỗ ngồi chờ.

Đằng sau có hai người một nam một nữ vội vàng đi tới, đặc biệt là nữ nhân kia, không biết Hạ Vi Lan Vi đột nhiên quay lại, chân không kịp dừng, đụng vào người nàng.

Trong tay Hạ Vi Lan Vi còn cầm huyền băng kiếm, chuôi kiếm lập tức đập mạnh vào hông nữ nhân hồng y đó.

Hồng y nữ nhân bị đau kêu lên, che lại chỗ xương hông, sắc mặt có chút đau đớn.

Hạ Vi Lan Vi hoảng sợ, chạy nhanh tới xem thương thế của nàng ta, liên tục xin lỗi.

Nữ nhân đó hất tay nàng, chỉ thẳng vào nàng mắng: "Người đi đứng kiểu gì thế, không có mắt à?"

Cái giọng đánh đá kia thật sự làm người nghe không dễ chịu chút nào.

Hạ Vi Lan Vi chưa nói gì, chỉ là liên thanh xin lỗi, mặc kệ thế nào, người ta cũng là bị kiếm của mình đập vào, nàng cũng có chút đuối lý.

Tiếng ồn ào nhanh chóng hấp dẫn sự chú ý của mọi người, đám người xung quanh liền quay hết lại nhìn.

Thẩm Thanh Phong đi tới, nhìn nhìn Hạ Vi Lan Vi cúi đầu xin lỗi, tay khẽ cầm tay áo nữ nhân đối diện, thấp giọng nói: "Ngọc Trúc, thôi bỏ đi, người ta đã xin lỗi rồi."

"Như thế này thì tính làm gì!" Ngọc Trúc thấy nam nhân bên cạnh tới giải hòa thì càng bức bối, nàng ta quay đầu lại trừng Thẩm Thanh Phong, tức giận nói: "Còn người nữa! Ta bị người khác làm thành thế này, người còn giúp người ta nói chuyện!"

"Sự muội..."

Thẩm Thanh Phong bắt đầu gọi một tiếng, hiển nhiên cũng là hết cách với Ngọc Trúc, nhìn Hạ Lan Vi, ánh mắt ngưng ngưng xin lỗi.

"Ta mặc kệ!" Ngọc Trúc thấy Thẩm Thanh Phong có giúp Hạ Lan Vi, hai mày cau lại, lửa giận bùng lên.

Nàng ta ngẩng đầu, rút trường kiếm bên hông ra, chỉ vào Hạ Lan Vi, trừng mắt hất cằm nói: "Tóm lại là đụng vào ta, chỉ nói một câu xin lỗi cũng không xong đâu!"

Hạ Lan Vi lạnh mặt, mở miệng nói: "Người còn muốn thế nào nữa?"

"Người còn muốn thế nào nữa?" Một giọng nói lạnh băng khác đồng thời vang lên.

Lam Ly Hạo ôm kiếm, bước tới, chắn trước mặt Hạ Lan Vi, trực tiếp đón nhận mũi kiếm, lạnh lùng nói: "Nếu ta không nhìn lầm, là các người vội vội vàng vàng chạy tới đây, giờ đụng phải người còn không biết xấu hổ mà dọa lại?"

Giọng Lam Ly Hạo vô cùng rõ ràng, mọi người xung quanh cũng đều nghe thấy.

"Người..."

Ngọc Trúc bị nghẹn, nói không ra lời, quơ quơ kiếm trong tay, Thẩm Thanh Phong chạy nhanh tới kéo nàng ta ra, đẩy về phía sau, chấp tay nhìn Hạ Lan Vi nói: "Chuyện này là do bọn ta không đúng, mong vị sư tỷ này lượng thứ."

Ngọc Trúc ở phía sau giãy giụa, hình như còn muốn nói gì đó lại bị Thẩm Thanh Phong trừng mắt một cái mới chịu yên.

Hạ Lan Vi vốn cũng không thù oán gì hết, thấy Thẩm Thanh Phong nói có lý lẽ liền im lặng, không lên tiếng.

Thẩm Thanh Phong lôi kéo Ngọc Trúc đi ra xa, Hạ Lan Vi mới xoay người, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lãnh đạm của Lam Ly, do dự một lát, nói: "Cảm ơn người."

"Không cần."

Lam Ly Hạo không biểu tình, lạnh lùng phun ra hai chữ.

Hạ Lan Vi xấu hổ, đang chuẩn bị tìm cơ bỏ đi, Lam Ly Hạo lại lấy một hộp gấm từ trong áo, đưa cho nàng.

"Vân Ca nhi kêu ta tới đưa cho người." Hắn giải thích.

"À..."

Vốn đang nghĩ chuẩn bị thế nào, nàng lại lập tức nhận hộp gấm.

Chiếc hộp đỏ thẫm, điêu khắc hoa văn phức tạp, vô cùng tinh mỹ. Bên trong là một tượng đất nhỏ nhắn tinh tế.

Tượng đất kia mặc váy đỏ rực, biểu tình khoa trương, khuôn mặt đỏ bừng, bên hông có treo một thanh kiếm. Thanh kiếm kia toàn thân là băng, chuôi kiếm còn khảm một quả viên ngọc đỏ, rất giống huyền băng kiếm của nàng.

Hạ Lan Vi Lan phụt cười một tiếng, nhìn Lam Ly Hạo, bật cười nói: "Đây là Vân Ca nhi nặn ta sao?"

Lam Ly Hạo hiển nhiên cũng không nghĩ tới bên trong là thứ này, nhớ tới đệ đệ nhà mình xụ mặt, dằn dò kỹ hắn phải giữ cái hộp cho tốt nhưng đây là ý tốt của tiểu đệ, hắn cũng có chút dở khóc dở cười, khuôn mặt lạnh băng dần dần buông lỏng, khóe miệng khẽ cong lên.

Hạ Lan Vi vui vẻ ngắm tượng đất trong tay, nhìn Lam Ly Hạo nói: "Người giúp ta nói cho Vân ca nhi, lễ vật của nó ta rất thích."

Lam Ly Hạo gật đầu, xoay người đi.

Hạ Lan Vi Lan đứng một người tại chỗ, nhìn chăm chăm tượng đất trong tay, bật cười vui vẻ.

Mà cách đó không xa, một thân ảnh nhàn nhạt đứng trước gió, chàng mặc bạch y, trên mặt không gợn sóng, nhìn chăm chăm nữ hài ở bên kia đứng cười một mình, chàng bất giác chau mày, cảm thấy trong người không thoải mái, xoay người rời đi.

Sư phụ ghen???

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Đồi đồ Đệ□

Edit:Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Hạ Lan Vi đem tượng đất đặt ở trong hộp gấm, lúc này lôi đài đã chuẩn bị tốt, trận đấu còn chưa chính thức bắt đầu, đã có đệ tử không kìm nén được bay lên trên đài so cao thấp với nhau. Kết quả đương nhiên là không được công nhận, cuối cùng chỉ có thiệt thân.

Trên đài có một nam tử dáng người thấp bé mảnh khảnh bình tĩnh đứng đó, không biết có phải là hình dáng thật hay không, thoạt nhìn tuổi còn nhỏ. Đối diện hắn là một nam tử trẻ tuổi thân hình cao lớn.

" Vị sư đệ này——"

Nam tử trẻ tuổi nhìn hình dáng đối phương, đánh giá qua kêu một tiếng sư đệ, thanh âm hân vang dội hữu lực, ngẩng đầu uốn ngực, chấp tay nhìn đối phương nói:" Dao kiếm không có mắt nếu hiện giờ người muốn rời đi còn kịp lúc."

Lời này nghe qua lễ nghĩa chu toàn, giọng điệu thân thiện, lại hàm chứa sự xem thường người khác.

Nam tử nhỏ gầy vẫn không tức giận, nhẹ nhàng cười, khuôn mặt tái nhợt do bệnh bởi vì cười lên, góc cạnh càng hiện rõ hơn.

" Đã bàn luận vô thì không đề ý đến sống chết, cần phải chuyên tâm mới phải."

Nam tử trẻ tuổi nghe ra được ý vị khiêu khích, bỗng chốc cười, đong đưa thiết chùy đen trong tay, làm cho những cái đình bóng loáng phía trên phát ra âm thanh vang vọng bốn phương tám hướng.

" Tới! Lấy vũ khí của người ra đi!"

Nam tử nhỏ gầy vẫn đứng yên tại chỗ, đôi mắt không chớp, bình tĩnh nói:" Đánh thắng người thì không cần dùng vũ khí."

" Người——"

Nam tử trẻ tuổi tức giận, giơ lên thiết chùy lao đến, chiêu nào cũng sắc bén, từng bước ép sát, không cho nam tử nhỏ gầy có cơ hội thở dốc.

Nam tử nhỏ gầy liên tục lùi về phía sau, bị đối phương ép đến mức liên tục né tránh, không kịp chống cự.

Đệ tử dưới đài hiển nhiên cũng nhìn ra được ai chiếm ưu thế hơn, sôi nổi thảo luận, không khỏi bày tỏ sự thương tiếc đối với nam tử nhỏ gầy.

Trên mặt nam tử trẻ tuổi lộ ra nụ cười đắc ý, thân mình đột nhiên nhảy lên cao thiết chùy loé ra ánh sáng, hung hăng giáng xuống nam tử nhỏ gầy.

Một chùy này đánh trúng, ít nhất cũng phải dùng linh dược điều trị mười ngày, mọi người ai cũng thở dài.

Lại không nghĩ đến, lúc thiết chùy sắp đụng đến nam tử nhỏ gầy, một khắc đó hắn ta chợt nghiêng người, tránh đi một chùy này một cách xảo diệu, nhân lúc mọi người còn chưa kịp nhìn rõ, đột nhiên vọt đến phía sau nam tử trẻ tuổi, đánh cho nam tử trẻ tuổi một chuông. Thừa lúc người đó còn đang choáng váng lại tiếp tục đá một cái ở phía sau, làm cho hắn tuổi gục trên đài.

Dưới đài vang lên từng tiếng kinh hô.

Trần trưởng giáo đã ngồi bên lôi đài từ sớm, râu cong khê run rẩy, từ từ nói:"Thân thủ Hồ Thanh này thật ra cũng không tệ, chỉ tiếc là tính tình quá nóng nảy."

Ngô đạo tu ở bên cũng gật đầu đồng ý," Khâu Lăng Chí tuy thân thể yếu ớt bẩm sinh nhưng lại được cái thông minh. Biết chọc giận Hồ Thanh trước, rồi tìm nhược điểm của đối phương."

Hạ Lan Vi cũng xem rất chăm chú, cho nên đây là khuyên bọn họ, trăm triệu không thể khinh địch, chỉ tiếc lần nào cũng có người ngốc phạm sai lầm này.

Nàng chống cằm nhìn thi đấu, Lâm Tư Dao và Sở Minh cũng không biết gặp nhau lúc nào, đang đứng dưới đài say sưa xem trận đấu.

Nàng nhanh chóng đi qua, gặp hai người.

" Sư muội!"

Sở Minh là người đầu tiên thấy Hạ Lan Vi, nhìn nàng cười đến nở hoa, đôi mắt cong cong, lộ ra một hàm răng trắng tinh, hần bước nhanh đến gần Hạ Lan Vi.

Lâm Tư Dao vô tình đẩy Sở Minh ra, chắn trước người hần, đứng trước mặt Hạ Lan Vi nói: "Muội vừa mới đi đâu về vậy? Làm sao lâu thế mới đến?"

Hạ Lan Vi suy nghĩ một chút, quyết định không đem sự thật nói cho Lâm Tư Dao biết, bằng không không biết vào miệng nàng ấy sẽ biến thành cái gì.

Nàng nhìn qua lòi đài trông trái, cầm huyền băng kiếm bên hông, quay đầu nhìn hai người cười: "Hay là...đi lên đánh thử?"

Vừa dứt lời, Lâm Tư Dao và Sở Minh đều lui về phía sau hai bước, mặt đầy hoảng sợ, nhìn nhau.

Bọn họ đều có thể nhìn thấy sự đau khổ bị áp bức trong mắt đối phương.

Ai cũng biết sư muội nhà mình thiên phú kinh người, cùng nàng luận bàn, hoàn toàn chính là đơn phương ngược đãi thân mình, đặc biệt là Sở Minh, mỗi lần đều bị đánh đến mức khổ không thể tả, hoài nghi nhân sinh.

"Vấn đề hôm khác đi..."

Lâm Tư Dao khoát tay cười từ chối, Sở Minh cũng đồng ý với Lâm Tư Dao, nói giỡn, hai người đành phải tìm cơ trốn đi.

"Không được."

Hạ Lan Vi đang tay ngăn cản, lông mày nhướn lên, híp mắt cười nói: "Hôm nay hai người phải có một người bồi ta."

"Đề sư tỷ bồi người!"

"Đề Sở Minh bồi người!"

Hai người đồng thời cùng lên tiếng.

Cuối cùng Sở Minh bị Lâm Tư Dao ép buộc đẩy về phía Hạ Lan Vi.

Sở Minh chậm chạp bước đi, đôi mắt tội nghiệp nhìn về phía Lâm Tư Dao, mặt đầy thóng khổ, đáng thương vô cùng nói: "Sư tỷ, chẳng lẽ người không thương ta chút nào sao?"

Lâm Tư Dao hồ hững khoát tay, nói: "Từng thương."

Sở Minh: Ồ...

Nghĩa là bây giờ không thương đúng không?)

Hạ Lan Vi nhìn thấy bộ dáng khổ đại cùi thâm của Sở Minh, tâm tình rất tốt, nhìn hần cười toe toét: "Sư huynh đi thôi!"

Bóng dáng một hồng một trắng xuất hiện trên đài trong nháy mắt.

Hạ Lan Vi mặc y phục màu đỏ thẫm, từ lúc nàng không cần phải đi học điện đến giờ, hầu như đều mặc váy màu đỏ. Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Nàng rút huyền băng kiếm từ bên hông ra, ánh nắng chiếu xuống thân kiếm càng trong suốt hơn.

Lại giả vờ chấp tay nhìn Sở Minh, mặt đầy nghiêm túc, khách sáo nói: "Đệ tử Lan Vi còn xin được sư huynh chỉ bảo nhiều hơn."

Về mặt suy sụp của Sở Minh biến mất, thần sắc nghiêm túc, rút nhuyễn kiếm từ bên hông ra.

Một trắng một đỏ nhanh chóng xông vào đánh nhau trên sàn đấu.

Tuy rằng thực lực của Sở Minh kém hơn Hạ Lan Vi nhưng cũng khá có danh tiếng trong Đạo Diễn tông.

Cao thủ so chiêu, người xem ở phía dưới đều hoa cả mắt, nhưng cũng cảm thấy rất sung sướng. Các đệ tử xem đều có suy nghĩ giống nhau, hai người đánh có vẻ bất phân thắng bại, nganh nhau, chính là các tu sĩ công lực thâm hậu liếc mắt đều có thể nhìn ra được, nếu tiếp tục đánh, đối với Sở Minh có chút bất lợi.

Túc Hoà nhìn chằm chằm hai bóng dáng trên đài, trong chốc lát, mắt đảo hoa mở to, có chút ngạc nhiên, hướng nam tử toàn thân tiên khí đang ngồi ngay ngắn nhắm nháp bên cạnh nói: "Ta nói này sư đệ, tiểu chất nhi làm thế nào có thể tiến bộ nhanh như vậy?"

Hần lại quay sang nhìn mấy lần, tiếp tục nói:

"Ta nhìn chiêu thức đầu tiên này, cũng sắp đuổi kịp người năm đó rồi."

Vân Hoan ngồi toàn bên cạnh cũng ngạc nhiên nói: "Đúng thật là có thiên phú."

"Kỳ thật Sở Minh cũng không tồi." Trần chuồng giáo mở miệng nói theo, râu cá trê nhếch lê nhếch xuống. "Hai tiểu tử năm đó làm loạn ở khoá của ta, không nghĩ đến bây giờ lại có tiền đồ như thế."

"Ai! Mọi chuyện luôn không thể dự đoán trước được." Ngô đạo tu nói.

Một loạt các trưởng lão, đạo tu, chuồng giáo đều nhao nhao ngồi lại bàn luận về Hạ Lan Vi.

Hi Loan không nói gì, khuôn mặt lạnh lùng buông lỏng một chút, giống như băng tuyết sơ dung, đất trời vào xuân, mặt mày chứa ánh sáng, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra biểu tình vui mừng có một chút kiêu ngạo, khoe miệng khẽ nhếch lên.

"Các người cũng không nghĩ lại xem đây là đệ tử của ai." Hi Loan mỉm cười.

Mọi người: "....."

Lúc mọi người nói, trận đấu giữa Hạ Lan Vi và Sở Minh cũng đi vào hồi kết. Cuối cùng, Hạ Lan Vi xoay người nâng chân đá trường kiếm trong tay Sở Minh.

Trường kiếm keng một tiếng, từ trong tay Sở Minh rơi trên mặt đất.

Dưới đài vang lên một trận thanh âm cổ vũ.

Tuy rằng Sở Minh bị thua, chính là lại không có người thôn thục. Ngược lại, mọi người nhìn Hạ Lan Vi đầy ngưỡng mộ, mà nhìn về phía Sở Minh lại tràn ngập sự kính nể.

Nhưng mà Túc Hoà lại không nghĩ vậy, hần nhủu mày, mắt đào hoa tràn đầy ghét bỏ. Quay đầu nhìn Hi Loan đang vui vẻ thanh thoi uống trà ở bên cạnh, chợt ghé người lại gần, cười hi hi nói: "Sư đệ, ta muốn thương lượng với người một chuyện được không?"

"Hừm?" Hi Loan hờ hững nhìn hần.

Túc Hoà nói: "Chúng ta đôi đồ đệ đi! Người nói Lan Vi bái ta làm sư phụ, ta đưa tiểu tử Sở Minh kia tặng cho người, thuận tiện đem nha đầu Tư Dao tặng cho người luôn."

Hi Loan: "....."

Lông mày hần nhủu lại, cười đến nở hoa, thấy Hi Loan không nói gì, tiếp tục vô sỉ nói: "Thế nào? Ta dùng hai đồ đệ đổi lấy một đồ đệ của người, có lời quá còn gì?"

"....."

Vân Hoà vẫn luôn ở bên cạnh lắng nghe bỗng nhiên cười thành tiếng, hần nhẹ nhàng cầm quạt xếp, thanh thoi lắc lắc, không nhanh không chậm nói: "Túc Hoà sư huynh, đồ nhi đồ của Hi Loan được bảo vệ như trong mắt, chỉ sợ ở trong mắt Hi Loan sư huynh, mười người Tư Dao và Sở Minh cũng không bằng một Lan Vi đâu."

Một lời trúng đích.

Túc Hoà: Ồ.....)

Hi Loan nghe xong cúi đầu cười nhạt, nhưng cũng không phủ nhận. Hần ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào bóng dáng màu đỏ trên đài.

"Sư huynh, cảm ơn!" Hạ Lan Vi mỉm cười chấp tay.

Sở Minh giơ tay lên lau mồ hôi ở trên trán, nhếch môi cười, lộ ra hàm răng trắng: "Sư muội người lại tiến bộ hơn rồi."

"Sư huynh cũng không nhường chút nào."

Một phen giao lưu với nhau kết thúc, Hạ Lan Vi nghiêng đầu, nhìn về phía Trần chuồng giáo và Ngô đạo tu gật đầu mỉm cười chào hỏi. Tầm mắt nàng lướt qua một vòng, nhanh chóng đối diện với tầm mắt của Hi Loan đang chăm chú nhìn nàng.

Hạ Lan Vi hơi ngẩn ra một chút, theo bản năng mỉm cười nhìn Hi Loan.

Vừa mới đánh nhau, trên mặt nàng có một tầng mồ hôi mỏng, ửng hồng, đôi mắt trong trẻo mê người, hai má phúng phính tròn muốt đáng yêu. Nàng cười tươi, như ánh mặt trời, chiếu nhân tâm ấm.

Hạ Lan Vi sợ nhìn thấy biểu tình lạnh lùng trên mặt Hi Loan, cười xong quay đầu chạy xuống đài.

Nàng không biết rằng, trong nháy mắt lúc nàng quay đầu, Hi Loan vẫn luôn lẳng lặng cứ như vậy nhìn nàng, khuôn mặt ôn nhu lưu luyến, khoe miệng

nhếch lên, hơi mỉm cười.

Chương sau nu9 lên sàn! Hóng cùng Đậu nào!!

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Nữ chính

Edit: Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Sau khi trải qua mấy trận đấu gay cấn, trên đài bắt đầu quang đãng, hai bên lôi đài tiếng trống ầm ầm vang khắp nơi, tiếng trống ngừng, một đệ tử bạch y đi lên đài hô lên, đại hội luận võ ba năm mới tổ chức của Đạo Diễn tông coi như đã bắt đầu.

Trình tự luận võ trước sau là luận võ từ người kém đến giỏi, như vậy tu vi càng cao là những đệ tử giỏi thì sẽ đấu những trận cuối, mà đối thủ cũng là những đồ đệ có cấp bậc tương đương.

Vừa có mấy trận đấu, bởi vì năng lực của hai bên quá cách xa nhau, chỉ mới 1 hiệp trong 3 hiệp đã có một người bị đối thủ đánh bay xuống đài, các đệ tử quan sát ở dưới cảm thấy chán nản, cho đến khi thấy một bóng dáng quen thuộc đi lên, đáy mắt mọi người ai cũng phát sáng.

Ồ, đây không phải là Hồ Thanh người vừa mới bị thua sao?

Hồ Thanh cảm thiết chửi, thân hình cao lớn cường tráng đi thẳng lên đài, với khí thế bức người.

Hắn như muốn rửa mối nhục cũ, nỗ lực chứng minh thực lực của bản thân trước mắt mọi người, ba trận liên tiếp, đánh bại những đối thủ cấp thấp hơn hoặc cấp bằng mình.

Quả nhiên, dưới đài lại truyền đến từng trận thảo luận.

"Hồ Thanh này nhìn có vẻ lợi hại nhỉ..."

"Đúng thế, thấy thực lực cao thế mà vừa nãy lại bị Khâu Lăng Chí đánh bại."

"Ta thấy chắc Khâu Lăng Chí gặp may thôi."

Âm thanh nghị luận ở phía dưới truyền đến tai của Hồ Thanh, trên mặt hắn lập tức hiện ra vẻ đắc ý, chuyển động thiết chùy trong tay, đá đối thủ đối diện bay xuống đài.

Dưới đài vang lên từng tiếng kêu ủng hộ.

Hồ Thanh cười đắc ý, cảm thiết chùy bóng loáng bức người ở trong tay, rống to: "Tiếp theo là ai! Lên đi!"

Chỉ cần hắn đánh thắng một trận này nữa, hắn sẽ có thể đủ tư cách để tham gia thi đấu ở vòng sau, hắn tự tin nở nụ cười.

Bị Hồ Thanh rống một tiếng như vậy, mọi người đều cảm thấy giật mình, ánh mắt đều tập trung nhìn đến vị trí trống đối diện với Hồ Thanh, thấy đối phương mãi cũng không xuất hiện.

Chẳng lẽ bị thân thủ lợi hại của Hồ Thanh dọa sợ rồi nên bây giờ không dám ứng chiến ư?

Trong lòng mọi người đều có cùng suy nghĩ như vậy, bắt đầu nhìn xung quanh, mong muốn tìm ra người không dám lên đấu rút cuộc là ai.

Hồ Thanh khinh thường cười, gõ gõ thiết chùy, phát ra từng tiếng vang, trên mặt lộ ra biểu tình đắc ý, hiển nhiên hắn cũng cho rằng đối phương bị bản thân dọa sợ rồi.

Mọi người ở đây đều cho rằng trận đấu này Hồ Thanh không cần đánh mà cũng thắng thì đột nhiên có một nữ tử bạch y ngẩng đầu, tay cầm bạch ngân thuẫn kiểm chậm rãi đi lên từ phía dưới đài.

Khuôn mặt nàng ta lạnh lùng, trong mắt lạnh băng, ánh mắt sắc bén làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, da trắng như ngọc, mười ngón tay nhỏ dài, khớp xương ngón tay rõ ràng nắm lấy trường kiếm, đài lung màu tím nhạt, bước một bước, bạch y bay bay mùi hương thoang thoang, như vàng trắng sáng trong đêm tối, sáng chói động lòng người.

Người vẫn luôn đứng nhìn dưới đài Hạ Lan Vi siết chặt tay, rồi đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt hơi híp lại.

Tức khắc mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người nàng ta, trước sự khó hiểu của mọi người nàng ta lẳng lặng đi lên đài, đứng vào chỗ đối diện Hồ Thanh.

Nàng ta bình tĩnh nhìn Hồ Thanh, ánh mắt hồ hững, cao cao tại thượng, giống như trên đời này không ai có thể lọt được vào mắt nàng ta.

Trong nháy mắt khi nàng ta đứng trên đài, dưới đài liền vang lên từng tiếng thảo luận——

"Thật sự là đai tím?" Một người kêu lên.

Những người khác thì dụi mắt, vươn cổ nhìn ra phía trước, sau đó cũng hít hà một hơi: "Không phải chứ, một đệ tử đai tím hèn mọn mà lại dám khiêu chiến với đệ tử sắp lên Trúc Cơ à?"

"Chẳng lẽ là nhầm lẫn?"

"Nếu là nam đệ tử đai lam thì còn có vài phần thắng, giờ thì đai tím cũng thôi đi lại còn là nữ đệ tử."

"Này chắc chắn là nhầm..."

Đệ tử của Đạo Diễn tông chủ yếu chia làm hai loại, một là đệ tử tạp dịch tu vi thấp, hai là đệ tử nhập môn chính thức. Mà ở trong đệ tử tạp dịch lại chia ra đai tím và đai lam.

Đệ tử đai tím như vừa rồi là đệ tử tạp dịch có tu vi thấp nhất trong Đạo Diễn tông, thông thường trên eo mang đai lưng màu tím hoặc màu lam, còn lại là cho thấy đệ tử đó sắp chuyển hình thức nhập môn.

Một người đệ tử đai tím, người còn lại là đệ tử chính thức nhập môn hơn nữa lại sắp lên Trúc Cơ, ai giỏi hơn, liếc mắt một cái là đã nhận ra. Thực lực chênh lệch một cách rõ ràng như thế, thật sự khiến người ta không thể tin được, vậy mà hai người đó lại là đối thủ của nhau.

Mọi người nhao nhao bình luận, bạch y nữ tử đó vẫn không có phản ứng gì, như không nghe thấy những lời đó, nhận lấy ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ của mọi người, nhìn về phía Hồ Thanh đang nhíu mày suy nghĩ, môi đỏ khẽ mở, giọng nói nhàn nhạt: "Đệ tử của Thanh Vân Phong, Cổ Phán Yên, tiến lên ứng chiến."

Thanh âm lạnh băng hữu lực, đánh thẳng vào nhân tâm từng người.

Dưới đài lại hô lên một tiếng, âm thanh nghị luận càng lúc càng to. Bộ dạng xem kịch vui của người dưới đài càng lúc càng nhiều.

Hạ Lan Vi ngẩng đầu, nhìn nữ tử bạch y trên đài, thần sắc khó dò, trong miệng thầm nói: "Nữ chính, người cuối cùng cũng xuất hiện..."

Mà ở trên sô pha, Hi Loan cũng chợt ngẩn ra không biết đang suy nghĩ gì.

Vân Hoàn ngồi bên cạnh đột nhiên cười ra tiếng, tay cầm quạt xếp, hồ hững nói: "Ta chính là phong chủ của Thanh Vân Phong, nhưng sao mà không biết, đệ tử dưới trướng mình lại có dũng khí lớn như vậy."

Đôi đào hoa của Túc Hoà hơi loé lên, cũng phụ hoạ theo: "Đệ tử này đúng là gan lớn. Nhưng mà những đệ tử mới nhập môn thì ai cũng thế."

Hắn hơi im lặng một chút, ánh mắt đảo qua, trong giọng nói lại lộ ra một chút hoài niệm, nói: "Lúc ta vừa mới học có thành tựu một chút, cũng rất thích tìm cao thủ để đấu, một hai phải so cho bằng được. Người cùng Hi Loan, lúc mới tới Đạo Diễn tông——"

Hắn vươn tay biểu thị: "Mỗi từng này, thế mà mỗi ngày đều thích tìm ta luyện kiếm, mỗi lần đều bị ta đánh ngã..."

"Đáng tiếc..." Túc Hoà thở dài, liếc Hi Loan đang ngẩn ngơ, có chút đau lòng nói: "Từ lúc mọi người lớn lên, cũng không thể giống như trước, không ngại ngần mà đánh các người."

Đặc biệt là vị gia hỏa cường đại ở bên cạnh còn không thèm phản ứng.

Vân Hoàn nhẹ giọng cười, cũng không để ý đến Túc Hoà nữa, đảo mắt tiếp tục nhìn lên đài.

Sắc mặt của Hồ Thanh đã không còn cao ngạo như lúc này, không biết vì sao, khí thế nữ tử mạnh mẽ như vậy, lại làm cho hắn cảm thấy hơi lo sợ, thiết chuyết cảm trong tay cũng run rẩy theo. Nhìn đến đai lưng màu tím nhạt trên người đối phương, Hồ Thanh mới bình tĩnh lại, chỉ là một đệ tử tạp dịch mà thôi, có gì phải sợ chứ?

Lông mày hắn nhíu lên, quát to: "Một khi đã thế, đắc tội rồi!"

Hồ Thanh chủ động ra tay trước, vốn định cho Cổ Phán Yên không kịp trở tay, nhưng không nghĩ đến Cổ Phán Yên lại có thể linh hoạt né tránh, hơn nữa hoàn toàn không bị động một chút nào. Mới vừa được mấy chiêu, Cổ Phán Yên liền chậm rãi lộ ra ưu thế, rõ ràng là chiêu thức cơ bản nhất của Đạo Diễn tông, Cổ Phán Yên lại có thể vận dụng để làm tăng ưu thế của chính mình, làm người xem cảm thấy cực kỳ thích thú.

"Chủ nhân! Chính là lúc này, đánh vào bụng của hắn!"

Một thanh âm già nua âm trầm như hơi thở của ác quỷ địa ngục vang lên.

Cổ Phán Yên ngưng mắt, nhìn qua, thả lỏng tay cầm trường kiếm, nhắm vào bụng của Hồ Thanh đánh tới. Hồ Thanh tránh không kịp, thân mình lung lay, trên eo đã bị đập một cái, còn chưa kịp định thần, thân mình đã bay cuống dưới đài.

Khoé miệng của Cổ Phán Yên nhếch lên một nụ cười lạnh, chấp tay nói: "Thất kính!"

Hồ Thanh che miệng vết thương, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lúc này hắn bị Khâu Lăng đánh bại có thể đổ cho vận khí không tốt, nhưng hiện tại, hắn lại bị một đệ tử tạp dịch đai tím đánh bại, sợ là giờ phút này đã sớm thành trò cười của Đạo Diễn tông rồi.

Hắn cúi đầu không nói gì, giấu đi sự độc ác trong ánh mắt, cảm thiết chúi bỏ đi.

"Chủ nhân, hắn chắc đã ghi hận người rồi."

Cô Phán Yên không nói gì, ánh mắt lạnh lùng khẽ lay động, trong lòng cười lạnh đáp: "Xuy quý, người đi theo ta nhiều năm như thế đã thấy ta sợ ai chưa?"

Vân Hoàn đánh giá đệ tử trước mặt, sâu kín mở miệng: "Cổ Phán Yên?"

Cổ Phán Yên tiến lên hai bước, cung kính hành lễ, nói: "Bái kiến phong chủ."

Vân Hoà tiếp tục nói: "Đã là đệ tử ưu tú của Thanh Phong Vân ta, sao có thể để mai một được. Ta sẽ nhận người làm đệ tử chân truyền của ta."

Mọi người ồn ào tỏ vẻ hâm mộ, từ đệ tử tạp dịch đai tím nhả lên đệ tử chân truyền của phong chủ, điều này thật là tiện sát người khác nha.

Lâm Ly Hạo im lặng đứng trong đám người, nhìn chăm chăm Cô Phán Yên, mày khẽ nhăn lại.

Nữ tử này, làm sao hắn lại cảm thấy có chút quen mắt nhỉ?

Túc Hoà nhìn Vân Hoàn, nhìn không được nói: "Ta nói này Vân Hoàn, không phải lúc trước người đã nhận Lâm Ly Hạo là đệ tử rồi à, sao hôm nay lại muốn nhận tiếp?"

Có phong chủ cũng không nhìn được mà hòa theo: "Đúng vậy Vân Hoàn, chương môn nói đúng đó, người không thể cái gì tốt cũng giành về phía mình được."

Vân Hoàn cười nhạt một tiếng nói: "Vậy các người cho nàng tự chọn xem nàng chọn ai làm sư phụ."

Cổ Phán Yên nghe vậy không chút do dự, nhìn qua vào Hi Loan, sau đó trực tiếp tiến lên, xin thứ lỗi với các phong chủ, bái Vân Hoàn làm sư phụ.

Hạ Lan Vi ngẩng đầu, lẳng lặng thu hết tất cả vào mắt. Hi Loan ngăn người suy nghĩ, mà Lâm Ly Hạo cũng không có ký nhìn trên người Cổ Phán Yên, biểu tình của hai người đều bị Hạ Lan Vi nhìn thấy.

Lúc này Hi Loan ngồi ngay ngắn trên đài, bạch y bay bay, tiên khí mười phần, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Cổ Phán Yên; Cổ Phán Yên cúi đầu lạy Vân Hoàn, bóng dáng lạnh lùng cao ngạo; Lâm Ly Hạo nghiêng người dựa vào thân cây, mặt mày trong trẻo, kiêu ngạo nhìn Cổ Phán Yên suy nghĩ gì đó.

Giờ phút này bánh răng vận mệnh chậm rãi khởi động.>cuối cùng cũng chậm rãi mở ra trang thứ nhất, ba vai chính cuối cùng cũng gặp nhau tại đây.

Giờ phút này Hạ Lan Vi lại cảm thấy cực kỳ bình tĩnh, xuyên qua sinh hoạt ở đây 8 năm giống như một cuộn phim, từng đoạn từng đoạn chiếu lên trong đầu nàng, cuối cùng đều tan biến thành mây khói.

Nàng thoải mái cười, trong lòng cũng nhẹ nhàng hơn.

Nữ chính đã đến rồi, nàng cũng nên rời khỏi Đạo Diễn tông đi tìm lang quân trẻ tuổi thuộc về chính mình thôi!

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hóa Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hải tử mất nường □

Edit: Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Nhân giới, kinh thành.

Tại một toà nhà có sân khá bình thường.

Trong viện, mấy nhóm trúc mọc sát nhau tạo thành một rừng nhỏ, ở giữa có một lối đi lát đá màu xanh, gió nhẹ thổi qua, tiếng thân trúc lay động sần sật, vang lên khắp bốn phía. Thấp thoáng trong màu xanh, là một bóng dáng màu đen ẩn vào rừng trúc.

Dáng người hần đỉnh đặc, thân mình cao lớn, trường bào màu đen vừa chật phác lại không mất đi quý khí, tay áo khẽ lay động, tóc đen dài bay bay theo gió, trước mặt hần có một người đang quỳ cúi đầu nói gì đó.

"Việc này rất quan trọng, những cái vừa mới nói, người đã nhớ chưa?" Thanh âm bình tĩnh như nước, nhưng sắc bén như mạng theo đao.

"Thuộc hạ hiểu."

Chân vẫn giữ nguyên tư thế quỳ một bên xuống đất, đầu ngẩng lên nhìn người đứng trước mặt, đôi mắt đen láy sâu thẳm như mặt nước lạnh lẽo, giống như việc vừa rồi đối với hần là một hành động nhỏ bình thường. Hần nắm chặt tay, trên mặt mang theo một ít ưu sầu, sau một lát do dự, vẫn nói lên tiếng can ngăn: "Chỉ là chủ thượng, ngài lần này đích thân đi sẽ rất nguy hiểm, nếu là bị lộ, chẳng phải là..."

Nói xong, Từ Ngụy sắc mặt càng bộc lộ rõ sự lo lắng, hiển nhiên là không đồng ý với cách làm này của hần.

"Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con?"

Sắc mặt Mặc Hàn không đổi, hai mắt hơi híp lại, đen như mực tràn ngập ác độc, lạnh lẽo nói: "Huống chi, lần này sẽ không có chuyện ngoài ý muốn, nhất định không có chuyện ngoài ý muốn..."

Từ Ngụy nghe thế cúi đầu, mồ hôi lạnh chảy ra trên trán, không nói tiếp, mà hành lễ cáo lui, vội vàng ôm kiếm đi về phía con đường lát đá nhỏ màu xanh.

Cho đến khi tiếng bước chân xa dần, vang lên âm thanh sần sật rung động của lá trúc đong đưa trong gió, Mặc Hàn mới xoay người lại, không biết đang suy nghĩ, đôi mắt sâu thẳm nhìn về phía bầu trời xanh thẳm ở ngoại viện, chỗ mái ngói màu đen, mấy con chim đang nhảy qua nhảy lại trên đó.

Mà ở dưới là nơi ở của *Thiên Tử**—— Hoàng cung.

*Thiên Tử: Vua.

Mặc Hàn không biết đã nhìn bao lâu, mới từ từ thu hồi ánh mắt, xoay người lại, quần áo bay theo gió. Một bóng dáng hồng nhạt đột nhiên xuất hiện ở trước mắt làm hần hơi giật mình.

"A Hần! Còn nhớ ta không?"

Lâm Tư Dao treo ngược trên cây trúc, chân ngoác trên cành trúc, đầu hạ xuống, mặt nhìn Mặc Hàn, cười làm hai mắt đều cong cong.

Nhận ra người đến là nàng, mày Mặc Hàn hơi nhảy dựng lên lặng lẽ thu hồi chủy thủ trong ống tay áo.

Hần ngẩng đầu nhìn nàng, từ góc độ này sắc mặt nàng có chút kì quái, hơn nữa khoảng cách giữa mặt hai người có chút gần làm hần hơi khó thở. Hần lùi ra sau hai bước, kéo ra một khoảng cách nhất định mới hơi ngẩng đầu nhử mày nhìn Lâm Tư Dao nói: "Cô nương xuống dưới trước đã."

Lâm Tư Dao toét miệng cười lộ ra hàm răng trắng, bay lên không trung sau đó lộn lại đáp xuống mặt đất.

"Cô nương tới tìm ta là có chuyện gì?" Mặc Hàn lễ phép hỏi nét mặt trở lại vẻ nhàn nhạt như cũ.

Lâm Tư Dao im lặng, chỉ ngẩng đầu nhìn chằm chằm, giống như muốn tìm hoa trên mặt hần, khuôn mặt lộ vẻ nghi ngờ, trong lòng âm thầm nghĩ: Sao mỗi lần gặp hần đều thấy vẻ mặt này nhỉ? Ngay cả vẻ mặt của Hi Loan sư thúc còn đa dạng hơn!

Mặc Hàn thấy Lâm Tư Dao không nói gì mà cứ nhìn mình, đang muốn mở miệng nói chuyện thì thấy Lâm Tư Dao hướng hần cười lên ngay cả hai mắt cũng cong cong, nói:

"Có việc nha! Tôi gặp người chính là chuyện đại sự của ta đó!"

Lâm Tư Dao bĩ ối cười hi hi hướng hần nói: "A Hần, người có nhớ ta không?"

Nét mặt Mặc Hàn không đổi, nhìn thẳng vào Lâm Tư Dao, bình tĩnh nói: "Cô nương lại nói đùa rồi."

Lâm Tư Dao hừ một tiếng rồi cúi đầu nói: "Cứ coi là ta tự luyện đi."

Nói xong nàng lấy một con hạc giấy màu hồng từ trong tay áo ra, mạnh mẽ nhét vào trong tay hần, nói: "À, cho người."

Nàng đem bàn tay hần khép lại, híp mắt cười, vui vẻ nói: "Đây là hạc giấy lần này! Hai lần trước người cũng đã vứt đi! Người cũng không nên coi thường nó, nếu nhớ ta có thể nói với nó một tiếng, nó sẽ bay đến bên ta! Ta có thể biết suy nghĩ của người!"

Mặc Hàn nhìn hạc giấy trong tay, hơi đỏ mặt, đây là nguyên nhân mà mỗi lần gặp đều phải đưa cho hắn một con hạc giấy?

Lâm Tư Dao nhìn Hàn Mặc thở dài nói: "Sư môn quản rất chặt, ta không thể hai ba ngày xuống một lần tìm người được, người nhất định phải nhận lấy cái này đó~ tốt nhất là mỗi ngày nhìn một lần để nhớ đến ta, hi hi hi..."

Mặc Hàn im lặng nhìn con hạc giấy hồng nhạt trong tay, giống như hai lần trước bình tĩnh thu nhận.

Lâm Tư Dao cũng đã quen rồi nên không trách, miệng giống như bôi mật, nói vài câu trêu đùa rồi mới phi thân rời đi.

Giờ phút này tại Lam gia ở Linh Xuyên thành.

Vân Ca nhí vui vẻ chạy từ trong phòng ra, nhìn thấy bóng dáng hồng nhạt của Hạ Lan Vi đứng ở trước cửa, trong mắt tràn đầy vui mừng.

"Lan tỷ sao người lại tới đây thế!" Hoá ra bà vú không lừa hắn, Lan tỷ tỷ thật sự đến!

Hạ Lan Vi thấy bộ dáng gấp gáp của hắn, cũng không kìm được cười ra tiếng, chủ động đi đến đón hắn.

Vân Ca nhí bỏ nhào vào ngực nàng, đôi mắt đen bóng, cười hi hi nói: "Không phải Lan tỷ tỷ mới đến gần đây à, sao hôm nay lại đến nữa thế?"

Hạ Lan Vi hí hóp lại nhìn chăm chăm vẻ mặt vui sướng của Vân Ca nhí, mặt nghiêm lại giả vờ tức giận nói: "Như thế nào? Đây là không chào đón tỷ tỷ sao? Vậy lần sau tỷ sẽ không..."

"Không phải, không phải." Vân Ca nhí sợ Hạ Lan Vi hiểu lầm vội vàng giải thích: "Ta còn ước gì mỗi ngày tỷ tỷ đều đến thăm ta đó!"

Hạ Lan Vi cười cũng không hề giận, ngồi xuống xoa bóp lấy khuôn mặt trắng trẻo của hắn, nói: "Tỷ đang nói giỡn với người thôi!"

Vân Ca nhí lúc này mới thả lỏng, trong lòng lại tự hỏi khả năng mỗi ngày đến một lần là bao nhiêu.

Hạ Lan Vi tiếp tục nói: "Lần này tỷ tới là muốn nói với người một chuyện, tượng đất của người nặn rất đẹp, tỷ rất thích!"

Hai mắt Vân ca nhí sáng lên, rất vui vẻ, Hạ Lan Vi nói tiếp: "Nhưng mà, gần đây tỷ tỷ bận khá nhiều việc, về sau có một khoảng thời gian không đến thăm người được!"

Ánh sáng trong mắt Vân Ca nhí nhanh chóng biến mất, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, Hạ Lan Vi cầm tay hắn, dùng sức lắc lắc: "Người đồng ý với tỷ, không được tức giận với phụ thân có được không?"

Sắc mặt Vân Ca nhí rất kém, miệng nhỏ dẩu lên thật cao, sau một lúc lâu mới không tình nguyện mà rên rỉ nói: "Được!"

Sau đó liền im lặng. Nhưng mà hắn lại muốn tỷ tỷ có thể đến chơi với hắn hàng ngày, chỉ là giờ hắn đã trưởng thành, là nam tử hán. Nếu lại giữ tính trẻ con, nói không chừng tỷ sẽ không thích hắn nữa.

Thấy Vân Ca nhí hiểu chuyện một cách kỳ lạ, khoé mắt Hạ Lan Vi có chút xót.

Vốn dĩ nàng tưởng rằng, lần này chắc phải dỗ rất lâu. Nàng thở dài, muốn nói tiếp, liền nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau, nàng nhanh chóng quay đầu lại nhìn.

Liền thấy Lam Ly Hạo mặc một thân màu xanh lam, dáng người thẳng, đi tới từ ngoài viện. Thấy đối phương, trong mắt hai người đều có chút ngạc nhiên, hiển nhiên là không nghĩ đến sẽ gặp phải đối phương vào lúc này.

Vân Ca nhí ngoan ngoãn kêu trước một tiếng: "Nhị ca."

Hạ Lan Vi cũng không thể nào làm như không nhìn thấy, nhẹ giọng gọi một tiếng: "Sư đệ."

Lam Ly Hạo nhẹ nhàng gật đầu, gọi "Sư tỷ", xem như đáp lại, sau đó chuyển sang nhìn Vân ca nhí, nói: "Phụ thân nói ngày mai sẽ mời cho đệ một lão sư, đệ bây giờ——"

Ý thức được Hạ Lan Vi đang ở đây, Lam Ly Hạo nhanh chóng ngừng lại, nghĩ một lúc, nói tiếp: "Đệ phải học từ bây giờ!"

"Biết rồi biết rồi!"

Vân Ca nhí không kiên nhẫn khoát tay, khuôn mặt nhỏ nhắn lại, rõ ràng không muốn nghe lời nói của hắn.

Lam Ly Hạo hí hóp mắt nhìn đệ đệ nhà mình, thật là tuổi càng lớn, càng không ngoan, đều do bình thường phụ thân quá nuông chiều nó.

Hạ Lan Vi nhẹ nhàng cầm tay hắn, xoa xoa an ủi. Vân Ca nhí như bỗng nhiên nhớ ra cái gì, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa nhị ca và Hạ Lan Vi.

Nếu như tỷ tỷ trở thành tẩu tử của hắn, cùng nhị ca thành thân, chắc chắn mỗi ngày đều sẽ ở trong Lam phủ. Giống như tỷ tỷ Lam Điền Nhi của hắn, sau

khi gả cho người ta vào mấy năm trước thì đã ở luôn tại nhà chồng, một năm trở lại không được mấy lần.

Nếu Lan Vi tỷ tỷ gả cho nhị ca, không phải mỗi ngày hẳn đều có thể tìm tỷ chơi sao?

Tuy rằng mặt nhị ca nhà mình mấy năm nay đều rất lạnh lùng, như là ai thiếu nợ hẳn mấy trăm lượng, các vị tỷ tỷ nào cũng sợ hãi, nhưng mình còn lâu mới trưởng thành nên đành tiện nghi cho nhị ca gốc nhà hẳn rồi. Nếu nhị ca hẳn mà dám bắt nạt tỷ tỷ thì hẳn cũng có thể bảo vệ cho nàng nha.

Vân Ca càng nghĩ càng cảm thấy phương pháp này hợp lý, đầu đột nhiên ngẩng lên, nhìn nhị ca nhà mình ngoan ngoãn cười nói: "Nhị ca!"

"Hửm?"

Mắt Vân ca nhí đảo qua đảo lại nói: "Có phải lát nữa huynh cũng đi về Đạo Diễn tông không? Huynh đưa Lan Vi tỷ tỷ về giúp ta với nha?"

Lam Ly Hạo khó hiểu.

Hạ Lan Vi nhanh nhẹn xua tay, lúng túng nói: "Không cần đâu, ta tự mình về được."

Vân Ca nhí giữ chặt Hạ Lan Vi, thở dài nói: "Lan Vi tỷ tỷ, người không biết, ta nghe cha nói gần đây Linh Xuyên thành cũng không được yên ổn cho lắm, bây giờ trời cũng tối rồi, người đi về một mình thì không ổn lắm."

Hạ Lan Vi:???

Chẳng lẽ một nữ tu tiên như nàng còn sợ gặp phải thổ phỉ hay sao?

Vân ca nhí thấy nhị ca nhà mình không có phản ứng gì, trong mắt dần có nước, đau khổ nói: "Ta biết sẽ như thế mà...hài tử mất nương, quả nhiên không có ai thương, một cái yêu cầu nhỏ nhỏ của ta, nhị ca cũng không muốn đáp ứng, ở cái nhà này ta còn có cái gì——"

"Im lặng!"

Mặt Lam Ly Hạo nổi đầy gân xanh, lạnh lùng nhìn đệ đệ của mình, nói: "Ta đồng ý là được chứ gì."

Hạ Lan Vi:???

Cho nên không ai hỏi ý kiến của nàng sao?:)

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Sư phụ đáng kính

Edit: Astute Nguyễn

Beta: Đậu Xanh

Hạ Lan Vi cùng Lam Ly Hạo bước ra ngoài Lam phủ, lúc này đã là hoàng hôn, ánh nắng từ phía tây hắt xuống, hai người sóng vai mà đi, chiếc bóng phía sau kéo dài trên tường.

"Chuyện đó...ngươi vẫn là đừng đi cùng nữa, ta còn muốn đi mua vài món đồ."

Hạ Lan Vi có chút xấu hổ, đầu tiên không nói tới là nàng vốn không muốn tiếp xúc quá nhiều với nam chính, nàng và Lam Ly Hạo cũng không thân, cùng nhau trở về gì đó, quả thật có chút xấu hổ.

Lam Ly Hạo ôm kiếm xoay người, nhìn Hạ Lan Vi, vài sợi tóc mái nghiêng nghiêng, giấu đi thần sắc trong mắt hẳn, trên mặt vẫn là nét cao ngạo như cũ, hẳn khẽ nhủ mảy, nói: "Nếu ta đã đồng ý với Vân Ca nhí, thì nhất định sẽ làm được, huống hồ ta cũng đang muốn về Đạo Diễn tông."

Hạ Lan Vi gật đầu, cũng không nói nữa. Lam Ly Hạo vừa nói vậy, nếu nàng lại cự tuyệt, không phải cố tình đuổi mới là lạ.

Lam Ly Hạo tiếp tục nói: "Sư tỷ muốn mua gì, cùng đi đi, ta cũng vừa vặn phải tới Linh Xuyên thành này."

Hạ Lan Vi: "Cũng không có gì, chỉ là tới Trần Kí mua chút điểm tâm thôi."

Lam Ly Hạo nghe xong, biểu tình không có gì thay đổi, gật gật đầu, xoay người bước về phía trước. Hạ Lan Vi sờ sờ mũi, cũng nhanh chóng đi theo sau.

Tối Trần Kí, Lam Ly Hạo tiến vào trước cửa, Trần chương quỳ hỏi thăm hân vài câu, liếc mắt thấy Hạ Lan Vi phía sau. Hai người lại hàn huyên một lát, Trần chương quỳ liền xoay người, mang mấy món điểm tâm và quả khô nàng thường mua.

"Cô nương hôm nay mua nhiều điểm tâm quá nha, ngày xưa mua chưa bằng một nửa." Trần chương quỳ vừa nói vừa đem bao điểm tâm cùng quả khô đưa cho Hạ Lan Vi, "Cô cẩn thận, có chút nặng đấy."

Hạ Lan Vi đón lấy, nói: "Ta lười quá, ngày thường thèm cũng lười đi mua, lần này mua nhiều một chút."

Lần này mua đồ quả thật có chút nhiều, nặng thì không đến mức, chỉ là không được thuận tiện, sớm biết vậy, khi ra khỏi cửa đem theo nhẵn trừ vật thì tốt rồi.

Nàng đang muốn bỏ đồ trước ngực xuống để lấy túi tiền, Lam Ly Hạo ở bên cạnh vẫn luôn ôm kiếm, trầm mặc không lên tiếng bỗng nhiên đi lên trước, đem một quả thượng đẳng linh thạch trong tay đưa qua đi: "Trần chương quỳ, trả tiền."

Hạ Lan Vi:???

Trần chương quỳ sững sốt một chút, ánh mắt quét qua quét lại giữa hai người, Lam Ly Hạo nhủ mảy nói: "Thế nào? Chẳng lẽ ngươi không nhận linh thạch? Hôm nay trên người ta không mang tiền bạc."

"Không có không có!" Trần chương quỳ vội vàng giải thích, sau đó lại tìm hai quả trung đẳng linh thạch đưa cho Lam Ly Hạo.

Lam Ly Hạo đón lấy hai quả linh thạch kia cất đi, sau đó quay lại chỗ Hạ Lan Vi vẫn còn đang sững sờ, lấy mấy túi điểm tâm to đùng trong tay nàng, nói: "Đi thôi, sư tỷ."

Rồi xoay người đi ra cửa.

Trong tay Hạ Lan Vi nhẹ đi một chút, nàng vẫn đứng ngây ra như phỗng.

Trần chương quỳ làm mặt quỷ, nói: "Cô nương, vị này đối với cô cũng không tồi đâu, tuy là hơi lạnh lùng một chút..."

"Không! Trần chương quỳ ông hiểu lầm rồi! Sự thật không phải như thế!" Hạ Lan Vi phản bác.

Trần chương quỳ lắc đầu, hiển nhiên không tin, lộ ra vẻ mặt tươi cười, như thể nói: Kiểu như hai người ta đã sớm trải qua rồi.

"....."

Hạ Lan Vi cũng không giải thích gì thêm, xoay người đi ra đuổi theo Lam Ly Hạo.

Trần chương quỳ buông bàn tính trong tay, nhìn chăm chăm hai người vừa rời đi, vuốt vuốt râu, híp mắt cười, trong lòng cảm thán nói: "Tuổi trẻ, là như thế đấy!"

Đạo Diễn tông...

Lam Ly Hạo đem điểm tâm đưa cho Hạ Lan Vi, nàng nhận lấy, trên mặt nở một nụ cười, chân thành nói cảm ơn.

Lam Ly Hạo cũng không nói gì thêm, xoay người đi. Hạ Lan Vi thấy người đi xa, mới xoay người sang chỗ khác, đột nhiên nhìn thấy sư phụ nhà mình đang đứng cách đó không xa, mặc áo bào trắng, cũng không biết là nhìn bao lâu rồi.

Bỗng nhiên thấy người xuất hiện, Hạ Lan Vi khiếp sợ, kinh hãi kêu một tiếng: "Sư phụ!"

Hi Loan bình tĩnh mà lên tiếng, tầm mắt gắt gao nhìn chăm chăm gói điểm tâm trong tay nàng, nói: "Con đi đâu hơn nửa ngày vậy?"

"Con tùy tiện đi chơi thôi..." Hạ Lan Vi thất thán nói.

Hi Loan nhìn đồ nhi nhà mình, thần sắc kỳ quái, còn định tiếp tục nói gì đó, rồi lại nhin xuống, con người quay cuồng không biết có cảm xúc gì.

Cuối cùng, chàng thở dài một hơi, vạt áo trắng trong gió nhẹ bay bay, chàng xoay người đi vào sân, một đám hoa đào quen thuộc rơi xuống.

"Sư phụ." Hạ Lan Vi bỗng nhiên đuổi theo, gọi một tiếng.

"Hả?" Hi Loan xoay người.

Hạ Lan Vi sung sướng tươi cười, như là nói chuyện phiếm bình thường, tùy ý mở miệng nói: "Chuyện đó, hôm nay luận võ, đồ nhi cùng sư huynh Sở Minh so tài, người thấy sao?"

Hi Loan vẽ mặt hòa hoãn, mặt mày lãnh đạm biến mất, chỉ còn lại nhu hòa, khoe miệng khê cong lên, nói: "Tất nhiên là thấy. Con biểu hiện không tồi."

Hạ Lan Vi tươi cười, đôi mắt hơi đỏ, giống như vô tình nói: "Hôm nay nữ đệ tử dưới trướng Vân Hoàn đúng là lợi hại nha, một đệ tử bình thường lại có

thể đánh bại Hồ Thanh, còn trực tiếp trở thành đệ tử thân truyền của Vân Hoàn sư thúc."

Hi Loan đi lên trước vài bước, nhìn núi sông hoàng hôn, nói: "Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên*. Đây vốn là lẽ thường."

*Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: Ngoài bầu trời có bầu trời khác, người tài có người tài hơn.

"Còn sư phụ thì sao? Sư phụ cảm thấy nàng ta như thế nào?" Hạ Lan Vi truy vấn.

"Là nhân tài tu tiên hiếm có." Hi Loan nghiêm túc trả lời.

Hạ Lan Vi vội vàng nói: "Chỉ như thế này sao? Chẳng lẽ không có cảm giác gì khác sao?"

Hi Loan có chút kinh ngạc, nghiêng nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn Hạ Lan Vi, nhú mày nói: "Con hôm nay làm sao vậy?"

"Không có không có!" Lan Vi cười ha hả, nói: "Con chỉ là có chút ghen tị với nữ đệ tử kia thôi. Vân Hoàn sư thúc mấy năm trước còn nói sau sư đệ Ly Hạo sẽ không thu đệ tử nữa, hiện giờ nữ đệ tử kia thế mà có thể làm Vân Hoàn sư thúc phá quy thu nàng ta làm đồ đệ..."

Nàng dừng một chút, nhìn về phía Hi Loan, trên mặt trịnh trọng nói: "Đồ nhi cho rằng, vận khí và thực lực tốt như vậy không phải là người bình thường nào cũng có được."

Lan Vi nhìn chăm chăm sư phụ nhà mình, hy vọng sư phụ có thể chú ý tới điểm không bình thường của Cố Phán Yên.

Nàng không biết, Hi Loan nghe thấy tên Lam Ly Hạo, trong lòng khẽ biến đổi, sau một lúc lâu, chàng nhìn Hạ Lan Vi, bình tĩnh nói: "Người tu tiên, chó nòi tâm ghen tị so đo, con muốn đem tâm tư, thì dùng cho việc tu luyện đi."

Nói xong liền xoay người rời đi, chỉ để lại một người cao lớn thanh lãnh.

Hạ Lan Vi ảo não xoa xoa đầu, đáy lòng thờ dài, hình như nàng vừa chọc giận sư phụ?

Nàng xoay người trở về phòng, đẩy cửa phòng ra, Cô Cô Gà đang dùng cánh che miệng ngáp, nghe thấy tiếng động, hẩn nhuróng mi, thấy Hạ Lan Vi, lập tức không hứng thú rũ mắt xuống, không chuyển động.

Nhưng giây tiếp theo, Cô Cô Gà đột nhiên mở mắt ra, đập cánh hai ba cái, nhảy đến trước mặt Hạ Lan Vi, nhìn chăm chăm đồ trong tay nàng, vui vẻ tới mức muốn hét to lên.

"A a a! Điểm tâm và quả khô ở Trần Kí! Nữ nhân, người thực sự giúp ta mua về rồi!" Cô Cô Gà bay vòng quanh nàng, cái mõng đung đưa.

Hạ Lan Vi khẽ cười một tiếng, đem điểm tâm cùng quả khô mở ra, nói: "Đây, tất cả đều là của người."

Cô Cô Gà lập tức nhảy lên trên bàn, không chờ nàng nói hết câu, liền bắt đầu ăn ngấu nghiến, cái mỏ xanh lục còn dính đầy vụn điểm tâm.

Hạ Lan Vi ôn hòa vỗ vỗ đầu, nói: "Ăn từ từ, cẩn thận kéo nghẹn."

Cô Cô Gà bỗng nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Lan Vi, đôi mắt sắc bén nhìn rõ mọi thứ: "A Lan, người không phải là muốn..."

Cô Cô Gà đột nhiên nhả hết điểm tâm trong miệng ra.

Hạ Lan Vi nuốt nuốt nước bọt, đáy lòng thâm chột dạ, chẳng lẽ Cô Cô Gà phát hiện mình chuẩn bị đi?

Này phải làm sao bây giờ? Cô Cô Gà vừa thấy đã biết không phải linh thú bình thường, mang theo nó, nói không chừng sẽ có rắc rối. Nếu nó biết, khẳng định sẽ bám lấy mình.

"Thôi thôi, cứ đem nó đi cùng thôi!" Hạ Lan Vi thỏa hiệp, vẻ mặt thoải mái, nhìn về phía Cô Cô Gà, đang chuẩn bị mở miệng. Cô Cô Gà lại phun đồ ăn trong miệng ra.

"Người! Nữ nhân này!" Cô Cô Gà hoảng sợ lùi lại vài bước, một đôi mắt mở to, hét: "Người hạ độc vào đồ ăn phải không? Đối xử với ta nhẹ nhàng ôn hòa như vậy là vì đây là bữa ăn cuối cùng đúng không? Người muốn giết gà đúng không!"

Hạ Lan Vi: "....."

Cô Cô Gà kêu to: "Hay là căn bản người không phải A Lan! A Lan kia không phải nữ nhân hiền lành gì...."

"Bốp..."

Hạ Lan Vi lấy một quyển sách, không chút lưu tình nắm thẳng vào người Cô Cô Gà, quả nhiên đúng là gà, người không thể đối xử bình thường ta sao.

"Đây mới là A Lan..."

Cô Cô Gà nói thầm, cuối cùng cũng ngừng la hét, dùng cánh che đầu lại, mới an tâm mà ăn.

Bị Cô Cô Gà nháo một trận như vậy, chút phiền muộn thương cảm cho nó cũng mất sạch. Thấy Cô Cô Gà co thành một đồng tròn, đang cầm đầu ăn điểm tâm, nàng bật cười, xoay người đi đến bàn sách, cầm giấy bút, dưới ánh nến, nàng nghiêm túc, đoan chính đặt bút viết trên phong thư, từng nét viết xuống bốn chữ...

【 Sur phụ đáng kính 】

Bạn đang đọc truyện *Khi Sur Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lạc vào cấm địa

Edit:Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Lúc này đã là đêm khuya, dưới ánh nến chập chờn, hiện lên khuôn mặt nghiêm trọng của Hạ Lan Vi. Nàng cầm bút lên, nghiêm túc viết cái gì đó, thỉnh thoảng mảy còn nhíu lại, có lúc đem giấy vò lại thành một cục hình tròn, ném ra phía sau, rồi tiếp tục rút ra tờ giấy tiếp theo, cẩn thận viết lên.

Đêm, còn dài.

Ngày thứ hai, Hạ Lan Vi dậy rất sớm.

Lúc này Cô Cô Gà còn đang ngủ say trong ổ của nó, hai chân gà một cái bên trái một cái bên phải, cả người nằm xoài trên ô, mào màu xanh lục vẹo rũ ở một bên, lông gà màu trắng co thành một cục.

Từ xa nhìn lại, nếu không nhìn thấy ngực còn phập phồng hô hấp, dáng vẻ này bị người ta nhìn thấy còn tưởng rằng một con gà chết.

Hạ Lan Vi tay chân lạnh lẽo thu thập đồ vật. Đầu tiên lấy vài món quần áo thường dùng, rồi chuẩn bị một ít linh thạch, còn có mấy món pháp bảo. Nàng đem toàn bộ đồ vật của mình ném lên trên giường, chuẩn bị ném chúng vào trong nhẵn không gian, nhìn xuống một cái, chuyển thành ngạc nhiên nhìn vào đồ vật đó.

Nàng cầm lấy bộ đồ màu trắng, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve chỉ thêu tơ vàng ở cổ áo, đây là thứ mà trước kia lúc đi học ở tư viện, mỗi ngày đều phải mặc, còn tơ vàng này là nàng và Lâm Tư Dao hứng lên thêu. Bởi vì thêu không giỏi, nàng nhớ rõ lúc ấy còn bị Trần chương giáo còn hung hăng cười nhạo một lúc.

Đôi mắt nàng ửng đỏ, tiếp theo cầm lấy cái chong chóng, đây là lúc Vân Ca nhi vừa mới hiểu chuyện đưa cho nàng. Còn cái tượng gốm này, là sư huynh Sở Minh tự mình làm ra, cái đồng tiền khóa là của mỹ nhân sư bá nổi hứng lên tặng nàng...

Khoé mắt nàng dần lướt xuống, cuối cùng nhìn vào mặt trên của gương đồng Thanh Loan.

Đây là truyền âm kính sư phụ đưa cho nàng năm đó.

Nàng nắm chặt tay, cuối cùng đưa ra quyết định, lấy truyền âm kính từ bên trong ra bỏ vào trong ngực, đem tất cả các đồ vật còn lại đặt trở lại chỗ cũ, ngay cả nhẵn không gian nàng cũng đặt ở đầu giường.

Hạ Lan Vi bước ra, lưu luyến nhìn qua các vật ở trong phòng, vào ngày thường thì cảm thấy rất giản dị, giống như vẫn có người ở đó.

Cô Cô Gà còn bình yên ngủ trong ổ, còn thỉnh thoảng phát ra vài âm thanh nỉ non "Thầm thì."

Nàng hít sâu một hơi, lấy bức thư nàng viết lúc tối qua từ trên bàn sách nhét vào trong ngực, cầm băng huyền kiếm, đi đến phòng Hi Loan.

Trong phòng không có một bóng người, Hạ Lan Vi nhìn xung quanh, nghĩ chắc là sư phụ vội vã đi xem xét đại hội võ. Nàng đem phong thư đặt trên bàn sách của Hi Loan rồi xoay người rời đi.

Thật ra Hạ Lan Vi cũng không vội vã rời khỏi Đạo Diễn tông, mà là đi tìm Sở Minh và Lâm Tư Dao, không nghĩ đến tối không đúng lúc, hai người đều không có đó, vừa vận dụng phải Túc Hoà đang muốn đi ra ngoài.

Túc Hoà đang chuẩn bị đến xem đại hội luận võ, ngay ở cửa chính, thì gặp phải Hạ Lan Vi đang đứng thập thò bên ngoài.

"Ồ, đây không phải là Lan sư đệ muội? Tối tìm sư bá hà?"

Đôi mắt đào hoa nhanh chóng hưng phấn lên.

Hạ Lan Vi nhìn phải nhìn trái sau lưng hẳn, hỏi: "Sư huynh sư tỷ đâu ạ? Sao sáng sớm đã không thấy bọn họ?"

Trên mặt Túc Hoà nhanh chóng hiện lên sự thất vọng, ôm ngực nói: "Tiểu sư đệ, không phải đến tìm ta..."

Hạ Lan Vi: "..."

Túc Hoà lại nghiêm túc nói: "Hai cái tiểu tử này, một người cả đêm không thềm về, một người mới sáng sớm đã chạy ra ngoài, ta thấy hai đứa đó muốn làm phản rồi!"

"Vậy thì..."

Hạ Lan Vi cup mắt, cuối cùng nở một nụ cười nói: "Vậy, ngày khác ta sẽ đến tìm sư huynh sư tỷ."

Túc Hoà gật đầu, Hạ Lan Vi xoay người, đi vài bước, lại nhìn không được quay trở lại, nhìn chăm chăm vào bộ mặt không đáng tin cậy của Túc Hoà, cup mắt do dự một chút, vẫn mở miệng nói, có chút gấp gáp: "Sư bá——"

"Chưởng môn sư bá."

Một giọng nữ lạnh lùng chậm rãi cũng đồng thời vang lên, làm cho Hạ Lan Vi lập tức cảm thấy có chút sợ hãi.

Nàng xoay người lại, thấy Cố Phán Yên một thân bạch y khuôn mặt lạnh băng, trong tay cầm thứ gì đó, bước lại gần hai người.

Cố Phán Yên một thân bạch y trắng tấp, khí thế cao ngạo, mắt lạnh lùng, khuôn mặt không cảm xúc.

Nhìn một thân bạch y này, Hạ Lan Vi cũng không tự giác mà nhớ tới bộ dáng cúi đầu cup mắt của sư phụ ở dưới cây đào, mà Cố Phán Yên vẫn đang chậm rãi lại gần, mỗi một bước giống như đạp vào lòng nàng, nặng nề mà lạnh băng.

Túc Hoà vẫn cười như thế, cũng không quan tâm đến việc lúc này Hạ Lan Vi muốn nói với hắn, đi đến trước mặt Cố Phán Yên, nói: "Thì ra là sư đệ à, sao lại rảnh rỗi tới tìm ta thế?"

Túc Hoà hơi nghiêng người, chỉ vào Hạ Lan Vi đứng phía sau nói: "Đây là sư tỷ của người Lan Vi."

Tiếp theo chỉ vào Cố Phán Yên nhìn Hạ Lan Vi nói: "Đây là đồ đệ của Tân Hoà sư thúc mới thu, Cố Phán Yên."

Đây là lần đầu tiên Cố Phán Yên chính thức nhìn thẳng vào trên người đang mặc một thân hồng y là Hạ Lan Vi.

Đây chính là đồ đệ của Hi Loan?

Đôi mắt nàng hơi híp lại, khoé mắt hiện lên sự lạnh lùng, khoé miệng hơi nhếch lên một chút nở một nụ cười, trong lòng thầm nghĩ: "đồ đệ này, cũng chỉ được như thế."

Cứ như thế, nàng không nhanh không chậm nhìn Hạ Lan Vi chào một tiếng.

Trong lòng Hạ Lan Vi nhảy dựng lên, khuôn mặt lại cực kỳ bình tĩnh, cũng đáp lại Cố Phán Yên một tiếng sau đó chào Túc Hoà rồi xoay người đi.

Cố Phán Yên nhìn bóng dáng của Hạ Lan Vi đang đi xa dần, con ngươi lạnh lùng, không biết suy nghĩ gì. Xuy quý lại đột nhiên nói: "Chủ nhân, ta cảm thấy Hạ Lan Vi này có chút kỳ lạ."

Cố Phán Yên thu hồi tầm mắt, đáy lòng phát ra tiếng cười nhạt: "Chẳng qua cũng chỉ là một nữ tu sĩ có chút thiên phú công lực cao một chút thôi, có gì kỳ lạ."

Thanh âm Xuy quý mang theo chút lo lắng:

"Chính là ta cảm thấy có chút sai sai."

Cố Phán Yên giễu cợt, phủ nhận: "Từ khi trà trộn vào Đạo Diễn tông, cảm giác của người càng ngày càng lệch lạc."

Xuy quý thấy Cố Phán Yên không tin hẳn, cũng không nói gì thêm, sợ chọc giận nàng ta.

Thấy Cố Phán Yên mãi không nói gì, Túc Hoà nhìn Cố Phán Yên, hỏi lại: "Tôi tìm sư bá có việc gì?"

Cố Phán Yên đưa hộp gấm trong tay qua, cung kính nói: "Sư phụ nói ta đưa đến cho ngài, nói là đan dược mới đã luyện nhiều ngày."

Túc Hoà tiếp nhận, mở ra nhìn thoáng qua, hồ hững đứng lại, nói: "Nói với sư phó người lần sau đừng đưa gì đến nữa, dù sao cũng không dùng đến."

Đôi mắt đào hoa hơi nhếch lên, hiện lên chút không kiên nhẫn.

Cổ Phán Yên đem hết thầy thu vào mắt, không nói gì thêm, trực tiếp đồng ý.

Giờ phút này người đang chuẩn bị rời đi Hạ Lan Vi.

Hiện giờ trong tông đang cử hành đại hội luận võ, nên rất nhiều người qua lại, Hạ Lan Vi sợ bị phát hiện, cố ý chọn một con đường ít người đi để xuống núi.

Từ lúc xuyên đến đây, nàng đã chuẩn bị kế hoạch kỹ càng. Chờ nữ chính xuất hiện, nàng sẽ rời khỏi Đạo Diễn tông, không muốn cuốn vào cốt truyện, tiêu sai sống cuộc sống của mình. Chỉ là đến ngày này, bước đi một bước nàng lại cảm thấy trong tim buồn hơn một chút, như là có một tảng đá ngăn cản dè vào ngực nàng, làm cho nàng không thở được.

"A a a!"

Hạ Lan Vi gồng người hét lên, chân hung hăng dậm một cái, trên mặt đất hiện lên một dấu giày, sau đó phát tay áo, ngồi lên trên tảng đá to, với tư thế chán nản.

Một tay nàng chống cằm, một tay cầm nhánh cây, vẽ trên mặt đất, trong đầu toàn là hình ảnh của Cổ Phán Yên lúc nãy, trên mặt hoang mang, từng người nhỏ hiện lên nói.

Người A: Trước mắt xem nữ chính, chắc là mục đích đến đúng như trong cốt truyện >, hơn nữa hẳn là bên người nàng ta còn có tà linh sống đã hơn 1000 năm, nếu người không đi, sau này nói không chừng cũng giống như nguyên chủ, làm bàn đạp cho nữ chính! Người mau tỉnh lại đi Hạ lan Vi!"

Người B: Chỉ là, nếu đi rồi, mấy người cùng với sư phụ chẳng phải sẽ...

Người C:xm?? Sư phụ thích nữ chính, đây là cốt truyện tác giả định sẵn, chỉ là một nữ phụ như người thì thay đổi được gì?? Đi tặng đầu mình à?

Người D: Kỳ thật ta cảm thấy, hiện tại cũng không cần phải vội rời đi, dù sao thì hiện tại nữ chính cũng chưa bắt đầu xấu, người chỉ cần thành thật một chút, không làm cho nữ chính chú ý đến, vẫn có thể...

Người B: Đúng đó! Đến lúc đó không ổn thì chạy cũng không muộn!

Nàng quyết định, chờ một thời gian nữa rồi đi! Ít nhất phải chờ đến khi...

Chờ đến một tháng sau lúc đại hội luận võ kết thúc lại đi!

Hơn nữa nàng còn chưa tạm biệt Sở Minh và Lâm Tư Dao đâu, nàng có báo danh tham gia đại hội luận võ, đến lúc đó mà nàng không đến người ta còn nghĩ là nàng sợ đó!

Hạ Lan Vi càng nghĩ càng cảm thấy hôm nay không phải là một ngày thích hợp để rời đi, lấy băng huyền kiếm ra, xoay người quay lại đường cũ.

"Tiểu cô nương——"

Một thanh âm trầm thấp của nam tử trung niên vang lên trước mặt nàng, Hạ Lan Vi vừa mới ngẩng đầu nhìn lên, đã sợ đến mức lùi về sau mấy bước.

Nam nhân đó mặc quần áo màu xanh, khuôn mặt chữ điền hiền hậu, ngũ quan đoan chính, với một đôi mắt phượng, thêm vài phần quyến rũ, chỉ là, mắt phượng đó đen lấy mi mắt màu xanh lục, thật sự có chút cay mắt.

Nam nhân đó dường như sợ Hạ Lan Vi hiểu lầm, vội vàng nói:"Cô nương đừng sợ, bổn——ta không phải người xấu."

Hạ Lan Vi nhìn chằm chằm cặp mắt phượng của hắn, nuốt một ngụm nước miếng. Rất lâu rồi nàng chưa thấy ai có mi mắt màu đó...

Hơn nữa, nàng vô cùng ngạc nhiên chính là, sao mi mắt lại màu xanh lục? Hiện tại rất lưu hành cái này à? Có tốt đến vậy cũng không nên vẽ làm xấu chính mình nha!

Trong lòng Hạ Lan Vi liên tục cảm thán, trên mặt lại nở một nụ cười cực kỳ thân thiện. Bởi vì nam nhân trang điểm kỳ quái ở đối diện, vừa nhìn liền biết là một cao thủ, không phải dễ chọc.

Nàng hỏi:"Xin hỏi có chuyện gì sao?"

Nam nhân hơi nhui mày, do dự một lát, có chút buồn rầu nhìn Hạ Lan Vi nói:"Người đã từng thấy trũng của ta chưa?"

Hạ Lan Vi hơi ngây ra, khuôn mặt hiện lên biểu cảm quý dị, không tự giác lùi về sau mấy bước.

Nam nhân đó cũng không phát hiện ra sự kỳ lạ của Hạ Lan Vi, nhìn nàng, bình tĩnh đại ngộ nói:"À! Đúng rồi, quả trũng này của chúng ta cũng không

giống nhau, ta cho người xem——"

Nói xong liền bắt đầu tìm trong quần áo.

!!!!

Nàng đây là gặp phải biến thái à!!

Trong lúc hần đang mãi tìm đồ, Hạ Lan Vi lắc mình, chạy trốn không còn bóng dáng.

Nam nhân lấy từ trong ngực ra một cuốn da, mặt trên vẽ một quả trứng bóng loáng, trên vỏ trứng còn có hoa văn màu xanh lục.

Hắn ngẩng đầu nói: "Cô nương, đây là thứ ta muốn——"

Hắn nhìn vị trí trống không trước mắt, hơi ngạc nhiên, kèm theo chút nghi ngờ.

Sao người bỗng nhiên biến đâu rồi?

Bên kia Hạ Lan Vi đột nhiên dừng lại, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, dựa vào mặt sau thân cây, thở hồng hộc.

Tên biến thái lúc nãy, cũng may nàng chạy nhanh, bằng không chắc chắn nàng không đánh lại hắn!

Thật không nghĩ tới, cô đại cũng có người biến thái như thế.

Sau khi thở đều, nàng ngẩng đầu lên, bất ngờ nhìn thấy có một tấm bia gần đó, khắc một chữ "cấm" ở trên. Mà xung quanh lại rất hoang vu, cô đại cũng không có, tất cả đều là vách đá trụi lủi, nhìn qua rất hoang vắng.

Tấm bia được đặt ở lưng chừng núi trên vách đá cao phía trước, vách đá đó có màu vàng xám, hình dạng kỳ lạ, như là một toà núi lớn hoàn chỉnh bị người ta bỏ ra, dữ tợn khiến người nhìn vào kinh sợ, khí thế bức người.

Trời, lúc nãy do nàng quá sợ nên mất phương hướng, bây giờ tự nhiên lại chạy đến cấm địa phía sau núi sao?

Cả người nàng run rẩy, lúc trước nàng bị bắt chếp phạt nội quy của tông, nhớ rõ rành mạch, xâm phạm cấm địa phải bị sét đánh.

Nhưng địa phương quan trọng thế mà trong tông không có kết giới hay trận pháp gì à? Thế nhưng nàng lại có thể đến được đây?

Hạ Lan Vi nhủ mảy, duỗi tay khua khua trên không trung, đi vòng quanh nhìn một vòng.

Khó trách.

Hạ Lan Vi chậm rãi hiểu ra, nơi này vốn dĩ có kết giới, chỉ là có một góc kết giới đã trở nên lỏng lẻo, nàng lúc nãy trùng lúc vội vàng nên đã vô tình xông vào.

Nàng nhìn núi đá quý dị ở phía sau, xoay người chạy nhanh rồi đi.

Nếu mà bị người ta phát hiện nàng đã đi vào đây thì không ổn rồi!

Huống hồ nơi bí mật này, không nên tò mò mới tốt nhất.

Nghĩ như thế, nàng cũng không giám ở lại lâu, nhanh chóng xoay người đi ra khỏi nơi quý quái đó.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Sư phụ

Edit: Astute Nguyễn

Beta: Đậu Xanh

Hạ Lan Vi thấy nơi này rất quý dị, thật sự không dám làm liều ở lại, nàng lấy thượng huyền băng kiểm tra ý định trở về nhưng khi đang chuẩn xoay người

thì bỗng nhiên trời đất quay cuồng, đất rung núi chuyển, như có thiên quân vạn mã ầm ầm từ phía đông sau núi mà vọng đến.

Chỗ sâu bên dưới dường như có thứ gì đó, ngo ngoe rục rịch, chui từ dưới đất lên, một cỗ linh lực cường đại chung quanh kịch liệt nổi lên, Hạ Lan Vi cũng bắt đầu lung lay, cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Nàng quỳ một gối xuống đất, một tay nắm chặt huyền băng kiếm, khó khăn lắm mới ổn định thân hình lại.

Trong lúc nhất thời, mây đen giăng đầy, hắc khí vây quanh bốn phía.

Mà nam nhân vừa mới đưa bức họa trướng màu xanh lục hồi nãy bước tới, mắt phượng hơi nheo lại, nhìn mây đen dày đặc phía trước, hần roi vào trầm tư. Chỉ chớp lát sau lập tức xoay người rời đi.

Lúc này mọi người ở Đạo Diễn tông đang tiến hành luận võ, đột nhiên cảm thấy cái gì đó không đúng, âm thanh ầm ầm từ phía xa vọng lại, nghe như trăm vạn hùng binh lao nhanh đến, khói đen cuốn theo bụi đất, bay mù mịt.

"Không ổn! Phía sau núi!"

Hi Loan đứng bật dậy, nhìn chăm chăm phía sau núi, ánh mắt sắc bén, khí thế vô cùng bức người.

Túc Hòa trên mặt ngưng trọng, tay áo giương lên, cả kinh nói: "Không xong! Chẳng lẽ trận pháp này không trấn áp nổi con quỷ kia nữa!"

Lời này vừa nói ra, các phong chủ và trưởng lão ai cũng lo lắng, đoàn người nhanh chóng đứng dậy, không nói một câu liền nhanh chóng chạy về phía sau núi.

Vốn dĩ còn có mấy đệ tử ở lại thi đấu, cùng với mấy đám đệ tử xem thi đấu, thấy các phong chủ, trưởng lão sắc mặt ngưng trọng vội vàng rời đi, không khí khác thường này nhanh chóng bị chúng đệ tử phát hiện, mọi người không quan tâm gì đến trận đấu nữa, tất cả đều chạy tới sau núi.

Sâu trong núi, mây đen giăng khắp nơi, một cái hồ phù mị kim quang lớn chậm rãi bay lên, dần bao phủ toàn bộ nơi đây.

Hồ phù kia bắt đầu chuyển động dữ dội, trong lúc nhất thời, gió nổi lên, mây đen cũng giăng kín bầu trời, dường như muốn làm sụp đổ nơi này luôn vậy.

Không xong! Quỷ dữ bị giam ở đây đang phá trận!

Có thể bị tông môn giam nhiều năm như vậy, nhất định không phải là thứ dễ đối phó, nếu làm nó ra thì xong rồi!

Hạ Lan Vi khẽ cắn môi, nhảy lên không trung, đem linh lực rót vào bên trong hồ phù, hồ phù đang chuyển động có dấu hiệu dần ngừng lại, ngay cả cuồng phong bão cát vừa rồi cũng giống như bình ổn xuống.

Hạ Lan Vi hơi thả lỏng.

Hồ phù bỗng nhiên càng thêm kịch liệt, run rẩy lên, so với vừa nãy còn mạnh hơn, dưới đất truyền đến tiếng gầm rú đáng sợ, một tiếng gầm kia tựa như một ngàn cân thiết chùy, đánh mạnh vào ngực Hạ Lan Vi, cả người nàng không trụ nổi, đập mạnh vào vách đá bên cạnh, máu tươi từ khóe miệng chảy ra. Mà hồ phù kia đã có dấu hiệu vỡ nát.

Hạ Lan Vi ôm ngực, không kịp lau đi máu trên khóe miệng, cầm lấy huyền băng kiếm, lao tới cắt ngang trận pháp, đem linh lực truyền vào hồ phù, cố làm trì hoãn thời gian thứ quỷ quái kia phá trận thoát ra.

Một thân ảnh bạch y từ phía xa bay tới.

Hi Loan đến đúng lúc, thấy Hạ Lan Vi một mình nhảy lên không trung, không ngừng vận chuyển linh lực tới trận pháp, nàng hình như sắp không xong, muốn chống đỡ cũng không được. Mặt đất kịch liệt rung lên, vết rạn ngày càng to ra, cát đá bay loạn xạ, gió nổi lớn, cái trận pháp này sắp bị phá!

"Tránh ra!"

Hi Loan hét lớn, một kiếm chặn ngang nguồn linh lực mà Lan Vi truyền ra, Lan Vi mắt không chế, nghiêng người đi, trong nháy mắt, một con rồng chui từ dưới đất lên.

Con hắc long kia bay lơ lửng trên không, toàn thân đen bóng, sừng trên đỉnh đầu dựng cao, râu ria góm ghiếc, khuôn mặt dữ tợn, móng vuốt lóe lên ánh sáng sáng quắc như lưỡi dao.

Hi Loan lao thẳng tới chỗ hắc long, giáng xuống đầu nó một kích.

Đám người Túc Hòa cũng sôi nổi chiến đấu, theo sau là chúng đệ tử, thấy tình huống này, tất cả cũng dốc hết sức lực hiệp trợ sư tôn, xông vào cuộc chiến.

Hắc long kia phần nộ, lắc lư thân mình, đuôi đảo qua chỗ nào chỗ đó mặt đất lập tức rạn nứt, tách ra.

Có lẽ là cảm nhận được đám người Hi Loan khó đối phó, nó liền tránh Hi Loan, ngược lại công kích đám đệ tử bình thường.

"Sư muội cẩn thận!"

Thảm Thanh Phong đẩy Ngọc Trúc ra, một khối đá cao hơn nửa người từ trên cao lăn xuống, hắn tránh không kịp, bị đập trúng cánh tay, máu thấm đỏ cả lớp áo trắng của hắn.

"Sư huynh!"

Ngọc Trúc đẩy tảng đá lớn kia ra, hai mắt rung rung, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đôi tay run rẩy hoảng loạn giúp Thảm Thanh phong cầm máu.

Cổ Phán Yên lạnh nhạt nhìn mọi chuyện, xung quanh rất ồn ào, náo động, tiếng đao kiếm đan xen, cát bay đá chạy, tất cả dường như chẳng có liên quan gì tới nàng ta. Nàng nhìn về phía Hi Loan đang toàn lực đối phó với hắc long, trong mắt ngưng tụ lại một tia sát ý.

Đến lúc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29-2: Sư phụ (2)

Edit: Astute Nguyễn

Beta: Đậu Xanh

Thân hình Cổ Phán Yên vừa động, xuy quý vội vàng nhắc nhở: "Chủ nhân! Không thể!"

Nàng ta nâng kiếm trong tay, nhìn Hi Loan ở phía xa, nói: "Nếu không lợi dụng lúc hỗn loạn này để trừ bỏ hắn, sau này chắc gì còn cơ hội tốt như vậy nữa!"

"Nhưng con hắc long này rất nguy hiểm, Hi Loan tu vi cao đến đâu cũng không lường trước được, tùy tiện đi lên như thế này, thật sự không phải cách sáng suốt!"

Xuy quý nói, nhưng thật ra là đánh thức lý trí của Cổ Phán Yên, nàng ta cầm chặt kiếm trong tay, cuối cùng là vẫn chậm rãi hạ xuống.

Hắc long kia trải qua cuộc hỗn chiến rất lâu, nó bắt đầu có chút mệt mỏi, không kiên nhẫn, càng thêm cuồng bạo mà vằn vẹo thân mình, nhằm Hi Loan hung hăng đánh úp lại.

Hi Loan lần này không tránh nữa, mà lập tức đón lấy.

Móng vuốt sắc nhọn của hắc long xẹt qua lưng Hi Loan, đâm vào da thịt chàng, da thịt tức khắc tróc ra, máu me đầm đìa, thấm đỏ cả gấm trắng.

Chàng hơi nhăn mày lại nhưng vẫn không tránh ra, đem nhuận nguyệt kiếm trong tay hung hăng đâm vào một con mắt hắc long.

Hắc long ngửa đầu, thân mình vằn vẹo kịch liệt, Hi Loan ấn nhuận nguyệt kiếm xuống, xoay người theo nó. Cuối cùng thân mình hắc long cũng dừng lại, nặng nề rơi xuống, Hi Loan cũng rơi theo chiều con hắc long, thân ảnh chìm trong đám bụi dày trong không trung, không thấy bóng dáng.

Hạ Lan Vi kinh hãi hô một tiếng, mở to hai mắt nhìn thân ảnh màu trắng kia biến mất trong đám bụi trên không trung, tim như bị thứ gì đó cào mạnh vào.

Cứ như có một con dã thú, đang dùng móng vuốt nhọn sắc cào nát lòng nàng, đau đớn tận xương, máu me đầm đìa.

Nàng cầm lấy huyền băng kiếm, từ trên vách đá chênh vênh nhảy xuống, chạy về phía thân ảnh trắng kia trong đám bụi đất.

Túc Hòa hai mắt đỏ ngầu, hét lớn: "Lan Vi! Ngươi mau quay lại!"

Nhưng tiếng nói ngay lập tức bị âm thanh cát đá rơi xuống lấn át.

Đúng lúc này, trong đám bụi đất kia, một thân ảnh màu trắng chậm rãi bay ra ngoài.

Tóc đen dài, bạch y giặt trường kiếm, mặt như ngọc khắc, dung mạo tuấn mỹ, y như *trích tiên xuất trần**

*Tiên ở trên trời do phạm phải sai lầm nên bị đày xuống hạ giới.

Nước mắt Hạ Lan Vi vẫn rơi như mưa.

Hi Loan bay tới phía nàng, ôm chầm lấy Hạ Lan Vi có chút thất thần, đem nàng ra bên ngoài.

Cái ôm của chàng có chút thanh lãnh nhưng

giọng nói lại cực kỳ ôn nhu.

Chàng nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Hạ Lan Vi, chậm rãi nói: "Đừng sợ."

Hạ Lan Vi nghe vậy càng khóc to. Nhưng mà ở trong vòng tay quen thuộc ấy làm nàng May nàng dần dần bình tâm trở lại.

Hi Loan mang Hạ Lan Vi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, mọi người thấy thế lập tức vây quanh, Lan Vi vừa muốn mở miệng nói, thân hình Hi Loan đột nhiên lao đảo.

Hạ Lan Vi kinh hãi hết một tiếng, Hi Loan mất đi ý thức, dù có gọi thế nào thì cũng như một tảng đá, thiếu niên tu tiên nổi danh bây giờ lại mềm như không xương, ngã vào trong lòng Hạ Lan Vi, giống như đang ngủ say, không hề nhúc nhích.

Ba ngày sau...

Tu Tiên giới truyền nhau rằng, người Đạo Diễn tông Hi Loan đạo quân, vì phong ấn hắc long ngàn năm mà hao tổn tu vi, thân bị trọng thương, đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh.

Chúng tu sĩ nghị luận sôi nổi, nhưng vẫn có người nghi ngờ chuyện này.

Chỉ có đệ tử Đạo Diễn tông mới biết, tin đồn này là thật.

Hạ Lan Vi đem khăn lông tắm nước ấm, nhẹ nhàng vắt khô nước, một loạt động tác đều rất cẩn thận, chỉ sợ một tiếng vang nhỏ cũng có thể đánh thức người trên giường.

Trên giường có một mỹ nam dung mạo tuấn tú đang nằm, mái tóc xõa mềm mại, khuôn mặt trắng nõn, mũi cao thẳng, chỉ là đôi môi không hồng nhuận như thường mà trắng bệch ra.

Hạ Lan Vi cẩn thận lau trán cho Hi Loan, lại kiểm tra hô hấp của chàng một chút, phát hiện hô hấp rất đều, trái tim mới buông lỏng.

"Sư phụ, người mau tỉnh lại đi..."

Người trên giường vẫn không nhúc nhích.

"Sư phụ, người ngủ lâu lắm rồi đấy..."

Người đó vẫn không đáp lại.

Hạ Lan Vi thất vọng cúi đầu, khóe mắt r rỉ xuống, nửa ngày, mới nhẹ nhàng nói: "Sư phụ, đồ nhi sợ lắm...thật sự rất sợ..."

Ngón tay Hi Loan hơi giật giật.

Hạ Lan Vi hồi lâu mới ngẩng đầu, nhìn thấy người trên giường vẫn không hề có động tĩnh, nàng cũng không thấy kỳ quái, cứ như vậy chống cằm nhìn chăm chú sư phụ nhà mình ngủ.

Lâm Tư Dao cùng Sở Minh đẩy cửa đi vào, thấy Hạ Lan Vi mới có ba ngày mà đã ốm đi một vòng, Lâm Tư Dao đau lòng nói: "Sư muội mau đi nghỉ tạm đi, ta tới chăm sóc sư thúc giúp muội mà."

Sở Minh cũng không đành lòng, khuyên Hạ Lan Vi đi nghỉ ngơi.

Cô Cô Gà ở một bên, đầu vô lực rũ xuống, uể oải nhìn bọn hắn chăm chăm, trầm ngâm: "Vô dụng vô dụng, A Lan mấy ngày nay cứ như một con quỳ vậy, khẳng định sẽ không nghe đâu."

"Không cần."

Hạ Lan Vi khàn khàn mở miệng, Cô Cô Gà thở dài một hơi, quả nhiên là thế. Khuôn mặt nàng tiều tụy, cái cằm tròn tròn đã nhọn đi trông thấy, nàng tiếp tục nói: "Ta phải đợi sư phụ tỉnh lại."

Lâm Tư Dao cùng Sở Minh khuyên mấy cũng không có kết quả, ở cùng Hạ Lan Vi một lát, cũng bắt đầu dỗi rồi đi.

Hạ Lan Vi ở mép giường Hi Loan suốt mấy ngày, tới ngày thứ bảy, Hi Loan cũng không tỉnh lại. Mà ngày thứ bảy đó, Hạ Lan Vi liền bị người áp đi Cháp Pháp Đường.

Hạ Lan Vi bị đưa đến quỳ xuống trước Cháp Pháp Đường, đầu gối nàng bị đau, chưa lên tiếng, mà ngược mắt nhìn về phía mấy vị trưởng lão trước mặt,

còn ngoài ý muốn phát hiện Ngọc Trúc cũng ở đây, xung quanh là một đám đệ tử tới xem náo nhiệt, nàng ta đứng ở trong đám người, thần sắc kiêu căng. Đám người cãi cọ ầm ĩ, có giọng nói truyền đến...

"Ai, người nghe thấy không, nghe nói quái vật kia là Lan Vi thả ra."

"Không thể nào! Sư thúc hiện giờ còn hôn mê bất tỉnh, nếu thật sự là nàng, chẳng phải là hại sư phụ của mình ư?"

"Tạo sao không thể, nghe các sư tỷ ngày ấy cùng đi trấn áp hắc long, Hạ Lan Vi kia đã sớm ở đó!"

*****

"Đệ tử Đạo Diễn Hạ Lan Vi, người đã biết tội chưa?"

Trưởng lão đứng đầu Chấp Pháp Đường mặc bộ quần áo màu trắng xanh, bộ râu ngắn đen ngòm, khuôn mặt nghiêm túc nhìn Hạ Lan Vi.

Hạ Lan Vi cũng đã hiểu lý do mình bị đưa tới chỗ này, trong lòng có so đo, đánh giá vài vị trưởng lão mặt mày xanh mét phía trước, khẽ lắc đầu, trấn định nói: "Đệ tử không biết."

"Người xâm phạm cấm địa, chọc đến hắc long phá ấn mà ra, Hi Loan đạo quân vì phong ấn hắc long mà hao tổn tu vi trăm năm, người cũng không biết tội?"

Nghe thấy tên Hi Loan, Hạ Lan Vi lương tâm nàng như bị đâm mạnh, chỉ là trên mặt vẫn trấn định, ngẩng đầu nhìn Ngọc Trúc vài lần, nghiêm túc nói: "Đệ tử không biết trưởng lão là bị người nào châm ngòi, chỉ là sự việc ngày đó, chỉ là trùng hợp, đệ tử một lòng tu đạo, tuyệt đối không có nửa phần dị tâm, mong rằng các trưởng lão Chấp Pháp Đường hiểu rõ."

Hạ Lan Vi nói thành khẩn, sắc mặt thản nhiên, vài vị trưởng lão nhìn nhau, dường như đang suy nghĩ xem lời Lan Vi nói có mấy phần chân thật.

Lúc này, chúng đệ tử cũng cảm thấy nàng nói cũng tương đối có lý.

Lam Ly Hạo cùng Cổ Phán Yên nghe tin liền chạy tới, Lam Ly Hạo ôm kiếm, nhìn Hạ Lan Vi quỳ trên mặt đất, đôi mày gắt gao nhăn lại. Còn Cổ Phán Yên bình thản hơn, rõ ràng là đang nhân nhả xem kịch vui.

"Người đừng giảo biện!"

Ngọc Trúc đánh giá thần sắc mọi người xung quanh, cuối cùng nhịn không được, từ trong đám người đi ra, giọng nói kiên định:

"Trên đời này làm sao có chuyện trùng hợp như thế được? Ngày ấy hàng trăm hàng ngàn đồng môn đều thấy, chúng ta mới đến, người đã ở bên trong, người còn muốn giảo biện che dấu các vị trưởng lão Chấp Pháp Đường sao!"

Ngọc Trúc thấy Hạ Lan Vi vẫn không hoảng loạn, trong lòng hơi tức giận, nhớ đến Thanh Phong sư huynh còn nằm ở trên giường bệnh dưỡng thương, ánh mắt nàng ta đột nhiên sắc bén, xoay người nhìn về phía vị trưởng lão râu ngắn phía sau nói: "Tư Không trưởng lão, chưa nói đến việc lời của Hạ Lan Vi có đáng tin hay không, nàng ta xâm phạm cấm địa sau núi là thật, dựa theo tông quy, cũng phải chịu 50 lần sét đánh!"

Mọi người ồ lên.

Nói là phạt 50 lần sét đánh, một tu sĩ Kim Đan kỳ như nàng làm sao chịu nổi! Còn không bằng đem Kim Đan của nàng phá nát đi! Sợ là chỉ có sức mạnh sắp độ kiếp, mới có thể nhẹ nhàng ứng phó thôi.

Trong bọn họ có không ít người biết Đạo Diễn tông này chính là nơi xếp hạng nhất về những hình thức trừng phạt biến thái, chỉ là hàng nghìn năm qua vẫn chưa có đệ tử dám đi ra sau núi điều võ giương oai, cũng vẫn chưa có người nào bị phạt như thế, lời đồn vì thế cũng chỉ là lời đồn, không nghĩ tới bây giờ, lại có người bị trừng phạt, hơn nữa còn là đồ đệ của Hi Loan đạo quân.

Tư Không vuốt chòm râu ngắn, không để ý tới Ngọc Trúc mà nhìn chằm chằm Hạ Lan Vi nói: "Bồn quân hỏi người, người đến sau núi làm gì?"

Sau núi là nơi hoang tàn vắng vẻ, ngày thường muốn xuống núi cũng là đi hướng khác, dù nói vô tình cũng không thể nói vô tình tới sau núi được.

Hạ Lan Vi hơi sững sốt, nhưng vẫn một mực cho rằng chuyện mình làm sai không có liên quan gì tới hắc long hết, nàng chết sống cũng không chịu giải thích lý do nàng xuất hiện một mình ở sau núi.

Tư Không chậm rãi lên tiếng: "Con hắc long này bị phong ấn ngàn năm, hiện giờ pháp lực phong ấn rất nhỏ, nó có thể phá ấn mà ra, cũng là lẽ thường."

Hạ Lan Vi kinh ngạc, tựa hồ là không nghĩ tới Tư Không sẽ dễ dàng tin tưởng nàng như vậy.

Tư Không híp híp mắt, nói: "Người có thể nghĩ rõ ràng, nếu người có ẩn tình khác, Chấp Pháp Đường ta cũng không phải là cố chấp, tuy nói bồn quân cho rằng người không có bản lĩnh thả hắc long ra, nhưng người xâm phạm cấm địa, 50 lần sét đánh này, người trốn cũng không thoát!"

Ánh mắt Hạ Lan Vi hơi lóe lên, vẫn cố chấp nói câu vừa rồi.

Tư Không trầm ngâm nửa khắc, đang muốn mở miệng, Lam Ly Hạo lại từ trong đám người đi ra, nói: "Tư Không trường lão, nếu chỉ vì việc này mà Lan Vi sư tỷ chịu 50 lần sét đánh, thì quá không công bằng."

Tư Không nhìn hần một cái, tò mò không biết vì sao hần nói như thế, ánh mắt ý bảo hần nói tiếp.

Lam Ly Hạo tiếp tục nói: "Ngày ấy, tuy ta đến muộn hơn Hi Loan sư thúc một bước, nhưng cũng thấy rõ ràng, Lan Vi sư tỷ dùng linh lực trấn áp trận, mà trận pháp kia, ta tin rằng các đồng môn có chút ấn tượng hần là đều biết, đây là trận pháp hàng ma trấn yêu."

Trong đám đồng có người bùng tỉnh: "Ta nhớ ra rồi! Hình như là vậy!"

"Lúc ấy Trần chương giáo nói qua cái này trận pháp đặc biệt khó học này, ta học mấy lần cũng không hiểu được!"

"Đúng đúng đúng..."

Có người nói: "Người vừa nói vậy, ta cũng nhớ tới rồi, ta cũng học hơn nửa tháng, mới có thể biết sơ qua vài điểm da lông."

Cổ Phán Yên hơi nheo mắt lại, có chút ngoài ý muốn nhìn sang Lam Ly Hạo, thầm nghĩ: "Hần quả nhiên vẫn giống năm đó, thích xen vào việc của người khác."

Lam Ly Hạo nói tiếp: "Nếu không có Lan Vi sư tỷ cật lực ngăn cản hắc long phá phong ấn, kéo dài thời gian, chỉ sợ quái vật kia đã sớm thoát khỏi Đạo Diễn tông, làm hại thiên hạ rồi."

Lam Ly Hạo chỉ nói ngắn gọn có mấy câu, nháy mắt đã xoay chuyển được tình thế, hần nhân cơ hội lại nói: "Huống hồ, hiện giờ Hi Loan sư thúc phong ấn hắc long, tổn hại tu vi trăm năm, đến nay còn hôn mê bất tỉnh, bây giờ lại muốn trừng phạt Lan Vi sư tỷ, chỉ sợ Hi Loan sư thúc tỉnh lại sẽ thất vọng vô cùng."

"Người bớt nói lại đi!"

Ngọc Trúc vội vàng lên tiếng: "Một trận chiến với hắc long, đệ tử bị thương vô số, nói không có liên quan tới nàng ta, chân tướng thật có ai biết không? Nếu tự tiện xông vào cấm địa mà có thể tùy ý tha thứ, chẳng phải là về sau mỗi người xâm phạm cấm địa, nói mấy câu hiểu lầm là có thể xong việc?"

Ngọc Trúc nhìn chằm chằm Tư Không, tiếp tục nói: "Như vậy sẽ khiến các đệ tử bị thương vì trấn áp hắc long thất vọng!"

"Nữ nhân điên này cấm miệng cho ta!"

Lâm Tư Dao từ phía xa hấp tấp đi tới, phía sau là Sở Minh sắc mặt ngưng trọng. Nàng vừa mới biết sư muội bị đưa đi đến Cháp Pháp Đường, liền chạy nhanh tới chỗ sư phụ bọn họ báo tin. Chỉ là nàng biết sư phụ còn vì thân thể của Hi Loan sư thúc mà bồn chồn, không thể chỉ một lát là quay lại ngay được.

Nàng cắn răng thầm hận, đem cơn tức trút hết lên Ngọc Trúc, hung hăng nói: "Nữ nhân điên, người đau lòng vì Thẩm Thanh Phong bị thương, người có bản lĩnh thì đi giết hắc long đi, lại còn mượn cơ hội đem lửa giận chuyển sang đổ cho sư muội ta, đây là cái đạo lý gì?"

Sở Minh cũng nói theo: "Người đau lòng vì lang quân của mình, ta cũng đau lòng ta cho sư muội của ta! Người cho rằng, không có Hi Loan sư thúc, muội ấy có thể dễ người khinh nhục sao?"

"Sư huynh sư tỷ...các người..."

Hạ Vi Lan khẽ lẩm bẩm, mắt như sắp khóc, vừa mới bị người lớn tiếng chất vấn, nàng vẫn chưa ủy khuất đến rớt nước mắt, giờ phút này, nàng lại vì lời nói hai người, lòng mềm đến rồi tỉnh rồi mù.

Ngọc Trúc bị người ta vạch trần tâm tư, thẹn quá hóa giận, đang muốn tiếp tục tranh cãi, lại bị Tư Không đưa tay ra hiệu dừng lại.

Tư Không nghiêm mặt nói: "Đệ tử Hạ Lan Vi, vào nhằm cấm địa sau núi là thật, nhưng niệm tình lần này vô ý phạm lỗi, lại có công trợ lực phong ấn hắc long, chỉ phạt người hai mươi roi, sau đó đi Hàn Băng Nhai suy nghĩ ba tháng. Người có gì dị nghị gì không?"

Lam Ly Hạo nhăn mày, lại nhìn xuống không lên tiếng, Lâm Tư Dao đang muốn xông lên trước cùng Tư Không lý luận, Sở Minh giữ nàng ta lại, nhẹ nhàng lắc đầu.

Bọn họ cũng đều biết, thế này đã là trừng phạt nhẹ nhất rồi. Hai mươi roi tuy đau, nhưng chỉ là vết thương da thịt, Hàn Băng Nhai tuy giá lạnh, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Hạ Lan Vi cúi đầu hành lễ, không nói gì.

Một roi xuống, da tróc thịt bong; hai roi xuống, quần áo thấm đẫm máu; ba roi xuống, máu thịt lẫn lộn...

Mười roi xuống, thịt bong dính chặt vào quần áo.

Lâm Tư Dao nước mắt chảy ròng ròng, xoay người đi chỗ khác, không đành lòng nhìn.

Hạ Vi Lan quỳ rạp trên mặt đất, có chút thống khổ, run nhẹ thân mình, có thứ gì đó từ trong lòng ngực chảy xuống. Hạ Lan Vi mở to mắt, vừa thấy, là một mặt kính Thanh Loan.

Đây là kính truyền âm mà sư phụ đưa cho nàng.

Nàng đem nó nắm chặt trong tay, cắn răng không rên một tiếng, trong lòng khẽ gọi sư phụ, dường như Hi Loan cũng có thể nghe thấy.

"Quả nhiên là nữ nhân ngu ngốc."

Cố Phán Yên nhìn Hạ Vi Lan, cười nhạo nói: "Nếu là ta, ta đã sớm đem mấy người này giết hết cho xong chuyện, xung quanh đều là nam nhân lòng lang dạ sói."

Người của Cháp Pháp Đường đem roi trong tay giơ lên cao, đang muốn đánh xuống, thì đột nhiên bị đánh bay.

Ánh mắt mọi người hướng ra phía sau.

"Hi Loan sư thúc!"

"Sư thúc!"

"Hi Loan đạo quân!"

Mọi người kinh ngạc hét lên.

Hi Loan một thân bạch y, từ xa bước tới, mái tóc đen mềm mại bay bay, trên mặt vẫn hơi tái nhợt, nhưng cũng không ảnh hưởng tới mỹ mạo tuyệt thế của chàng.

Chàng đến gần, bước chân bỗng nhiên chậm lại, từng bước từng bước đi đến trước mặt Hạ Lan Vi.

Chàng cúi đầu nhìn Hạ Lan Vi, giữa mày bỗng nhiên hiện ra một cái nốt đỏ, tựa như có một hạt đậu đỏ khảm vào giữa mày, nhưng lại nhanh chóng biến mất, nhuận nguyệt kiếm bên hông kịch liệt run rẩy, tiếng va chạm vang lên ầm ầm, sát khí bắn ra bốn phía.

Kiểm chỉ có thể vì cảm xúc chủ nhân đang dao động tới cực điểm, mới không tự chủ mà bộc lộ ra sát ý ra ngoài, run rẩy thân mình như đang khát máu.

Hi Loan duỗi tay sờ sờ nhuận nguyệt kiếm, nó như được trấn an, dần an tĩnh lại, sát khí phảng phất vừa rồi như thể chỉ là ảo giác.

Người khác cách khá xa nên không phát hiện, mấy tiểu đệ tử chấp hình cảm nhận được cỗ sát ý này, sợ tới mức quỳ sụp xuống.

Mọi người tuy chưa cảm nhận được sát ý, nhưng lại bị sắc mặt Hi Loan dọa sợ tới mức không dám lên tiếng.

Chàng khom lưng tiến tới, đem Hạ Lan Vi đầu đến ngất lịm kia nhẹ nhàng bế lên, động tác dịu dàng, rất cẩn thận, như là đối đãi với một trân bảo quý hiếm.

"Hi Loan đạo quân..."

Tư Không nhìn thân ảnh Hi Loan, nặng nề nói: "Hành động này của đạo quân, chỉ sợ không hợp lý..."

Hi Loan nhìn hắn, nói: "Đợi sau con bé khỏe, ta sẽ tự mình đưa nó tới Hàn Băng Nhai."

Ngữ khí hoàn toàn không giống như là thương lượng, ngược lại là giống thông báo hơn.

Tư Không nhíu mày, thở dài một hơi, xua tay nói: "Thôi thôi...ngươi đi đi!"

Hi Loan ôm Hạ Lan Vi đi khỏi Cháp Pháp Đường, Hạ Lan Vi ý thức hồi phục một chút, nàng nhìn chằm chằm Hi Loan, không thể tin tưởng nói: "Sư phụ...người...người tình?"

"Ừ."

Hi Loan xoa đầu nàng.

"Con không phải đang mơ chứ?"

Hi Loan thở dài, nói: "Con ở trong mơ cũng thường mơ thấy vì sư sao?"

Hạ Lan Vi gật đầu, trong lòng Hi Loan nhảy dựng lên, tim dường như đập lỡ mất một nhịp, Hạ Lan Vi nói tiếp: "Con luôn mơ thấy sư phụ tĩnh lại, cũng như hiện tại ôn nhu nói chuyện với con. Nhưng mỗi lần tỉnh lại đều phát hiện đây là mơ thôi."

Nói đến đây, nàng có chút sợ hãi.

"Lan Vi..."

Hi Loan thở dài một hơi, nói không rõ là vui vẻ hay mất mát, ngữ khí ôn nhu nói: "Đây không phải mơ nữa, vì sư đã tỉnh rồi."

Hạ Lan Vi lại khóc, lúc này đó chính là nước mắt vui mừng.

"Vị sư đối với con không tốt sao?" Mãi một lúc sau Hi Loan mới nhẹ nhàng mở miệng, "Vị sư sao lại muốn bỏ đi?"

Giọng nói dịu dàng đến cực điểm, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy đôi mắt đỏ đẫm của chàng đã hơi đỏ lên.

Nhưng người Hi Loan ôm lại không hề phản ứng, ngữ khí lạnh trong lòng chàng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tiến vào Hàn Băng Nhai □

Edit: Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Hạ Lan Vi được Hi Loan chăm sóc không đến hai ngày, đã đủ sức tung tăng nhảy nhót như lúc đầu.

Bây giờ thương thế sư phụ đã khỏi, thoát nhìn cũng không có gì đáng lo ngại nữa, tâm của Hạ Lan Vi cũng buông lỏng hơn.

Vì thế vào một ngày yên bình không có ai, Hạ Lan Vi đã trợn lên vào phòng của sư phụ.

Nàng nghiêng người đẩy cửa phòng ra, sau đó rón rén đi vào, đôi mắt nhìn chăm chăm vào quyển sách trên bàn, đặc biệt là cái phong thư màu vàng nhạt ở phía sau.

Nàng nhìn trái nhìn phải, giống như một con chuột chạy lại gần bàn, cầm lấy phong thư màu vàng đó.

"Hắc hắc hắc" Trên mặt nàng lộ ra vui vẻ, đem cất bức thư vào trong ngực, trong lòng thầm may mắn cảm thán: "Còn may là sư phụ chưa phát hiện ra."

Hi Loan đi vào từ ngoài cửa, nhìn bóng dáng lén lút của Hạ Lan Vi, mày hơi nhíu lại, vừa lúc Hạ Lan Vi ngoảnh đầu, nhìn thấy sư phụ trong lòng đột nhiên nhảy dựng, kêu lên: "Sư phụ...sư phụ sao người lại đến đây?"

Hi Loan dường như đã quen với việc này cũng không lên tiếng trách cứ, thông thả bước đến, nói: "Người quên rồi à, đây là phòng của vị sư mà."

Hạ Lan Vi xấu hổ cười gượng.

Hi Loan đã sớm ngồi xuống, uống một ngụm trà. Hạ Lan Vi ghé lại gần, chống cằm nhìn sư phụ nhà mình, ánh mắt thanh minh, trong lòng âm thầm nghĩ.

Theo lý thuyết, phong thư này đã để đây lâu như thế, sư phụ chắc cũng đã thấy qua rồi chứ, sao lại vẫn đặt nguyên ở trên bàn nhỉ?

Hạ Lan Vi nghĩ nát óc cũng không ra, ánh mắt nhìn Hi Loan theo đó mà chuyển dần xuống dưới, Hi Loan đang uống trà ngập ngừng một chút, tai bắt đầu đỏ lên.

Hạ Lan Vi: "Sư phụ?"

"Sao...sao thế?" Hi Loan áp ứng lên tiếng.

"Ừm..." Hạ Lan Vi do dự một chút, con người đảo quanh một vòng, nói: "Sư phụ, trước đó người đã từng thấy trên bàn sách có thức linh tinh gì không?"

Ngón tay thon dài trắng nõn của Hi Loan còn đang cầm chén trà bạch ngọc, hơi nóng tỏa ra từ trong chén, hương thơm lan bốn phía, chàng hơi cụp mắt, nhưng vô cùng tự nhiên nhìn Hạ Lan Vi dịu dàng nói: "Hiện tại mọi người đều dùng truyền âm phù để đưa tin, nên lâu giờ cũng không thấy thư nữa."

Trong lòng Hạ Lan Vi có chút vui mừng, nhìn vẻ mặt vô cùng tự nhiên và chân thật của sư phụ, rồi nở một nụ cười với chàng, sau đó gạt đầu phụ họa: "Đúng thế, hiện tại loại trừ nhân giới còn dùng thứ đó ra, người tu tiên cũng không hay dùng lắm."

Hi Loan chuyển tầm mắt, nhìn cảnh xuân ngoài cửa sổ, chim nhảy nhót trên cành cây, hoa đào nở rộ, đập vào mắt là một màu hồng, hương thơm thoang

thoảng mê người.

Chàng đứng dậy, bình tĩnh dịu dàng, nói: "Lát nữa vì sư còn có việc, buổi chiều ta sẽ sai Lạc Thủy đưa con đi Hàn Băng Nhai đi."

Ánh mắt trời chiếu vào trong phòng, toàn bộ không gian tràn ngập tia nắng ấm áp, Hi Loan mặc một thân bạch y, xung quanh tỏa ra một tầng ánh sáng màu vàng nhạt, như băng tuyết đầu mùa, cả người chàng chìm trong ánh sáng, tựa như một vị thần cao quý.

Toàn bộ uất ức trong lòng Hạ Lan Vi như bị hoà tan, nàng buột miệng kêu một tiếng: "Sư phụ."

Hi Loan dừng lại quay đầu nhìn nàng, 3000 sợi tóc tạo thành một đường sáng dưới ánh nắng, mắt chàng như lưu ly, bên trong chứa một chút ấm áp.

Hạ Lan Vi cũng không biết mình bị làm sao, cũng không phải lần đầu tiên Hi Loan ra ngoài, chỉ là lúc này, nàng rất muốn nói một câu với Hi Loan, hơn nữa nhất định phải nói ra.

Nàng ngừng mắt, nghiêm túc nhìn Hi Loan nói: "Sư phụ đồ nhi đợi người trở lại."

Hi Loan nghe thấy đồ đệ mình nói thì rất ngạc nhiên, trong mắt tỏa ra ánh sáng lấp lánh, chàng mỉm cười, như là hoà cùng với không khí mùa xuân, thấp giọng cười ra tiếng.

Lần đầu tiên Hạ Lan Vi vì tiếng cười của sư phụ mình mà đỏ mặt, nàng cuống quýt cúi đầu, ánh mắt hơi loé.

Không biết vì sao, nàng lại cảm thấy sư phụ càng ngày càng yêu nghiệt hơn là sao nhĩ, một nụ cười cũng đủ câu đi hồn phách của người ta rồi.

Giọng trầm thấp của Hi Loan truyền đến, giống như hồi sinh vạn vật, băng tuyết tan chảy, như gió vào đêm hè, ánh sao sáng trên bầu trời.

Chàng nhỏ giọng nói: "Được."

Buổi chiều, Lạc Thủy đến đón Hạ Lan Vi rất đúng giờ.

Sở Minh và Lâm Tư Dao cũng đến tiễn Hạ Lan Vi. Mỗi người đều đưa đến một pháp bảo chống lạnh cho Hạ Lan Vi, tuy nói Hàn Băng Nhai là nơi băng đã hình thành từ ngàn năm, cho dù có pháp bảo chống lạnh của tu tiên cũng không có tác dụng lắm, nhưng Hạ Lan Vi vẫn rất cảm động.

"Sư muội, chờ người đi ra chúng ta sẽ đến Linh Xuyên Thành thả hoa đăng, ăn một bữa thịnh soạn rồi xem kịch!" Lâm Tư Dao ôm Hạ Lan Vi hứa hẹn.

Sở Minh cũng hứa theo nói: "Ở bên trong sư tỷ phải chăm chỉ luyện công mỗi ngày, đừng có thụt lùi như đệ, hai chúng ta sẽ tỷ thí khi tỷ ra ngoài đó!"

Hạ Lan Vi nghe hai người lái nhai, không hiểu sao, rất muốn cười. Cảm giác này giống như lúc nàng đi xa nhà, đại ca đại tỷ không yên tâm lôi kéo nàng dặn dò. Vừa buồn cười lại vừa ấm áp.

"Được rồi được rồi" Hạ Lan Vi giả bộ không kiên nhẫn, ra vẻ kiêu ngạo nói: "Không phải chỉ ở đó ba tháng thôi ư? Mọi người nghĩ ta là ai, đến lúc ra chúng ta sẽ tung tăng nhảy nhót tiếp tục làm hại nhân gian!"

Vừa dứt lời ba người nhìn nhau, cùng chống hông cười to.

Hạ Lan Vi cười đủ, xoay người kéo một con gà màu xanh từ dưới tay áo ra, không quan tâm nó gãy gập, đưa cho Sở Minh.

Cô Cô Gà bắt đầu kêu thảm thiết, màu xanh dựng thẳng lên, hét to: "Nữ nhân! Người nghe cho rõ! Bỏ gà không cho phép người đưa ta cho nam nhân khác!"

Sở Minh tiếp nhận Cô Cô Gà, nó vẫn tiếp tục gãy gập, tiếp tục nói: "Nữ nhân! Người đừng nghĩ như vậy đã thoát khỏi ta! Cho dù là chân trời góc bể, người cũng không thoát được móng vuốt của bản gà đâu!"

Mày Hạ Lan Vi nhảy lên một cái, không để ý đến Cô Cô Gà đang kêu quang quác, chỉ nghĩ rằng, lần sau nhất định phải giấu bản thoại thật kĩ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Quan tâm

Edit: Astute Nguyễn

Beta: Đậu Xanh

Sở Minh tiếp nhận Cô Cô Gà từ trong tay Hạ Lan Vi, Cô Cô Gà không cam lòng, hai chân quơ loạn xạ trên không trung.

Sở Minh biết Hạ Lan Vi nuôi con gà này làm sủng vật, mà con gà cũng thật sự kỳ quái, toàn thân không có tí linh lực nào, lại còn rất tinh ranh, cổ quái.

Sở Minh nhìn thấy Cô Cô Gà bất mãn, cố ý hơi quơ quơ thân mình nó, nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng, nói: "Sur muội, muội đối với sư huynh thật tốt, biết gần đây thân thể sư huynh suy nhược, liền nuôi gà nhiều năm như vậy, còn đưa tới cho sư huynh tắm bổ."

"Quác!"

Cô Cô Gà ngửa mặt lên trời kêu, thân thể cứng đờ, lông trên người dựng đứng, hướng lên trời hét lớn: "Bỏn gà một chút cũng không thể ăn! Một chút cũng không thể ăn! Người, người nam nhân này mau thả bỏn gà ra!"

Sở Minh bật cười, nhìn Hạ Lan Vi hỏi: "Sur muội, con gà này vẫn luôn kêu cái gì đó? Chẳng lẽ là đang mắng ta sao?"

Lâm Tư Dao vuốt cằm nghiêm túc nói: "Sur muội, muội nói gà này rất đặc biệt, có phải mùi vị không giống gà thường không?"

Cô Cô Gà nhìn Lâm Tư Dao, một đôi mắt đột nhiên tròn to, sau đó bắt ngờ đập mạnh vào ngực Sở Minh.

"Được rồi được rồi~... " Hạ Lan Vi nhin cười, tiến lên sờ sờ đầu Cô Cô Gà, ôn nhu nói: "Đừng sợ, bọn họ không bắt người làm trò cười đâu!"

Cô Cô Gà nghe vậy lập tức thả lỏng, Hạ Lan Vi tiếp tục nói: "Người đồng ý với ta, mấy tháng này ngoan ngoãn ở cùng Sở Minh sư huynh đợi được không, sư phụ có việc, người đi theo sư huynh, hẳn sẽ chăm sóc tốt cho người."

Sở Minh khẽ hừ một tiếng, Cô Cô Gà không thèm nhìn hắn mà nhìn Hạ Lan Vi, thanh âm trầm thấp, có chút vận vẹo nói: "Vậy, ba tháng sau, người nhất định phải tới đón ta nha..."

Hạ Lan Vi cười đáp ứng, nó lại nói: "Nếu người không tới đón ta, ta liền, ta liền..."

Cô Cô Gà dùng cánh chỉ vào Sở Minh, hung ác nói: "Ta liền phá hết chỗ hắn ở!"

Hạ Lan Vi liếc mắt nhìn Sở Minh một cái, sau đó vui vẻ đồng ý.

Sở Minh: Sao lại có một loại cảm giác không ổn thế này?

Tận cuối phía Bắc là một nơi hoang dã, phong cảnh thiên nhiên kỳ ảo.

Một hòn đảo nhỏ mệnh mông tuyết trắng bị biển xanh vây quanh, từ xa nhìn lại, giống như một cái bánh bao nổi trên mặt nước. Kỳ quái chính là, xung quanh hòn đảo nhỏ này, nước biển theo gió tự do lên xuống, còn mang theo một chút không khí ẩm áp, dãy núi kia cách đảo nhỏ này không xa, cây cối xanh um, hoa nở rộ rờ, cùng đảo nhỏ, cây cối tiêu điều, thảo mộc điều tàn, cảnh tuyết rơi trắng xóa nhìn vô cùng khác biệt.

Một nam tử bạch y ngư kiếm từ ngọn núi kia đến, phong thái nhẹ nhàng, tiên khí phiêu phiêu, y phục màu trắng ở không trung bay bay, lướt qua mặt biển xanh rộng, thân ảnh kia từ từ dừng ở trên đảo nhỏ.

Đôi giày trắng có kim văn nhẹ nhàng đập trên mặt tuyết, mặt đất đầy tuyết lập tức hiện lên một dấu giày.

Hi Loan bước chân hơi dừng, lùi lại ra xa, nhìn chăm chăm dấu giày, chàng cau mày.

Mới trăm năm sau không tới, nơi tiên cảnh kỳ ảo đã hoang vắng tới nông nổi như thế này rồi sao?

Chàng ngẩng đầu, đưa mắt nhìn ra xa, tuyết trắng xóa, cây cối xung quanh âm đạm, gỗ mục như sắp đóng băng, giống như đem lưỡi dao sắc bén treo ngược trên ngọn cây, vẫn còn lóe ánh bạc, núi đá phía xa như là khoác lên mình bạch y trắng xóa.

Phía trên, mặt trời đã lên cao, treo lơ lửng trên không trung tỏa nắng gay gắt, toàn bộ đảo nhỏ đều chìm dưới ánh nắng, thế nhưng băng tuyết lại không tan ra.

Thoạt đầu thấy không hề có sinh khí, từ khí khắp nơi, Hi Loan không thể không hoài nghi, trên đảo này không còn sinh vật tồn tại. Chàng dùng tay cảm nhận nguyệt kiếm, môi khẽ mấp máy, nhẹ nhàng đi sâu vào trong đảo.

Tên đầu Hi Loan, nắng nóng gay gắt, dưới chân lại lạnh buốt, cũng phải gần bằng băng hỏa lưỡng trọng thiên*. Chàng đi toàn bộ quanh đảo một vòng, nhưng vẫn không phát hiện ra thứ mình muốn tìm.

*Băng hỏa lưỡng trọng thiên: Nóng cực nóng, lạnh cực lạnh.

Chàng dừng lại, lấy từ trong áo ra một khối họa phù trận màu vàng nhạt, vuông vuông, to bằng bàn tay, lá bùa kia bay khỏi lòng bàn tay Hi Loan, từ từ bay lên trên không, rồi không ngừng phóng đại ra, cho tới khi bằng nửa cái bàn vuông mới từ từ dừng lại, lơ lửng trên không trung.

Hi Loan thi pháp, màu vàng trên lá bùa nhanh chóng chuyển động, lá bùa bay qua bay lại trên không trung, cuối cùng rơi xuống bên trái Hi Loan mới bắt động.

Hi Loan nhìn về phía bên trái, ngoại trừ một tảng đá lớn kỳ dị, cũng chỉ là một mảnh tuyết trắng mênh mông.

Hi Loan hơi nheo mắt lại, tầm mắt dừng ở trên tảng đá kia, hóa ra là thể này...

Chàng đi từng bước về phía tảng đá, khi chỉ còn hai bước nữa, một con linh thú cả người đỏ sạm đột nhiên lao tới, giương nanh múa vuốt nhằm Hi Loan đánh tới.

"Meo!"

Linh thú kia đứng mảnh giống như hổ, bên ngoài lại giống mèo, cả người phủ lớp lông dày đỏ sạm, mượt mà óng ánh, toàn thân phảng phất ngọn lửa đỏ thắm. Cho nên loại yêu thú này thường bị người gọi là Xích điểm thú.

Cả người Xích điểm cực nóng, nó có thể thay đổi nhiệt trên cơ thể phù hợp với nơi sống, vậy nên trăm năm qua, mọi thứ ở đây từ nơi tiên cảnh đều điều tàn, chỉ có Xích điểm thú kiên trì lắm mới sống được tới hiện tại.

Hi Loan nghiêng người, né tránh công kích của Xích điểm thú, nó vồ vào khoảng không nên phần nộ quay đầu lại, đánh về phía Hi Loan.

Hi Loan đi tới phía trước, ngưng tụ tạo một đạo kết giới, ngăn cản Xích điểm thú lao tới đây, Xích điểm thú đột nhiên đụng vào một tầng kết giới trong suốt, có chút chói sáng, Hi Loan nhân cơ hội nói: "Xích điểm thú, ta không ác ý."

Xích điểm thú từ chói sáng dần tỉnh táo lại, theo bản năng liếm liếm cái móng màu đen của mình, nó lui lại mấy bước, một đôi màu xanh lam không kiêng dè nhìn Hi Loan. Thấy Hi Loan dường như không có ác ý thật, cái lưng đang cồng lên hơi thả lỏng, nhưng sau đó, con người băng lãnh lại thập phần cảnh giác.

"Rốt cuộc ngươi tới đây làm gì?" Xích điểm thú mở miệng, không khó nghe lắm, giống thanh âm của nữ nhân.

Hi Loan thu lại kết giới, nhìn Xích điểm thú, nhàn nhạt nói: "Thật không dám dấu diếm, ta là Hi Loan của Đạo diễn tông, tới đây có một chuyện muốn nhờ."

Con người xanh lam của Xích điểm thú hiện lên một tia nghi hoặc, nếu là mấy trăm năm trước, linh khí ở đây dư thừa, linh thú rất nhiều, khi nó làm vương giả của tiên cảnh, có người tu tiên đi lên thềm cầu đảo thì không phải chuyện hiếm lạ gì. Chỉ là hiện giờ trên tiên cảnh chỉ còn mỗi loài Xích điểm thú, có khi còn sắp không sống nổi nữa, người này có vẻ có pháp lực rất cao, nó không cảm thấy có thể giúp được gì.

Hi Loan tiếp tục nói: "Ta biết một chỗ, nơi đó linh khí dư thừa, linh thú hòa hợp, không kém gì tiên cảnh lúc trước."

Chàng cúi đầu, bình tĩnh nhìn xích điểm thú, nói tiếp: "Ta có thể đem ngươi và toàn bộ đồng tộc của ngươi đến nơi đó."

Xích điểm thú kia đang nghi hoặc lập tức tràn ngập vui mừng, loài Xích điểm thú từ ra đời tới nay, ở tiên cảnh sinh sống rất lâu rồi, nhưng hiện tại tiên cảnh thành như này, nếu bọn chúng không rời đi, chỉ sợ bộ tộc Xích điểm sẽ phải tiêu vong ở đây.

"Những gì ngươi nói là thật?"

"Ừ." Hi Loan gật đầu.

"Điều kiện là của ngươi gì?" Xích điểm thú truy hỏi, nó không tin trên đời có bữa cơm nào miễn phí.

Hi Loan thật ra không nghĩ tới Xích điểm thú lại tâm tư cởi mở, cũng đi thẳng vào vấn đề nói: "Nếu có thể, ta hy vọng sẽ được mang một con Xích điểm thú nhỏ trở về nuôi nấng."

Xích điểm thú kinh ngạc tròn to mắt, nó không hề nghĩ tới điều kiện lại đơn giản như thế.

Hiện giờ thức ăn trên đảo thiếu thốn, cơ bản thức ăn đã trở thành vấn đề, một tháng trước nó đã không còn sữa nữa, nếu không rời đi, chỉ sợ năm đứa con của nó đều sống tới lúc trưởng thành. Thế thì, chi bằng..

Vuốt của nó hơi cọ xát trên mặt đất, hạ quyết tâm, nhìn Hi Loan nói: "Ngươi ở đây chờ ta một chút!"

Thân ảnh đỏ thắm lập tức biến mất ở trong rừng.

Nhưng Hi Loan cũng chưa chờ được lâu, liền thấy phía xa có mấy con Xích điểm thú cao lớn, có lẽ là con đực, nhanh chóng chạy tới, từ xa nhìn lại, như một đoàn lửa đỏ đang nhảy nhót, thiêu đốt mọi thứ.

Mấy con Xích điểm thú đực kia tò mò đánh giá Hi Loan, cùng con Xích điểm thú cái vừa rồi chạy lên, nói: "Ta đồng ý với ngươi."

Nó quay đầu lại, kêu "Meo..." một tiếng, một con cả người đỏ đậm như con mèo lớn từ mấy giữa mấy Xích điểm thú đực, vui sướng chạy ra, đôi mắt xanh lam như phát sáng, thân mật vây quanh mẹ của nó, mà không biết mình sắp bị mẹ đem đi tặng người khác.

Con Xích diễm thú kia nhìn thấy đứa con ngây thơ, ngốc nghếch của mình, trong lòng có chút tuyệt vọng, đi lên phía trước nói với Hi Loan: "Đạo quân, Xích diễm thú này vừa mới sinh ra ba tháng trước, là con năng động hoạt bát nhất trong đám, đạo quân đem nó đi đi!"

Ấu thú kia thấy mẹ không để ý tới nó, khẽ gọi vài tiếng "Meo", lại giương cái răng sữa ra, quỳ rạp trên mặt đất, cắn đemput thịt của mẹ.

Hi Loan nhìn sang, đang định cúi người bế nó lên, chỉ là chàng vừa mới cúi xuống thì đột nhiên ngừng lại, chàng đứng dậy, nhìn con thú con tung tăng nhảy nhót, cau mày, nói: "Nhưng có con cái không?"

Xích diễm thú kia chỉ mới lớn, tròn to đôi mắt màu lam, biểu tình quái dị, hoảng sợ nhìn Hi Loan, lui về phía sau vài bước.

Hi Loan vẫn chưa chú ý đến biểu tình kỳ dị của Xích diễm thú, hơi lo lắng nói: "Giống được có hơi bất tiện, vẫn là giống cái tốt hơn."

Xích diễm thú lập tức thờ dài nhẹ nhõm, dẫn Hi Loan chạy tới tảng đá lớn bên cạnh, dùng sức đẩy viên đá nhỏ phía trước. Trong tảng đá, có vài con thú con toàn thân đỏ thẫm, chúng nhìn thấy mẹ, đều giật giật, kêu to. Chỉ có một con, toàn thân tuyết trắng, nhìn thấy mẹ vẫn không nhúc nhích, tiếp tục quỳ rạp trên mặt đất.

Xích diễm thú kia chỉ vào con toàn thân tuyết trắng rồi ngậm ra ngoài, nói: "Đây là ấu thú cái duy nhất bên trong, nó sinh ra có màu lông bất đồng, bây giờ lại bị bệnh, chỉ sợ là..."

Hi Loan khom lưng, nhẹ nhàng đem nó bế lên, một cổ ấm áp lập tức vây xung quanh Hi Loan.

Thú nhỏ trong lòng chàng kia toàn thân màu trắng, nó giật giật vài cái, đôi mắt xanh uơn ướt nhìn Hi Loan, đemput thịt hồng nhạt nhẹ nhàng vung lên, nhỏ nhẹ kêu một tiếng.

Hi Loan mềm lòng, thông dong nói: "Không sao, ta sẽ chữa cho nó."

Hi Loan sắp xếp ổn thỏa cho loài Xích diễm thú, mới mang con thú nhỏ kia vội vàng chạy về Đạo Diễn tông. Trải qua hai ngày chăm sóc, con thú nhỏ ưỡ oải ỉu xiu, đã khôi phục thần thái, đôi mắt màu lam sáng lấp lánh, dường như có xoáy nước vậy, nhìn vài lần là có thể đem người hút vào luôn.

Hi Loan vẫn chưa quay về chỗ ở, mà trực tiếp tới Hàn Băng Nhai.

Hôm nay là ngày thứ ba Hạ Lan Vi ở bên trong. Nàng phả hơi nóng vào tay, cố gắng sưởi ấm đôi bàn tay lạnh lẽo của mình. Hạ Lan Vi bực bội dậm chân một cái, chỗ quý quái này, bất luận dùng linh lực tâm bồ cơ thể như thế nào, cũng không ấm hơn được, nàng càng ngày càng lạnh, thân thể không những không khoẻ, ngược lại cảm các giác càng thêm rõ ràng, đầu óc càng thêm tỉnh táo. Nghĩ tới phải ở chỗ này hơn ba tháng, nàng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Đang chán nản, đột nhiên thấy cửa động có một con mèo con chạy vào. Nó cả người như bông tuyết, móng vuốt và đemput thịt hồng phấn, đôi con ngươi màu xanh lam, khi nhìn người mắt như có ngân nước, ai nhìn thấy cũng đều mềm lòng.

Hạ Lan Vi che miệng, thiếu chút nữa là hét lên, con mèo nhỏ thế này từ đâu ra thế? Thật sự là rất đáng yêu! Nàng nổi tính "mẫu thân", ngồi xổm xuống bên cạnh nó, cũng không dám sờ người nó, chỉ hai mắt sáng như sao, nhìn chăm chăm vào con mèo nhỏ.

Xích diễm thú thấy Hạ Lan Vi, đột nhiên nhảy nhào vào trong lòng nàng, một cổ hơi ấm từ trong lòng nàng truyền đến, lại còn có càng ngày càng nóng, toàn thân rét lạnh nháy mắt lập tức biến mất, không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa.

Hạ Lan Vi ôm nó, vừa mừng vừa sợ, vui vẻ nói: "Trời ơi-, tiểu bảo bối! Toàn thân của ngươi sao lại ấm như vậy chứ!"

Nàng duỗi tay trêu chọc nó, Xích diễm thú nhẹ nhàng đưa lưỡi, liếm liếm bàn tay Hạ Lan Vi, rồi ngoan ngoãn nằm yên trong lòng nàng, ngoan ngoãn giống như đây chẳng phải Xích diễm thú vậy.

Hi Loan ở bên ngoài, nói với đệ tử canh gác chuyện gì đó, ánh mắt chàng thoáng nhìn qua thân ảnh màu trắng biến mất ở cửa động, mới yên lòng, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Động tình

Edit:Nguyễn Ngọc

Beta: Đậu Xanh

Đêm đến.

Gió thổi nhẹ nhẹ, trên bầu trời cao có một vành trăng tròn, không khí nơi núi đồi yên tĩnh chìm trong đen tối, chỉ có ánh trăng mờ mờ chiếu xuống

Một nam tử mặc cẩm y màu đen thêu mãng xà bị một đám hắc y vây quanh, vô số kiếm trắng đặt trên cổ hắn, sắc mặt hắn xanh mét, không động đậy.

Mặc Hàn chậm rãi từ trong rừng cây đi ra, in từng dấu giày trên mặt đất, thanh âm lá cây vàng khô bị nghiền nát đặc biệt rõ ràng trong màn đêm lạnh lạnh yên tĩnh.

Người mặc mành bào ngoảnh lại nhìn theo hướng có âm thanh phát ra, ánh mắt sợ hãi, lớn tiếng nói: "Người không phải đã chết rồi sao?"

Mặc Hàn nhẹ nhàng cười, Từ Ngụy im lặng đứng phía sau hắn.

Hắn bước mấy bước lên trước, dưới ánh trăng, dung nhan càng hiện ra rõ ràng hơn, hắn rất thân nhiên, dường như không lo lắng việc sẽ bị người ta nhận ra, khẽ cười nói: "Đại ca người vẫn ngốc như vậy."

Sắc mặt nam tử càng trở nên xấu hơn, trong mắt như có ngọn lửa, ngữ khí lạnh lùng: "Mặc Hàn! Người có phải đã sớm biết kế hoạch của ta? Người có ý đúng không?"

"Mưu kế của đại ca cũng thật thâm."

Thanh âm Mặc Hàn trầm thấp, lại mang theo sự đắc ý của người thắng cuộc: "Nếu không phải hoàng đế đã biết tin tức đó trước, chỉ sợ kết cục của đại ca hiện giờ cũng chính là kết cục của ta đi."

Hắn nghiêng người, nhìn thẳng vào mành bào trên người nam nhân, nhàn nhạt nói: "Nhìn một thân mành bào của đại ca, chắc mặc cũng đã lâu rồi đi."

"Người!"

Trong mắt thái tử đầy tức giận, thân mình bị kiếm chế ngự nên không thể động. Hắn ta thở hồng hộc, rồi vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi, cơn giận cũng từ từ biến mất chuyển thành nụ cười đắc ý.

Trong mắt Mặc Hàn chợt loé lên một ý nghĩ, chẳng lẽ đầu óc tên này không bình thường vì kế hoạch bị phá?

Thái tử nhìn Mặc Hàn cũng không thêm giả vờ nữa, đắc ý cười: "Nhưng mà cho dù Cửu đệ có biết trước được tin tức, dường như cũng không thể thay đổi được gì..."

Mắt Mặc Hàn nhìn thẳng vào thái tử, đắc ý tươi cười như vậy, hoàn toàn không giống phản ứng nên có của một người sắp chết, ánh mắt hắn ta nhìn chăm chăm vào chính mình giống như thợ săn đang nhìn con mồi giây giụa, kiêu ngạo và thương hại, cảm giác đó làm hắn cảm thấy thật không dễ chịu.

Mắt hắn lạnh lẽo như rắn độc, không khách khí nói: "Đại ca nếu còn có thời gian để nói giỡn, không bằng giữ sức để gặp Diêm vương mà nói!"

Mặc Hàn khoát tay, "phập" một tiếng, là tiếng dao đâm vào người, lưỡi m của kiếm đã nhiễm máu tươi, từng giọt màu đỏ chảy xuống.

Chẳng qua, một đao này không phải là đâm vào người thái tử.

Từ Ngụy cúi đầu, mặt chìm trong tối, không thấy rõ vẻ mặt. Hắn ta hồ hững rút đao ra. Máu trên đao nhỏ xuống, hoàn toàn ngấm vào trong đất, chỉ còn mùi máu thoang thoảng.

Mặc Hàn kêu một tiếng, khom lưng che miệng vết thương, nếu không phải mùi máu tươi nồng nặc, dưới ánh trăng chỗ eo của hắn chỉ giống như là bị ướt mà thôi, khoe miệng hắn chảy ra máu tươi.

Thanh âm lạnh lùng của Từ Ngụy truyền đến từ phía sau lưng: "Chủ nhân, đắc tội."

Hắn Mặc vẫn không để ý đến Từ Ngụy, ngẩng đầu nhìn thái tử, quả nhiên đám hắc y vừa mới đặt đao lên cổ thái tử nay đều đứng ở phía sau hắn ta, rũ mắt cúi đầu, đầy cung kính, thái độ bảo vệ.

"Ha ha ha."

Hắn nhếch miệng cười ra tiếng, ngay cả hàm răng trắng cũng dính máu, rất phù hợp với giọng cười quỷ dị và ánh mắt lạnh lẽo, hơn nữa giờ cũng đã nửa đêm, làm cho da đầu người ta tê rần, cả người lạnh lẽo.

Thái tử hơi híp mắt, hoàn toàn đã không còn bộ dáng tức giận như vừa nãy, chỉ nhìn chăm chăm Mặc Hàn, âm lãnh nói: "Giết hắn cho ta, nhớ rõ không được để lại chứng cứ."

Vừa dứt lời, hắn ta lui về phía sau, ẩn vào trong đám hắc y.

Từ Ngụy cầm kiếm trong tay, bóng hắn ta kéo dài trên mặt đất, lại gần Mặc Hàn, bóng của kiếm cũng bị kéo dài dưới ánh trăng.

Mặc Hàn thở hồng hộc, dư quang lạnh lùng quét qua thân ảnh của Từ Ngụy đang tiến đến, tiếng bước chân cũng càng rõ ràng.

Hắn cúi đầu, mồ hôi lạnh chảy từ trên trán xuống, ánh mắt có chút mất tiêu cự.

Từ Ngụy giờ kiểng lên cao, lưỡi kiếm còn dính máu, xé gió đâm xuống. Mặc Hàn đột nhiên dùng sức tránh sang bên cạnh, nhân lúc đối phương chưa kịp phòng bị, đoạt lấy kiếm trong tay cắt qua cánh tay hắn ta, ngay lập tức trên cánh tay Từ Ngụy liền xuất hiện vết thương.

Đám hắc y đứng xung quanh thái tử thấy thế lập tức tiến lại gần vây quanh Mặc Hàn, nhưng bị Mặc Hàn đột phá được vòng vây, chạy trốn vào trong rừng.

Thái tử nhìn chằm chằm hướng Mặc Hàn bỏ chạy, biểu tình khó coi đến cực điểm, trên trán gân xanh nổi lên, tức giận nói: "Không phải người nói hắn không biết võ công ư?"

Câu này rõ ràng là hỏi Từ Ngụy.

Từ Ngụy hiển nhiên cũng rất kinh ngạc, thành thật nói: "Thuộc hạ đã đi theo Cửu vương gia nhiều năm, người quả thật không biết võ công, chỉ là..."

Chỉ là hiện giờ xem ra, là Mặc Hàn vì bảo vệ mạng sống của mình mà lưu lại một con đường cuối cùng. Mồ hôi lạnh của Từ Ngụy chảy ròng ròng, không phải vì thái tử, mà là bởi vì Mặc Hàn. Hắn cho rằng, mình ở bên người Mặc Hàn, đã lấy được hoàn toàn sự tín nhiệm của người. Phòng bị của một người nặng bao nhiêu, mới có thể giữ kín phương án chạy trốn lâu như thế, ngay cả lần trước lúc ở Tuý Hoa lâu, hắn cũng không phát hiện gì khác thường.

Nghĩ lại võ công của Mặc Hàn cũng không kém gì mình, tâm hắn bỗng trở nên lạnh lẽo, có lẽ bước này, là nước cờ kém nhất của hắn.

Mặc Hàn sau khi phá vòng vây, lập tức chạy nhanh vào sâu trong rừng cây, hắn cũng không biết mình đã chạy bao lâu, cho đến khi không còn sức nữa, mới tìm một núi đá để trốn. Bởi vì mất quá nhiều máu, cả người hắn dần trở nên lạnh lẽo, ánh mắt tan rã, hơi thở hổn hển, tìm trong ngực đập bộp bộp liên tục.

Hắn nằm ngửa, nhìn lên cao. Lúc này đã là cuối xuân đầu hạ, ngôi sao giống như những viên kim cương nhỏ lấp lánh trên bầu trời đêm đen, hắn mở to mắt nhìn bầu trời đêm, mắt phản chiếu từng chấm nhỏ sáng, khuôn mặt hắn nhu hòa đi một chút, khoe miệng lộ ra ý cười nhợt nhạt ôn hòa, như là sung sướng như là hoài niệm.

Hắn nhớ khi còn nhỏ, ở trong sân, mẹ hắn thường ngồi với hắn xem sao, khi đó cũng là đêm mùa hè sao rất nhiều rất sáng, hắn cảm thấy lúc đó còn hạnh phúc hơn hiện tại gấp trăm ngàn lần.

Hắn vươn tay, ngón tay thon dài trắng nõn bắt lấy đám sao ở trước mắt, ý cười hắn càng nở rộ, từ từ hạ tay xuống, lấy ra một con hạc giấy màu hồng từ trong lòng ngực.

Ngày hôm nay, trước lúc xuất phát, không biết vì sao hắn lại cầm con hạc giấy ở trên bàn sách mang đi theo.

Hắn còn nhớ rõ ngày ấy, thiếu nữ mặt mày vui vẻ, đưa hạc giấy cho hắn, đôi mắt nàng trong sáng, khuôn mặt ngây thơ.

Hắn mở bàn tay đang nắm hạc giấy ra, ánh mắt càng thêm tan rã. Nhiều năm khổ tâm lên kế hoạch, hắn ngàn lần cũng không thể ngờ, chính mình sẽ rơi vào kết cục như thế. Thật ra hắn cũng không hận Từ Ngụy mà chỉ hận chính mình, không biết nhìn người, vì sao lại dễ dàng tin tưởng người khác.

Hô hấp hắn dần nặng, ánh mắt dần mất đi thần thái, cảnh sắc xung quanh dần trở nên mơ hồ.

Hắn vốn dĩ nghĩ rằng mình đã đủ máu lạnh, nhưng lại không nghĩ đến chính mình vẫn còn quá mức nhân từ.

Ông trời dường như cũng đã quên hắn vốn dĩ là một con người, đến lúc hắn tràn đầy hi vọng, liền cho hắn một kích để hắn biết mình có bao nhiêu ngu ngốc.

Nếu còn có thể sống, đời này, hắn sẽ không tin tưởng ai nữa.

Bởi vì, không đáng.

Đôi mắt hắn chậm rãi nhắm lại, chỉ có lông mi run rẩy. Không ngờ, lúc hắn mất đi ý thức, con hạc giấy màu hồng vẫn luôn an tĩnh trong bàn tay, liền phát sáng, hạc giấy sải cánh, giống như chim vậy, bắt đầu liên tục đập cánh, từ từ bay lên không trung, tận trên bầu trời đầy sao.

*****

Ở một nơi khác, Hạ Lan Vi ôm Xích điểm thú ngủ ngon lành, thủ ngoại động đệ tử nhìn vào màn đêm đen, mở miệng ngáp một cái thật dài.

Tên đệ tử ngáp dài nói: "Kỳ lạ sao mỗi ngày đến giờ này đều như thế nhỉ."

Trong mắt của đệ tử khác cũng đã ầng ằng nước, xoa xoa hai mắt mỏi mệt, lười nhác nói: "Chắc là do mấy ngày này lạnh."

"Ta hiện tại đã hiểu vì sao rắn lại thích ngủ đông rồi."

Hai đệ tử nói chuyện với nhau câu được câu mất, rồi nặng nề ngủ.

Không bao lâu sau, từ trong chỗ tối, xuất hiện một bóng dáng màu trắng, chàng đi ra từ trong bóng đêm, thân thể chìm trong ánh trăng, khuôn mặt nhu hoà tuấn mỹ, lướt qua bảy tám đệ tử hôn mê trên mặt đất, đi vào Hàn Băng Nhai.

Chỉ thấy ở đâu cũng có băng, góc nào cũng có một viên trân châu, chiếu sáng toàn động băng, ánh sáng toả ra bốn phía.

Trên giường gỗ trong động, có một cô nương mặc đạo phục màu trắng ôm lấy một cục lông màu trắng đang ngủ rất say.

Mặt nàng đỏ bừng, đôi môi hồng nhuận, thỉnh thoảng còn chép chép miệng, khoé miệng khê cong lên, giống như đang mơ một giấc mơ đẹp.

Khoé miệng Hi Loan cũng nhếch lên một chút, trong mắt chứa ý cười, lộng lẫy hơn cả tinh thạch, cúi xuống dịch chỗ cho Hạ Lan Vi, vừa mới động một chút, cục bông trắng là Xích diễm thú đã cảnh giác mở mắt, lộ ra đôi mắt màu thủy lam lạnh lùng, thấy Hi Loan, mắt lạnh lùng của nó lập tức bình thường, hoá thành một làn nước mùa xuân, đôi mắt ươn ướt nhìn chăm chăm vào Hi Loan, một bộ dáng ngạc nhiên.

Hi Loan cúi xuống một chút, bỗng nhiên cảm thấy bộ dáng ngốc ngốc đó của Xích diễm thú rất giống với đồ đệ của mình.

"Meo ~"

Xích diễm thú nhỏ giọng kêu một tiếng, thanh âm non nớt giống như ma lục, làm cho lòng người ta trở nên ngứa ngáy. Nó chui từ trong chăn ra, cúi đầu xem đệm thịt của mình, lộ ra nghi hoặc.

"Ưm.."

Hạ Lan Vi nhẹ nhàng giật giật, mày nhíu lại, vốn dĩ đang ngủ rất yên ổn thì nguồn nhiệt tự nhiên rời đi, có chút lạnh, nàng trở mình, vói tay ra, xích diễm thú lập tức nhảy sang bên cạnh tránh né cánh tay, Hạ Lan Vi liền hướng đến nguồn nhiệt theo bản năng, đem cánh tay của Hi Loan ôm vào trong ngực, bàn tay ấm áp vừa vịn đặt trên bầu ngực mềm mại của nàng, thấy độ ấm cao hơn, Hạ Lan Vi thỏa mãn than nhẹ một tiếng.

Lòng bàn tay của Hi Loan không từ chủ được mà nóng lên, đặc biệt là khi cảm nhận được chỗ mềm mại đó, từ tay cho đến cổ đều là một màu hồng nhạt, còn nổi lên gân xanh, khuôn mặt đỏ ửng.

Hi Loan nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt biến đổi, rõ ràng chàng có thể dễ dàng tránh thoát khỏi trói buộc của nữ tử, nhưng giờ phút này, lại giống như bị điểm huyết, cả người không thể động đậy.

"Meo meo meo?"

Xích diễm thú mở to đôi mắt màu lam tò mò nhìn Hi Loan, phải nói là nhìn chăm chăm vào cánh tay của Hi Loan đang bị Hạ Lan Vi ôm lấy, Hi Loan đột nhiên rút ra khỏi vòng tay của Hạ Lan Vi, giống như con thỏ bị dọa sợ nhảy ra xa hai mét, lắc mình một cái, quần áo màu trắng biến mất, trong động không còn bóng dáng của Hi Loan.

"Meo meo meo?"

Xích diễm thú ngửa đầu, nhìn chăm chăm vào cửa động, mở to đôi mắt màu lam tròn tròn.

Hạ Lan Vi từ từ mở mắt ra, trong mắt còn mang theo tia buồn ngủ, nàng nhìn qua nơi vật nhỏ màu trắng đang nhìn, đem nó nhét vào chăn, lười biếng nói: "Tiểu gia hỏa, nửa đêm không ngủ mà nhìn gì thế."

Hạ Lan Vi ngáp một cái, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp. Lại không biết, sau khi nàng ngủ, vật nhỏ màu trắng trong ngực nàng liền chui từ trong chăn ra, mở to đôi mắt tròn tròn màu thủy lam, nó vươn móng vuốt mình ra, nhẹ nhàng chạm vào ngực Hạ Lan Vi, ngẩng đầu nhìn nàng chăm chăm, thấy nàng không tỉnh, móng vuốt màu da lại nhẹ nhàng ấn một cái lên ngực của nàng.

"Meo meo meo?"

Xích diễm thú kêu vài tiếng nho nhỏ, đôi mắt ươn ướt dần lộ ra một chút nghi hoặc, bình tĩnh nhìn Hạ Lan Vi ngủ một hồi, mới nhét cái đầu tròn vào trong chăn.

Sư phụ nhà Đậu ăn gì là đáng yêu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Khi Sư Phụ Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.